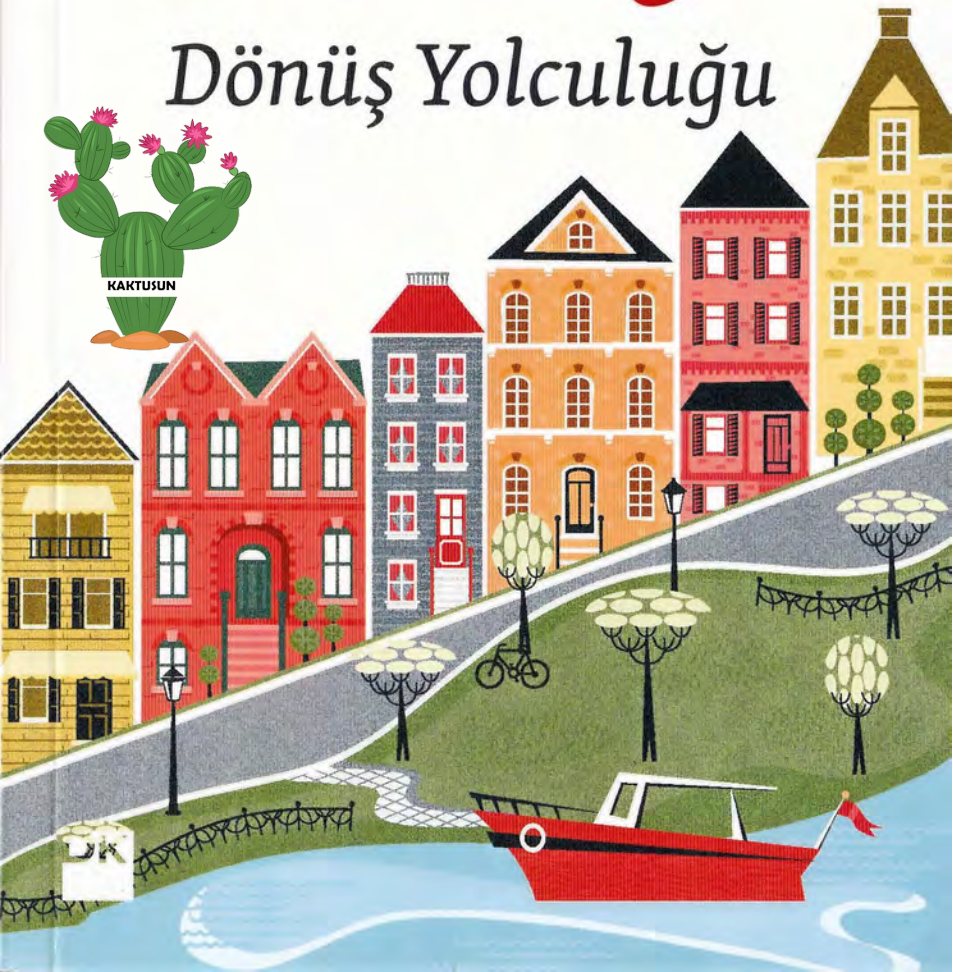
Aşk / Macera

Maeve Binchy

Dönüş Yolculuğu

Maeve Binchy / Dönüş Yolculuğu

Maeve Binchy'den insanın kalbine işleyen öyküler...

Maeve Binchy, her zamanki gibi bazen dokunaklı, bazen ironik üslubuyla bizi hayatın unutulmaz anlarını keşfe çıkarıyor. *Dönüş Yolculuğu*'nda kaçamaklar, gizli sevgililer, her şeyi altüst eden yabancılar, anneler ve kızları, çocuklar, aile bağları, yıkılan hayaller, yeni başlangıçlar var. Terk etmeler, bırakıp gidememeler, beklenenler, gelmeyenler, dönülemeyen yolculuklar ve her zamanki gibi insanı derinden sarsan öyküler...

"Maeve Binchy insanı ağlatıyor, güldürüyor ve içini sevgiyle dolduruyor. Karakterleri hayat dolu."
San Francisco Chronicle

"Maeve Binchy, İrlanda'nın sağlam hikâye anlatma geleneğinin en büyük temsilcilerinden, kalbinin derinliklerinden yazıyor."
The Plain Dealer

ISBN 978-605-09-1290-6
9 786050 912906
sertifika no: 11940
doğankitap.com.tr
Tavsiye Edilen Perakende Satış Fiyatı ₺ 18
DK DOĞAN KİTAP

KAKTÜSÜN

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Dönüş Yolculuğu

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Yalnız Kadınlar Sokağı
İtalyanca Aşk Başkadır
Geri Döneceksin
Aşk Mutfakta Pişer
Hayatın Ta Kendisi Lokantası
Ateşböceklerinin Mevsimi
Yıldızlı ve Yağmurlu Geceler
Aşkı Yarın Yaşayacaksın
Aşk, Bir Kere
Bir Dilek Tut Benim İçin
Âşıklar Korusu
Gümüş Yıldönümü
Leylak Zamanı
Bu Yıl Farklı Olacak
Gizlidir Bütün Aşklar
Ruh ve Yürek
Her Durakta Aşk
Aşk ve Çocuk

DÖNÜŞ YOLCULUĞU

Orijinal adı: The Return Journey
© 1998, Maeve Binchy
Yazan: Maeve Binchy
İngilizce aslından çeviren: Zeynep Seymen

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
1. baskı / Şubat 2013 / ISBN 978-605-09-1290-6
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut
Baskı: Mega Basım, Baha İş Merkezi. A Blok
Haramidere / Avcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 422 44 45
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dönüş Yolculuğu

Maeve Binchy

Çeviren: Zeynep Seymen

DK DOĞAN KİTAP

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Çok sevgili Gordon'a en içten
sevgilerim ve teşekkürlerimle...

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

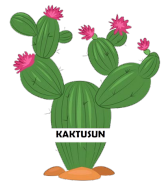
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçindekiler

Dönüş yolculuğu 11
Valizler karışınca 21
Parayla saadet olmaz 31
Clifden'a vardığımızda 43
Biz yokken eve kim bakacak? 51
Paket tur 65
Büyük bahis 73
Sosyeteye hazırlık 85
Hoş da çıkabilir, boş da 95
Karşı kıyıya geçiş 107
Belki bir başka defa 115
Bizim neyimiz eksik? 123
Şapka takan kadınlar 135
Çok heyecanlı bir kaçamak 147
Dört kişilik bir yazlık 161
Tatilde hava durumu 171
Sevgililer Günü 187
Eylül mektupları 197
Kesişen yollar 219
Bran'in ufuk turu 225

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Dönüş yolculuğu

Sevgili Anneciğim,

Burası senin söylediğin kadar güzel. Gerçekten harika zaman geçiriyorum. Yakında yazacağım. Kendine iyi bak ve mutlu ol.

Gina

Freda,

Geçen gün yolladığım kart komşular içindi. Daha doğrusu, sen ve komşular konusundaki paranoyan için. Ortalıkta bırakırsın, komşular da görür ve belli etmeden okur diye göndermiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse burası feci bir yer, hava çok soğuk ve o kadar çok yağmur yağıyor ki yeşili sarıdan ayırmak imkânsız. İşin doğrusu, kendimi hâlâ kırgın ve mutsuz hissediyorum, içimden mektup yazmak falan gelmiyor. Aslında, seni çok önemsiyorum herhalde, yoksa havaalanından yaptığımız o telefon görüşmesinin moralimi bu kadar bozmasına izin verir miydim? Benden bir mektup ya da mail bekleyeceğini söylediğinde sana inandım. Yazacağım, ama şimdilik söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Başkalarının ne düşündüklerine ve ne dediklerine aldırmamaya çalış. Aslında, bizim hakkımızda fazla bir şey düşündükleri, konuştukları falan yok. Herkes kendi derdinde.

Gina

Sevgili Gina,

Bana "Anne" yerine "Freda" diye hitap etmişsin. Nedenini epeyce düşündüm. Sanırım, bu artık büyüdüğünü ve benden uzaklaştığını gösteriyor. İlk önce bunu, beni daha çok beğendiğine, kendinle eşit biri gibi, bir arkadaş gibi gördüğüne yordum. Sonra, beni daha az beğendiğini, kendini benden uzaklaştırdığını anlatıyor diye düşündüm.

Söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını belirten biri için, söyleyecek ne çok şeyin varmış. Benim komşular konusunda paranoyak olduğumu söylüyorsun. Pekâlâ, izin ver de sana Bayan Franks'in kendini tutamayıp güzel kartını okuduğunu ve Gina'nın o kadar güzel vakit geçiriyor olmasının ne kadar harika olduğunu söylemek için bize uğradığını söyleyeyim. Yani ne oluyormuş? Bakıyorlar mıymış, bakmıyorlar mıymış? Bana, havaalanından ettiğin telefonun keyfini kaçırdığını söylüyorsun. Beni arayan sendin, Gina. Ben sadece bana sık sık yazmanı söyledim. Ağlayan sendin, bense normal her annenin yurtdışına seyahate giden kızına söyleyeceği şeyleri söyledim. Bana yazarsan memnun olacağımı söyledim, bunda duygusal olarak bu kadar hırpalayıcı ne var? Bunu yaptım diye, hayatımı başkalarının dayatmalarına göre yaşamamam için ders, vaaz... emir almayı hak ediyor muyum? Ama bütün bunları, benim hâlâ ben olduğumu, hep o pimpirikli ve endişeli, kırılgan anne olduğumu bilesin diye söylüyorum. Bana Freda demen hoşuma gidiyor. Şimdi, buna alındığımı ve sineye çektiğimi, gereğinden fazla anlam yüklediğimi düşünüp vazgeçeyim deme sakın. Ve bana yazmayı kesme, Gina. Bu kış İrlanda'ya gitmeni istemediğimi biliyorsun. Ama söyledim... bunun benim için mantıksız bir duygu olduğunu hep söyledim. İrlanda hakkında duymak istediğim ve istemediğim o kadar çok şey var ki.

Sanırım, bana oranın çok güzel ve hüzünlü bir yer olduğunu ve orayı terk etmekten başka çarem olmadığını anlatmanı istiyorum. Temelli terk etmekten başka çarem olmadığını. Sanırım, mektuplarında anlatmanı istediğim şey bu. Eve döndüğünde de. Eğer bunu söylemem seni fazla hırpalamayacaksa, seni seviyorum Gina.

Freda

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gene uzun bir analize gireriz diye, bu mektubumda sana hiçbir şekilde hitap etmiyorum. Bugün garip bir gün geçirdim. Küçük evinin küçük bir odasını pansiyon olarak kiralayan, bana devamlı Boston'da kaçak yaşayan oğlundan bahseden pansiyoncu kadınla vedalaştım. Kadıncağızın kaçak demekle IRA'yı kastettiğini düşünmüştüm, ama o, Amerika'da oturma izni ya da yeşil kartı olmadan bir barda çalışmayı kastediyormuş. Her neyse, sokaktan aşağı doğru yürüyordum, küçük evler, okul bittikten sonra ortalıkta avare avare dolanan yüzlerce çocuk; bu ülke pek çok bakımdan koca bir okul bahçesini andırıyor. Ve bir otobüs gördüm. Üzerinde "Dunglass" yazıyordu. Yarısı doluydu. Elimi kaldırdım, durdu. Şoföre "Dunglass nerede?" diye sordum, söyledi. "Ama Dunglass bir ev değil mi, büyük bir ev?" dedim. "Hayır, bir köy" dedi. Oranın bir kasaba olmadığını bana neden söylemedin, anne? Başka neler söylemedin bana? Otobüsten indim. Şoföre fikrimi değiştirdiğimi söyledim. Pansiyona döndüm; kadın sevinç içindeydi. Kaçak oğlundan haber almıştı. Boston'da hava çok soğukmuş, diz boyu kar ve buzlanma varmış –bu arada, orada kar yağıyor mu? Ona Dunglass'la ilgili sorular sordum. Oranın bir köy olduğunu söyledi. Sessiz sakin, hoş bir yer olduğunu, ama kış ortasında gidilecek bir yer olmadığını söyledi. "İçini yakar" dedi. Oranın insanın içini yakacak bir yer olduğunu neden söylemedin? Yıllar boyu, kapısında "Dunglass" yazan büyük ve eski bir ev olduğunu düşünmeme neden izin verdin? Bana "Dun"ın kale, "Glass"ın yeşil demek olduğunu söyledin. Bu kadarı doğru, kontrol ettim. Ya diğerleri?

Gina

Gina, Canım,

Keşke bana bir telefon edebilseydin. Son mektubunu almamın üzerinden beş gün geçti. Benimkinin eline geçmesi de beş gün alabilir ve on günde her şey değişebilir. Bilebildiğim kadarıyla, şu an orada olma ihtimalin var.

Ben sana hiçbir zaman oranın bir ev olduğunu söylemedim. Hiçbir zaman. Bizim evimizin adı falan yoktu, büyük bir evdi, demirden bir bahçe kapısı vardı, hiçbir şeyi büyük olmayan Dunglass'ın en büyük eviydi. Benim tek yaptığım, bunlardan bahsetmemek oldu. Hayatımızda, dönüp dönüp anlatmadığımız şeyler vardır. Git Dunglass'ı gör, aydınlık, hatta güneşsiz bir kış günü git. Aşağıda, göl kıyısında yürüyüş yapabileceğin bir gün git. Git evi gör. Anneannen öldü, tepedeki kilisenin bahçesinde yatıyor. Orada seni tanıyacak kimse yok. Ama istersen insanlara anlat. Onlara annenin Dunglass'lı olduğunu ve orayı terk ettiğini anlat. Onlara anlatacağını sanmıyorum. Sen her zaman, insanların çoğunun başkalarının hayatlarıyla ve yaptıklarıyla uzaktan yakından ilgilenmediğini söylersin.

Burada günlerdir kar yağıyor, keşke burada yanımda olsaydın. İrlanda'da hiçbir zaman buradaki gibi kar olmaż. Alışmam gereken şeylerden biri de bu olmuştu. Seni seviyorum ve öğrenmek istediğin her şeyi anlatacağım.

Belki adımı unutmuşsundur diye:

Annen Freda.

Freda,

Aptalca oyunlar oynamayı bırak. Ve mektupla tartışmayı keselim. Evet, Dunglass'a gideceğim. Buna hazır olduğumda.

Ve bana anneannemden bahsetme. Bana anneannelik etmesine hiçbir zaman izin verilmedi. Bana adı söylenmedi, ondan tek bir mektup, tek bir hediye almadım... Atlantik'in bu yakasında, Büyükannenin Aile Albümü'nde benim fotoğraflarım yoktu. Tepedeki kilisenin bahçesinde yatan kadın senin annen. Aradaki tek ilişki bu. Bununla da yüzleşmelisin. Adı Bayan Hayes'ti. Bütün bildiğim bu. Sen Freda Hayes olduğuna göre anneannem de Bayan Hayes'ti. Adını unuttum diye bana vaaz çekme Freda, sen bana onun adını bile söylemedin.

Gina

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevgili Gina,

Bu mektuba on iki defa baştan başladım, bu on üçüncüsü ve ne olursa olsun bunu göndereceğim. Adı Annabel'di. Uzun boylu ve dimdikti. Dunglass'ın tamamı ona aitmiş gibi yürürdü. Bir bakıma öyleydi de. Büyük ev ailesine aitti. Babam oraya, hani derler ya içgüveysi olarak gelmişti. Beni neden uzak bir yatılı okula gönderdiklerini, o kadar güzel bir evden neden ayırdıklarını hiçbir zaman öğrenemedim. Bana bakan Peggy, fısıldayarak, kavgalardan, kırılan biblolardan bahsederdi, ama babamın Peggy'nin söylediği gibi biri olduğuna, biri ayık diğeri sarhoş iki adam olduğuna mümkün değil inanmazdım. Anneme herkes hayrandı, çünkü evi o yönetirdi. Babam çekip gittikten sonra bile, insanlardan ilgi beklemedi. O soğuk biriydi, Gina, kendisini buz gibi soğutmuş ve sertleştirmişti. Bana sık sık, "Onların ilgisine ve merhametine ihtiyacımız yok" derdi. Sadece hayranlıklarına ihtiyacımız vardı. Belki bunun izi kaldı bende biraz, kendim olmak, doğal olmak yerine, insanların hakkımda iyi şeyler düşünmesini fazla önemsiyorum belki de. Onun da, benim gibi tek bir kızı vardı. Birbirimize hiç fark etmediğim kadar benziyor olabiliriz. Daha fazla bir şey yazmam mümkün değil. Seni seviyorum. Keşke burada olsaydın. Ya da ben orada olsaydım. Yok, yok, orada olmayı istemezdim, Dunglass'a asla gidemem. Ama senin gitmeni ve orada biraz huzur bulmanı, geçmişine ait bir şeyler bulmanı isterim.

Freda

Sevgili Freda,

Mektubun için teşekkürler. Sanırım, bütün bu duyguları biraz soğutacağım artık. Benim damarlarımda da İtalyan kanı dolaştığını unutma. Karışım barut gibi. Her an infilak edebilirim. Hava giderek açıyor, defalarca Wicklow'a gittim, o kadar güzel ki... sonra daha güneye indim, Wexford'a... nehir yatağı aynen filmlerdeki gibi... ve Waterford. Bu arada, kaçak Boston'dan eve döndü, adı Shay. Boston'la ilgili çok komik şeyler anlatıyor, ama orada mut-

lu olduğunu sanmıyorum, Wicklow'da küçük bir kulübe satın alıp şarkı sözü yazmayı hayal ettiğini söylüyor. Fena hayal değil. Benim hiçbir hayalim yok gerçekten.

Üniversitede, İrlanda tarihi üzerine bir derse devam ediyorum. İrlanda tarihi hayallerle doluymuş.

Kendini yalnız ve üzgün hissettiğinde araman için sana buradaki numaramı vereyim. Ama sırf konuşmuş olmak için arama. Bu çok yapay olur. Shay, Boston'dayken annesiyle konuştuklarında, ikisinin de telefonu kapatırken kendilerini çok kötü hissettiklerini söylüyor. Bize de öyle olmasın, Freda. Hele birbirimizle daha iyi geçindiğimiz şu anda. Evet, seni seviyorum elbette.

Gina

Gina,

O zamanlar her şey o kadar farklıydı ki. Hayal bile edemezsin. Babanla tanıştığım seneyi hatırlıyorum. Tamam. Tamam. Gianni'yle... yani evlendiğim adamla tanıştığım yılı. Böyle deyince tatmin oldun mu? Gianni'yle tanıştığımda, ona İrlanda'yla ilgili her şeyi anlatmaya çalıştım. Bir kafeye oturduk, soğuk ve yağışlı bir gündü. İtalyan asıllı bir Amerikalıydı. Bana Amerika'dan bahsetti. Şimdi aradan yüz yıl geçmiş gibi. Ve Gianni nereli olduğumu öğrenmek isteyince, onu Dunglass'a, evime götürdüm. Ve anne babasının İtalya'dan gemiye bindiklerinde ne kadar yoksul olduklarını anlattığı için annem ona güldü.

Ve onunla yatmak istemedim, Gina, yirmi üç yaşımdaydım, senin şimdiki yaşında, ama o zamanlar farklıydık biz. Sadece ben değil... herkes, inan. Ama onu hor gördüğü için annemden o kadar nefret ediyordum ki. Ve bütün o çileleri, benim kendimi bir oda hizmetçisi ile bir otel kapıcısının oğlunun kollarına attığımı görmek için çekmediğini söyleyince, tiksindim ondan. Gianni, anne ve babasının, yani babaannen ile dedenin o işleri nasıl bulduklarını gururla anlatmıştı. Ve annem bunu ona Peggy'nin önünde söyle-

mişti. Sırf Peggy, ona ne kadar az değer verdiğini duysun diye.

Mutluydum Gina, hamile kaldığımı anladığımda, Gianni'yle ömür boyu birlikte yaşama fikrinden korktuğum halde mutluydum. İlişkimizin uzun sürmeyeceğini hissediyordum, birbirimizi iyi tanımadığımızı ve tanıdığımızda pişman olabileceğimizi de. Ama sana sahip olduk ve bundan hiçbir zaman pişmanlık duymadık. Hem kabul et ki, zor ve inatçı kişiliğime rağmen, baban hakkında hiçbir zaman tek bir kötü laf çıkmadı ağzımdan. Gianni, Dunglass'ta yaşayabileceğini ve babam gibi içgüveysi olabileceğini düşünüyordu. Ama annem onu rahat bırakmadı, sarf ettiği ağır sözleri bir dakika bile dinlemeyeceğim için beni de rahat bırakmadı.

Odamı olduğu gibi bırakıp çıktım; kitaplarımı, mektuplarımı, kâğıtlarımı. Ne oldular, bilmiyorum. O kapıyı kapattım ve bir daha hiç açmadım.

Gianni beni terk ettiğinde başkalarının zannettiği kadar üzülmedim. Bunun olacağını biliyordum. Amerika'da bir evim, bir kızım, kitapçıda bir işim ve arkadaşlarım vardı. Tekrar evlenebilirim.

Bunu yapmayacağım elbette, ama Peggy'nin hep söylediği gibi neşeyle, "Güneş yeniden açabilir Freda'cık" diyorum kendime. Peggy'yi düşündüğümde yüreğime bir ağırlık çöküyor. Ona hiç yazmadım, çünkü büyük eve hiç mektup yazmadım, annemin kalbine bir hançer saplamak gibi olurdu bu.

Adı Peggy O'Brien'dı, Gina, ailesiyle göl kıyısında bir kulübede yaşıyordu. Annem öldükten sonra yazmayı denedim. Ama yazacak sözcük bulamadım. Senin sözcüklerle aran hep iyi oldu, Gina.

Sevgiyle...

Freda

İşte Dunglass'ı gösteren bir kart. Dublin'de bir dükkândan satın aldım. Çok değişmiş mi, anne? Yarın oraya gidiyorum. Sana yazıp her şeyi anlatacağım. Seni özledim.

Gina

Arada o kadar saat farkı var ki. Seni pansiyondan aradım, ama Shay'in annesi hâlâ dönmediğinizi söyledi. Shay'i de yanında götüreceğini söylememiştin. Benim Gianni'yi oraya götürmemin üzerinden neredeyse çeyrek yüzyıl geçti. Geçmişi baştan tekrar mı edeceğiz? Dunglass pek fazla değişmemiş. O kadar küçük olduğunu unutmuştum.

Yazacaklarını okumayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Freda

Çok Sevgili Freda,

Mektubun soğuktu, hiçbir satırında canımlar, sevgiler, öpücükler yoktu. Annem ve anneannem gibi apar topar yanlış bir adamla evleneceğimden, sana ve Annabel'e olduğu gibi o adam tarafından terk edileceğimden mi korkuyorsun? Onun mezarına gittim ve üzerine koca bir demet kır çiçeği bıraktım. Kırlar muhteşem. Gölde minik ördek yavruları, saztavukları ve iki büyük kuğu vardı. Bana bunların hiçbirini anlatmadın. Bir midillin olduğunu ve üzerinden düşüp kolunu kırdığını hiç anlatmadın. Aynen senin gibi başımı dayayıp ağladığım Peggy'nin yumuşak göğsünü hiç anlatmadın. Peggy sana ait bir sürü eşyayı para verip mezattan satın almış. Kitaplarını ve hazinelerini yabancıların almasını istememiş, öyle söyledi. Onlar için hazine dedi, Freda. Onları bir odada saklıyor, eve gelmeni ve hepsini almanı bekliyor. Vasiyetnamede ona hiçbir şey bırakılmamış. Ne var ne yoksa hayır kurumlarına gitmiş. Peggy onları kendi parasıyla satın almış, zira bir gün geri döneceğini biliyormuş.

Ona muhtemelen haziran ayında geleceğini söyledim. Güneşin uzun saatler gölün üzerinde parladığı ve kulübesinin önünde güllerin tomurcuklarını patlattığı günlerde. Shay'le benim umutla bakmakta olduğumuz kulübenin hemen yakınındaki kulübede.

Shay'in evine zarfsız bir kart yolla da annesi birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi görsün. Görüyorsun işte, sonuçta ben de aynen

BELONGS TO KAKTUS TEAM

senin gibiyim. Hakkımızda iyi şeyler düşünsünler istiyorum. Pek çok açıdan, beni buradan uzak tuttuğun için mutluyum, mutluluk getiren bir gökkuşağı gibi oldu. Ama kendini buradan uzak tutma artık. Dunglass'ta hayaletler yok. Sadece çitler, çiçekler ve hayattaki en büyük dostların var: Peggy, Shay ve...

Gina

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Valizler karışınca

Annie *check-in*'ini erkenden yaptırdı. Havaalanına geldiğinde önünde bol bol zamanı vardı. Strese girmesi gerekmeyecekti. Biniş kartını eline aldıktan ve yeni satın aldığı güzel valizinin Londra Heathrow'a gideceğini gösteren küçük bagaj etiketiyle yürüyen bantta uzaklaştığını gördükten sonra, bir oh çekti; her şey yolunda gidiyordu, onu hiçbir şey durduramazdı artık: *Duty-free shop*'ları bir kez olsun doğru dürüst gezme, belki de parfümlerden bir ikisini deneme lüksü olacaktı. Fotoğraf makinelerine ve saatlere bile bakabilirdi –satın almak için değil, sadece bakmış olmak için.

Alan geç kalmıştı, *check-in* için hep geç kalırdı zaten. Ama yüzünde o kadar mahcup bir ifade ve o kadar hoş bir gülümseme vardı ki, kimse buna aldırış eder gibi görünmedi. Dosdoğru uçağın biniş kapısına gitmesini söylediler, o da söyleneni yaptı. Aşağı yukarı yaptı. *Duty-free*'den bir şişe votka almadan geçmesini bekleyemezlerdi herhalde, değil mi? Hiçbir telaş ya da şaşkınlık belirtisi göstermeden, uçağa son yolcu olarak bindi, ama her zaman biri son yolcu olmak zorundaydı. *Business class*'taki koltuğuna güzelce yerleşti. Sık sık seyahat eden birinin rahatlığıyla evrak çantasını ve votkasını bagaj gözüne yerleştirmiş, emniyet kemerini hostesin görebileceği şekilde bağlamış, *Time* dergisini açmıştı. Yeni bir iş seyahati başlıyordu.

Annie, Heathrow Havaalanı'nda yürüyen bantta valizini görünce rahatlayarak gülümsedi; her zaman valizin en sona kalmasından endişe ederdi, tıpkı Özel Tim'den birilerinin arkasından seslenip İngiltere'ye ne yapmaya geldiğini sormalarından ya da gümrük memurlarının içinde eroin aramak için valizini parçalamalarından endişe ettiği gibi. Korkak tabiatlıydı, ama bunu biliyor ve bu tür kötü şeyler olmadığında sevinmesini sağladığından, bunun kötü bir özellik olmadığını düşünüyordu. Valizini aldı ve gümrükten kazasız belasız geçti. Metroya gidiş yönünü gösteren tabelaları izledi ve gelen ilk trene atladı. Birleşmiş Milletler binasındaki asansörler de böyledir herhalde, diye düşündü: Metroda yetmiş yedi milletten insan vardı ve valizlerin hepsine farklı bir etiket takılıydı. Tren Londra'ya doğru son sürat ilerlerken, mutlulukla gözlerini yumdu.

Alan rahatça uzanıp önünden geçip gitmek üzere olan valizini yakaladı. Hepsi aynı anda gelen valizleriyle baş edemeyen bir ailenin yardımına koştu. Valizleri teker teker yürüyen banttan aldı ve onlara ait sanıp aldığı bir valizi, gene hiç telaş etmeden rahatça bandın üzerine bıraktı. Kadın ona şükranla gülümsedi. Bir şekilde, başkalarının kocalarından daha iyi görünmeyi başarıyordu. Gazete bayiinden bir *Evening Standard* satın alıp taksiye atladı. Taksiye binerken şoföre fiş alıp alamayacağını sormuştu; bazı şoförler aksilik edebiliyordu, onun için ne istediği baştan söylemek ve bunu hoş bir dille belirtmek daha iyiydi. Alan'ın düsturu buydu. Başarısının sırrı buydu. Akşam oluyordu; kısa bir süre otoyola ve uzaklardaki bahçeleri bakımlı evlere baktı. Kimseleri tanımadığı ve kimseler tarafından tanınmadığı Londra'ya yeniden gelmek güzeldi.

Annie, Gloucester Road'da metrodan inip hızlı ve keyifli adımlarla, daha önce defalarca kaldığı otele doğru yürüdü. Yeni valizi ağır değildi; ona epeyce tuzluya mal olmuştu, ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne gam –yıllarca tepe tepe kullanacaktı nasılsa. O kadar şıktı ki; o küçük metal harflerden satın alıp adının ve soyadının ilk harflerini üzerine raptetmişti: A.G. İlk başta, bu onları ele verir mi, insanlar soyadlarının farklı harflerle başladığını görüp evli olmadıklarını anlarlar mı diye endişe etmişti. Ama o buna gülmüş, burnunun ucunu sıkıp ne kadar şirin ve korkak bir şey olduğunu söylemişti. Annie Grant de ona hak vererek, artık çoğu kişinin bu gibi şeylere zerre kadar önem vermediğini hatırlamıştı. Çoğu kişinin.

Taksi Alan'ı Knightsbridge'deki otelinin önünde bıraktı. Otelde onu tanıdılar ya da tanımış gibi yaptılar. Her zaman, her ihtimale karşı hemen adını söylerdi. "Tabii, Bay Green" dedi kapı görevlisi gülümseyerek. "Sizi yeniden aramızda görmek çok güzel." Alan, taksi şoföründen aldığı fişi katlayıp portföyüne koydu ve görevlinin ardından resepsiyona doğru yürüdü; rezervasyonda sorun yoktu. Kibar bir kompliman yaptığı resepsiyoncu kız, keyifle saçını sıvazladı ve Bay Green gibi hoş erkekler tarafından hiç yemeğe davet edilmezken, iğrenç tiplerin neden sürekli sulanıp durduğunu merak etti. Alan odasına çıktı, minibardan bir şişe meşrubat aldı. Ama light olmadığını fark edince yerine geri koyup bir soda açtı. Alan her şeye dikkat ediyordu.

Annie bir gece kalacağı küçük otel odasında valizini açtı. Kırışıklıkları açılsın diye elbiselerini askıya asacaktı. Duş alacak ve yarın yeni oldukları anlaşılmasın diye, bütün o güzel losyonları ve banyo yağlarını kullanacaktı. Valizin kilidini açıp kapağını kaldırdı. İçinde ne elbiseleri vardı ne ayakkabıları. Yeni aldığı iki gecelik de, Guerlin ürünlerinin durduğu şık tuvalet çantası da valizde değildi. Sadece dosyalar ve kutular, erkek gömlekleri ve iç çamaşırları, erkek çorapları ve gene dosyalar vardı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı. Bir gün olacağını bildiği şey olmuştu işte. Yanlış valizi almıştı. Dehşet içinde baktı, valizin üzerindekiler

kendi isminin baş harfleriydi; onun valizini, adı A. G. harfleriyle başlayan başka biri almıştı. "Tanrım" dedi gözleri yaşararak, "bunun başıma gelmesine neden izin verdin? Neden? Ben *o kadar* kötü biri değilim. Kimseye zarar vermem." Gözyaşları valizin üzerine damladı.

Alan valizini mekanik hareketlerle açtı. Evraklarını çıkarıp geniş masanın üzerine yayacak, giysilerini asacaktı. Marie valizini her zaman titizlikle hazırlardı; daha yolun başındayken, ona bu işi nasıl yapacağını göstermişti. Zavallı Marie bir zamanlar eşyaların valize gelişigüzel tıkıştırıldığını düşünürdü, ama o, bütün o gömlekler valizden buruş buruş çıkacak olduktan sonra o kadar ütü yapmasına gerek olmadığını ona güzel güzel anlatmıştı. Alan valizin en üstünde duran eşyalara inanmaz gözlerle baktı. Özenle katlanmış elbiseler ve iç çamaşırları –kadın iç çamaşırları. Plastik torbalara sarılmış ayakkabılar, içinde bir eczaneden alınmış yapışkan maddelerin durduğu süslü bir tuvalet çantası. Yanlış valizi almıştı. Ama bunu yapmasına imkân yoktu. Üzerinde kendi isminin baş harfleri vardı: A. G. Bir süredir, bu harflerin daha kalitelisinden alması gerektiğini düşünüyordu, bunlar biraz sıradandı. Lanet olsundu, neden zamanında almamıştı? Bir an, bu Marie'nin kötü bir şakası olabilir mi diye düşündü; son zamanlarda dalıp dalıp gidiyordu ve iş seyahatlerine onunla gelmek istiyordu. Kendisi için bir valiz hazırlamış olabilir miydi? Ama bu saçmaydı; bunlar Marie'nin eşyaları değildi, yabancı birine aitti. Alan Green yüksek sesle defalarca "Kahretsin" dedi. "Tam zamanı!" Valizini tam da ona en çok ihtiyacı olduğu seyahatte kaybetmişti.

Havayolu şirketi ve otel çalışanları, yoğun çabalardan sonra onu havaalanına gitmekten vazgeçirene ve ertesi sabaha kadar beklemesi gerektiğine ikna edene kadar, Annie telefonun başında gözyaşları içinde bir yetmiş dakika geçirdi. Onu

yatıştırmaya çalışan otel ve havayolu şirketi çalışanları, valizin ertesi sabah mutlaka eline geçmiş olacağını söylediler. Annie valizde sadece, o kahrolası Bay Green'in özenle yazılıp kapağın içine iliştirilmiş olan işyeri adresini bulmuştu. Bu saate çoktan kapanmış bir ofisin adresini.

Yarın, demişti sesler, sanki bunun bir faydası varmış gibi. Yarın, sevgilisi onu almaya geldiğinde, yanında eşyalarıyla fıstık gibi bulmayı bekliyor olacaktı. Arabayla bir haftalığına tatile çıkacaklardı, onunla ilk defa yalnız kalacaktı. New York'tan uçakla geliyordu, Heathrow'dan bir araba kiralayacaktı; patronuna görüşmelerin uzayacağını söylemişti, karısına da... Karısına kim bilir ne dediği kimin umurundaydı? Ama tatillerinin ilk gününü, eşyalarını aramak için havaalanında oradan oraya koşuşturmakla geçirmenin hiç hoşuna gitmeyeceği kesindi. O geri zekâlının nerede yaşadığını öğrenmesinin bir yolu yok muydu? Evine telefon edecek olsa, karısı nerede kaldığını söyleyebilirdi belki. Tabii karısı biliyorsa. Ama kadınların bunu bilmesi mümkün müydü?

Alan'ın doğru kişiyi bulması, yani ona gecenin bu saatinde doğru kişinin bulunamayacağını anlatıp ertesi gün yapılacak rutin işleri sayan kişiye ulaşması, beş dakikasını aldı. Evet, bunların hepsi güzeldi, ama onun sabah saat yedi buçukta bir kahvaltı randevusu vardı; o saatte mağazalar açılmamış olacağından üzerine temiz bir gömlek alma imkânı yoktu. Hem, dosyaları yanında olmadan randevuya gitmesinin ne anlamı vardı? Selofan torbaları, ince ambalaj kâğıtları ve hiç giyilmemiş elbiseleriyle Tanrı cezasını versindi o salak kadının. Valizde bir fotoğraf albümü ile senaryoya benzeyen sayfalarca not da vardı. Sayfalar dolusu, karınca duası gibi okunaksız bir yazı. Ama bir sayfada, artık her kimse, Bayan Prissy A. Grant'in adresi yazılıydı ve Alan onun evlenmemiş bir kız olduğundan emindi. Adına yazılmış bir mek-

tupta "Bn" yazıyordu, ama Alan evlenmemiş bekâr kadınların kendilerine böyle dediklerine hep dikkat etmişti. Ne yazık ki mektupta adres yoktu, olsa bir İrlanda telefon rehberi bulur, anasını babasını arar ve kızlarının nerede kaldığını öğrenirdi. Tabii, ona bunu söylerlerse. Yanlarında fotoğraf albümleri, giyilmemiş elbiseler ve kargacık burgacık bir yazıyla yazılmış senaryolar taşıyan kafadan çatlak kızlar muhtemelen ailelerine hiçbir şey anlatmazlardı.

Gloucester Road yakınındaki küçük oteli işleten adam, Avrupa'da uzun yolculuklara çıkmadan önce gelip bir gece otelinde konaklayan Bayan Grant için çok üzgündü; genç kadın öğretmendi, her zaman çok kibar davranırdı. Genç kadının odasına bir demlik çay ile domatesli sandviç götürdü. Annie, adeta hayatını kurtarmış gibi ağlayarak ona teşekkür etti.

"Eşyalarını karıştırın biraz. Nerede kaldığını bulabilirsiniz belki" diye akıl verdi adam. Annie tereddüt ediyordu. Gene de, domatesli sandviçleri yiyip demlikteki çayı bitirirken, valizdeki tüm kâğıtları küçük yatağın üzerine yayıp okudu. Bay A. Green'in son iki yıldır üzerinde çalıştığı planları öğrendi. Ertesi sabah bir şirketi devralmasını sağlayacak olan planlarını. Tabii işler umduğu gibi giderse.

Bay A. Green Dublin'e kendi şirketinin başı olarak dönecekti. Argümanları o kadar ikna ediciydi ki, yabancı müşterisinin teklifini kabul etmemesi aptallık olurdu. "Özel" ibaresini taşıyan mektup fotokopileri vardı... "İşyerine götürülmeyecek" diye not düşülmüş, sonra da altı kalın uçlu keçeli kalemle çizilmiş dosyalar vardı. Yazışmaların büyük bölümü Bay Green'in şu anki işverenlerini, yani Londra seyahatinin masraflarını ödeyen kişileri çok olumsuz gösterecek şekilde dosyalanmıştı. Annie iç geçirdi; iş dünyası böyleydi işte. Okulda coğrafya öğretmenine karşı komplolar kurmaya ya

da müdürün resim öğretmenine olan güvenini sarsmaya kalkışmazdınız. Ama bu adamın yaptıkları sinsiceydi.

Arada, Bay Green'in patronuna *göstermediği* mektuplara iliştirilmiş olan, *gösterdiği* mektupların fotokopileri duruyordu. Usta işi bir dosyalama çalışmasıydı bu ve şimdilik sadece A. Green'e "özel" olan dosyanın tamamını okuduğunuzda, ikna olmamanız zordu. Annie, A. Green'in aşağılık bir adam olduğuna, valizini ve işini kaybetmeyi hak ettiğine karar verdi. İnşallah ikisini de bir daha asla bulamazdı. Ama o zaman kendi valizini nasıl geri alırdı? Ya günlüğünü okuduysa ne yapardı?

Alan Green canı cehenneme demeye karar verdi, sodanın yavan tadına tahammül edemiyordu. Minibarından kalori bombası bir meşrubat çıkarıp açtı ve sorunu sistemli bir şekilde ele almaya karar verdi. Olaya iş hayatında çıkan bir sorun gibi yaklaşacaktı. Evet. Kadın ararsa diye, havayolu şirketine adını bırakmıştı. Elbette arayacaktı. Salak kız, şimdiye kadar neden aramamıştı? Salak A. Grant. Muhtemelen kendisi kadar salak bir öğretmenle bir barda oturmuş, senaryolardan ve bunların azami salaklıkla ve el yazısıyla uzatılarak nasıl yazılacağından konuşuyordu. Bu elindeki ne tür bir senaryoydu, sahi? Metni okumaya başladı. Onun aşk hikâyesini okudu... Bu bir piyes değildi, gerçeğin ta kendisiydi. Bu onun günlüğüydü. Bir günlükten daha fazlasıydı, bir seferberlik planıydı. Bu tatilde hayata geçebilecek onlarca farklı senaryodan oluşuyordu.

Adamın onu bir daha asla göremeyeceğini, karısının rest çektiğini söylediği bir sahne vardı. Tüyler ürpertici A. Grant, bu sahnedeki repliklerini değişik üsluplarla yazmıştı. Bazen rahat ve umurumda bile değil üslubunda. Bazen de tutku dolu ya da tehditkâr: Görecekti, kendisini nasıl öldürecekti. Bütün bunları bir piyes gibi yazmıştı, sahne talimatları bile vardı.

Alan, A. Grant'ın gerçekten kafadan çatlak olduğuna ve onunla buluşacak olan o zavallı her kimse uyarılması gerektiğine karar verdi.

Kadının bu çılgın duygusal dram senaryosunu kaybetmiş olmasına sevindi; süslü püslü elbiselerinin tamamının yanlış adrese gitmiş olmasına, o adamla gerçekte nasılsa öyle buluşmak zorunda kalacak olmasına sevindi. Kadının kendine biraz çekidüzen vermiş olabileceğini, kendisi gömleğinin yakasını ve manşetlerini, çoraplarının altını nasıl yıkamışsa, onun da naylon çoraplarını falan yıkamış olabileceğini düşündü. Sonra, kadının şirketle ilgili dosyayı okumuş olabileceğini hatırlayıp beyninden vurulmuşa döndü.

Annie birden, havaalanındaki görevliye nerede kaldığını söylemediğini hatırladı. O sırada o kadar üzgündü ki. Ya Üçkâğıtçı Green telefon edip nerede bulunduğunu bildirecek olursa? Onunla temas kuramazlardı. Havaalanına tekrar telefon etti. Bay Green aramış mıydı? Aramıştı. Telefon numarasını bırakmıştı. İkinci çalışta, Alan telefonu açtı. Valizini hemen getirecekti. Hayır, lütfen, centilmenlik bunu gerektirirdi. Çok basit bir hataydı, herhalde dünyada bir milyon tane A. G. vardı. Hemen geliyordu.

Alan taksiye beklemesini söyledi. Şaşkınlık içinde, kızın gayet güzel, etine dolgun ve tatlı bir tip olduğunu gördü. Onu Heathrow Havaalanı'nda gördüğünü ve taksi kuyruğunda rastlarsa arabaya birlikte binmeyi teklif edebileceğini düşündüğünü hatırlar gibi oldu. Ama günlüğünde açığa vurduklarını hatırlayınca, ürpererek paçayı kurtardığına şükretti. Annie de onun bu kadar hoş bir tip çıkmasına şaşırmıştı, tilkiye benzediğini hayal etmişti: keskin hatlı, öne doğru çıkık, küçük bir yüz. Oysa görünüşü normal ve hoştu. Onu uçakta *business class*'ta, hostesle gülüşürken gördüğünü hatırladı.

"Valiziniz burada" dedi Annie. "Nasıl desem, biraz karış-

BELONGS TO KAHLIL TEAM

mış durumda. Nerede kaldığınızı bulabilir miyim diye altını üstüne getirdim de."

"Sizinki de biraz karışmış durumda" dedi Alan gülümseyerek. "Ama o güzel giysilerden hiçbiri üzerime olmadı, hepsi olduğu gibi duruyor."

Birbirlerine neredeyse sevgiyle gülümsediler.

Alan ona bir an baktı. Saat on birdi; Londra'da gece daha yeni başlıyordu. Kız yuvarlak hatlarıyla gerçekten çok güzeldi...

Annie, "Keşke gitmesi gerekmese" diye düşündü. "Valizlerin bulunuşunu kutlamak için çıkıp bir kadeh şarap içsek" falan dese gitmezdi belki...

Sonra, patronu için nasıl bunamak üzere olan biri dediğini ve ağır içici olduğunu kanıtlamak için ne ayrıntılar verdiğini hatırladı.

Alan da onun, sevgilisini intihar etmekle ve karısına, çocuklarına ve iş arkadaşlarına her şeyi anlatan mektuplar yazmakla tehdit ettiğini hatırladı.

El sıkıştılar ve aynı anda birbirlerine özel evraklarını falan okumadıklarını söylediler ve o anda ikisi de bunu yaptıklarını öğrenmiş oldular.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Parayla saadet olmaz

Bayan Vogel neden hiç evlenmediğine şaşırıyordu. Üzülmekten çok şaşırıyordu. Gençken, herkes Victoria Vogel'in mahallede nikâh masasına oturacak ilk kızlardan biri olduğunu düşünürdü.

Açık renk saçlı, iyi huylu ve güzeldi, ayrıca son derece hamarattı; kendisine, kız kardeşlerine ve arkadaşlarına elbiseler diker, ne zaman güzel yiyecekler hazırlanması gerekse nefis tatlılar yapardı.

Genç Bayan Vogel herkese karşı nazik ve güler yüzlüydü; hiçbir müstakbel kayınvalide onu reddetmez, hiçbir aile, babasının pastanesinde keyifle çalışan bu kıza hayır demezdi. Arkadaşlarının düğünlerinde onunla dansa kalkmak isteyen oğlanlar önünde sıraya dizilirlerdi, pek çok kereler gelinin buketini de o yakalamıştı, ancak bütün bunlar onun da telli duvaklı bir gelin olmasına yetmemişti.

Bayan Vogel, New York'ta geçen gençlik yıllarında yalnızlık çektiğini hatırlamıyordu; bir erkek arkadaş özlemi de çekmemişti. Etrafta her an karşısına çıkabilecek bir yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Pastanenin üst katındaki evlerinde mutlu bir hayat sürmüş ve yılların akıp geçtiğini gerçekten fark etmemişti.

Düşünecek başka o kadar çok şey vardı ki. Annesinin hastalığı gibi. Annesi yatağa düştüğünde, o da evde oturdu-

ğu için doğal olarak bakımını üstlendiğinde, arkadaşlarının hepsi çoktan evlenip barklanmıştı.

Ve annesi ölüp babası hayata ve işine olan ilgisini kaybettiğinde, pastanenin ayakta kalması için iki kat fazla çalışması gerekmişti. İşyerinin bir müdürü vardı elbette: Tony Bari. Onunla saatlerce oturur, faturaları nasıl ödeyeceklerini, masrafları nasıl kısabileceklerini, işletmeyi nasıl kârlı hale getirebileceklerini konuşurlardı.

Herkes, günün birinde evlenebileceklerini düşünüyordu.

Bayan Vogel ise, gevşek kucaklaşmalarının bir evlenme teklifiyle sonuçlanmasından mutluluk duyacak olsa bile, bunun olabileceğini pek sanmıyordu.

Ama o gerçekçi bir kadındı ve Tony Bari'nin paraya çok düşkün olduğunu fark etmişti. Tony Bari ona defalarca, işinde başarılı olmak isteyen her erkeğin kendine zengin bir eş aradığını söylemişti. Bayan Vogel kendisinin bu kategoriye girmediğini biliyordu ve onunla birlikte zaman geçirmekten, ağız dolusu gülümsemesinden, bıyığının yanağını gıdıklamasından hoşlandığı halde, Tony Bari nihayet mal mülk sahibi bir hanımla tanıştığını söyleyip onu düğününe davet ettiğinde ağlamamıştı bile.

Çok geçmeden, Bayan Vogel'in babası hastaneye kaldırıldı, oradan bir daha çıkamayacağı belliydi. Sonuçta, Tony Bari pastaneyi satın aldı. Yeni karısı, Bayan Vogel'in orada çalışmaya ve yaşamaya devam etmesini uygun bulmayınca, genç kadın otuz yaşında işsiz kaldı.

İnsanlar Tony Bari'nin pastaneyi ucuza aldığını söylüyorlardı; nitekim, Bayan Vogel parayı kardeşleriyle paylaştığında elinde pek bir şey kalmamıştı.

Bayan Vogel'in gidecek hiçbir yeri yoktu, başka bir yerde iyi bir işe girmesini sağlayacak vasıflara da sahip değildi, ama her zamanki iyimserliğiyle şans yüzüne gülene kadar beklemeye karar verdi. Sonra, yeni inşa edilmiş küçük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir bina için apartman görevlisi arandığını gördü. Bina sakinlerinin çoğu kadındı ve tercihan kadın bir görevli arıyorlardı. Sakin ve sevimli haliyle Bayan Vogel'i bu iş için ideal buldular. Artık, kentin güzel mahallelerinden birinde iki odalı bir evi vardı.

Arkadaşları onun için sevinmişlerdi.

"Artık çok klas tiplerle karşılaşacaksın" dediler.

Bayan Vogel, nazik oldukları sürece klas olup olmadıklarına aldırış etmiyordu. Ve genelde naziktiler.

Zamanla hepsinin hayatına girdi. Bir numarada oturan mızmız dul Janet'ın, her şeye durmadan havlayan, adıyla ilgisiz küçük köpeği Güzelliği dolaştırmaya çıkarıyordu.

İki numaradaki işkolik reklam müdürü Heather'ın ergen kızına *baby-sitter*'lık yapıyordu. Aynı anda iki iş adamının metresi olan alımlı Francesca'nın oturduğu üç numaraya gelen çiçekleri teslim alıp vazolara yerleştiriyordu. Bayan Vogel, büyük bir incelikle, bu iki beyefendinin ziyaretleri sırasında asla karşılaşmamalarını da sağlıyordu.

Marion'ın, kocası eve çok nadir geldiği için üzgün üzgün oturup pencereden dışarıyı seyrettiği dört numarada da uzun zaman geçiriyordu.

Apartmanda Bayan Vogel'in hayatını yakından tanıdığı başka birçok kişi daha yaşıyordu. Kız kardeşleri bazen, bunların hayatlarında hiçbir eksiği olmayan, zengin ve şımarık insanlar olmaları gerektiğini söylüyorlardı, ama Bayan Vogel bunu kabul etmiyordu. Çok güzel döşeli dairelerde oturup şık bir porselen fincandan kahve ya da kesme kristal bardaklardan soda içerken, paranın mutluluk getirmediğini görüyordu. Bu insanların çoğunun Vogel ailesinin bugüne kadar yaşadıklarından çok daha fazla derdi vardı. Bazen, Tony Bari'nin, karısının parasıyla yeni bir işyeri açtığı eski pastanenin önünden geçiyordu. Burası artık şık bir şarküteri olmuştu, insanlar telefonla sipariş veriyor, sandviçler ofislere

servisle gönderiliyordu. Düşünebiliyor musunuz!

Tony Bari ile karısının üç çocuğu vardı. Bayan Vogel çocukların büyüyüşünü izliyordu. Onlarla doğru düzgün görüşebilmeyi, üçünü de tanımayı, çocukken kendisinin de yaşadığı dükkâna davet edilmeyi isterdi.

Ama Tony Bari'nin karısı hiçbir zaman onun ortalıkta görünmesini ister gibi görünmemişti.

Bayan Vogel bunu üzücü buluyordu. Sırf babasının dolarları sayesinde gelip oraya oturabilmiş olan bu kadına hep sıcak ve nazik davranmıştı. Ama sonuçta, insanlara kendinizi zorla sevdiremiyordunuz işte.

Apartmandaki bütün o insanlar nedeniyle Bayan Vogel'in gündüzleri ve geceleri asla boş ya da yalnız geçmiyordu. Öyle şahane denebilecek bir hayatı yoktu, ama başkalarının hayatlarını paylaşıyor, onların Şükran Günü ve Noel için besledikleri umutları ve hayalleri, ziyaretlerine kimin geleceğini, nereye davet edileceklerini, yemekte ne ikram edeceklerini biliyordu. Yeni yılda hangi diyete gireceklerini, haftada kaç gün jimnastiğe gideceklerini, derin dondurucuda depoladıkları düşük kalorili yiyecekleri biliyordu. Sonra sıra, yeni ilkbahar gardıroplarından konuşmaya geliyordu. Bayan Vogel'in kendisine hiç ilkbahar kıyafeti almadığını, her yıl ocak ayında beş kilo vermeyi planlamadığını, Şükran Günü veya Noel'de nereye gittiğini anlatmadığını fark eden kimse yok gibiydi.

O dinleyen biriydi, konuşan biri değil.

Onların hayatları ilgisini çekiyordu.

Artık tatillerden konuşma zamanı gelmişti.

Janet kız kardeşiyle birlikte Arizona'ya gidiyordu, ama Güzelliği bırakacak yer sorunu vardı tabii. Bu hırçın tabiatlı küçük köpek bakımevlerinden hoşlanmıyordu, acaba Bayan Vogel...

Heather işinden sadece bir hafta izin alabilecekti, bir gün bile fazla değil. Bu nedenle Los Angeles'a gidecekti. Bu şekil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de Batı Kıyısı'nda bir iki iş toplantısına da katılabilecek ve on dört yaşındaki kızı Heidi'yi Disneyland'e ve Hollywood'daki Universal Stüdyoları'na götürebilecekti; çocuk için şahane bir tatil olacaktı. Ama kızını tatil için üst baş alışverişine çıkarmaya zamanı yoktu. Acaba Bayan Vogel... tercihan bir cumartesi sabahı bu işe zaman ayırabilir miydi? Sadece bir alışveriş merkezine gidip hızlı bir tur atmaya?

Francesca tatilin bir haftasını bir adamla, diğer haftasını ikincisiyle geçirecekti, ama ikisine de onunla olmayacağı hafta bir kaplıca merkezine gideceğini söylemişti. Acaba Bayan Vogel bir otobüse atlar, kaplıcanın bulunduğu birkaç kilometre mesafedeki o kasabaya gider, onun adına iki kart atar mıydı? Günümüzde erkekler öylesine sahiplenmeci ve şüpheci oluyordu ki... insan aptalca şeyler yapmak istemiyordu.

Dört numaradaki Marion hayatında hiç olmadığı gibi neşeliydi, zira kocasıyla birlikte sessiz sakin bir kır oteline gidiyorlardı –kocası doğru dürüst konuşmak için zamanları olsun istemişti. Marion bunun iyi olacağı görüşündeydi, tatil insanların yokluğunu çektikleri yeni ilişkiler kurmalarına ya da onarılması gereken mevcut ilişkilerini pekiştirmelerine fırsat sağlayan bir zaman dilimiydi.

Marion tekrar tekrar, "Tatillerin en harika tarafı da bu değil mi zaten" demişti.

Bayan Vogel öyle olup olmadığını bilmiyordu. O hiç tatile çıkmamıştı. Hiçbir zaman buna fırsat, para ya da zaman bulamamıştı. Ve elli üç yaşına geldiği bugün, yeni bir ilişki kurmayı ummasının pek bir anlamı yoktu. Ayrıca pekiştirecek eski bir ilişkisi de bulunmuyordu.

Tony Bari, karısı ve çocuklarıyla İtalya'ya gidecekti. Kendi kardeşleri aileleriyle birlikte, her yıl bir göl kıyısına gidip bungalovlar kiralıyorlardı. Bunun, kuzenlerin birbirlerini tanıması ve aralarındaki temasın sürmesi için çok iyi olduğunu söylüyorlardı.

Ama aralarından hiçbiri onlarla tanışmanın ve aralarındaki temasın sürmesinin Bayan Vogel için de iyi olabileceğini asla düşünmüyordu. Kaldı ki, gidecek olsa varlığı yadırganırdı zaten. Tek başına yaşayan, yaşlı başlı bir teyze...

Herkes aynı anda tatile çıkıyor gibiydi. Bayan Vogel neredeyse bomboş bir apartmana bakmak durumunda kalacaktı. Ama, onca yıldır yaptıkları her şey onu nasıl heyecanlandırıyorsa, seyahatleri de öyle heyecanlandırıyordu.

Kendisinden istenen her şeyi yaptı. Janet'ın içini rahatlatmak için küçük, saldırgan Güzelliğe yemek vereceği saatleri öğrendi. Heidi'yi Bloomingdale's'e alışverişe götürdü ve Heather'ın dolarlarıyla ona Kaliforniya güneşinde giyeceği rengârenk giysiler aldı. Francesca adına kart atmak için yapacağı iki otobüs yolculuğunu planladı. Marion'ın, kır motelindeki bir haftalık tatilde giyeceği romantik gecelikleri seçmesine yardım etti.

Ve tabii ki, onlara Bayan Vogel bir melek olması gerektiğini düşündüren başka onlarca şeyi de yapması gerekecekti: Her akşam farklı bir saatte ışıklarını söndürüp perdelerini çekecek, döndüklerinde holdeki masanın üzerinde düzgün bir şekilde bulmaları için gelen zarfları ayırıp dairelere dağıtacaktı. Giysilerini kuru temizlemeciden alıp gardıroplarına asacaktı; bir daire için televizyon tamircisine, diğeri için içmimara kapıyı açacak, dönüşlerinde de büyük bir ilgiyle tatil hikâyelerini dinleyecek, tatil fotoğraflarına bakacaktı.

Yola çıkma vakti geldiğinde sık sık büyük bir telaş oluyor, neredeyse bir panik yaşanıyordu; taksiler önceden çağrılmamış oluyor ya da New York sokaklarında el ederek durdurulamıyordu.

Bayan Vogel bu yıl bu drama bir son vermeye karar verdi ve yakınlardaki bir taksi durağıyla görüştü. Yorgun, ama içten bakışlı bir adam olan Frank'le görüşerek, iki gün içinde dört taksiye ihtiyacı olacağını söyledi: Heidi ve Haether'ı

La Guardia Havaalanı'na, Janet'ı Grand Central Garı'na, Marion'ı Penn Garı'na, Francesca'yı da New Jersey'deki gizli bir buluşma noktasına götürmek için...

Danışma masasında oturmakta olan Frank yorgun bir sesle, "Yüzde kaç komisyon istiyorsunuz?" diye sordu.

"Yo, yo" dedi Bayan Vogel. "Ben sadece apartmanımda oturanlar için taksi ayarlamaya çalışıyorum. Hepsi ücretiniz neyse size ödeyecekler. Ben hiçbir şey istemiyorum... Kendim için hiçbir şey istemiyorum."

"Dünyada bunu yapan tek kişi sizsinizdir herhalde" dedi Frank.

"Onlar tatile çıkıyor. Çok telaşlanıyorlar, insanlar tatile çıkarken nasıl olur, bilirsiniz."

"Valla bilmem" dedi Frank. "Ben hiç tatile çıkmadım."

Bayan Vogel ona kocaman gülümsedi. "Biliyor musunuz, ben de hiç çıkmadım. Dünyada tatile çıkmayan bir tek biz varız herhalde."

Aralarında bir yakınlık oluşmuştu; Frank'in tatilcileri almaya geleceği saatleri konuşup anlaştılar.

Frank efendi ve dakikti, ama en önemlisi nazikti. Janet Güzelliğe bir hoşça kal öpücüğü verirken bekledi; Heidi'ye Disneyland'i seveceğini söyledi –herkes oradan bambaşka biri olarak dönüyordu. Francesca'ya New Jersey'deki sapa yerleri bulmakta üzerine olmadığını anlattı; Marion'a ve kocasına kırdaki bir motelin seçilebilecek en iyi tatil yeri olduğunu söyledi.

Sonuncusu da gittiğinde, Bayan Vogel kendini üzgün hissetti. Frank'i sık sık görmek hoşuna gitmişti. Ona bir kahve yapıp ev yapımı kurabiyelerden ikram etmeye her defasında vakit bulduğu o düzenli ziyaretlerini çok özleyecekti.

Frank tekrar geldi ve bu onu çok şaşırttı.

"Siz ve ben New York'ta bir tatil yapabilir miydik, onu sormak istiyorum, Bayan Vogel" diye söze başladı Frank, tered-

dütlü bir sesle. "Turist gibi yapar, şehri onların gözüyle keşfederiz." Bu teklifine gülmeyeceğini veya gülünç bir fikir deyip geçmeyeceğini umarak, Bayan Vogel'e baktı.

"New York'ta bir tatil mi?" dedi Bayan Vogel, düşünceli bir sesle.

"Bunu yapan bir sürü insan var." Frank savunmaya geçmişti. "Onları oradan oraya taşıyorum. Bilmem normal."

"Harika olur" dedi Bayan Vogel. "Ama önce ufak tefek bazı işlerimi halletmem gerekiyor. Önce iş."

"O halde, yarın sabah uğrarım. Bu süre işlerinizi halletmenize yeter mi?"

Bayan Vogel programını her gün kendisine beş saat ayıracak şekilde ayarladı. Sonra, giysilerini özenle ütüledi ve her gün için kendine ayrı bir kıyafet hazırladı. Mahalledeki bir güzellik salonuna gidip saçlarını ve tırnaklarını yaptırdı.

Birlikte yiyebilecekleri atıştırmalık bir şeyler hazırlayıp buzdolabına koydu. Rahat pabuçlarının topuklarını onarttı. Hava durumuna göz attı. Tatile hazırdı.

Ellis Adası'na gittiler ve günü büyükanne ve dedelerinin İtalya ve Almanya, İrlanda ve İsveç'ten ABD'ye ayak bastıkları bu yeri inceleyerek geçirdiler.

"İddiasına girerim ki, o dört genç insan buraya geldikten sonra bir daha hiç tatil yapacak zaman bulamamışlardır" dedi Bayan Vogel.

"Ama herhalde maceracı gençlerdi" diye karşılık verdi Frank. "Torunlarının ev kuşları olacağına inanmak isteyecek tiplerden değil."

Ertesi gün, manzarayı seyretmek için Empire State Binası'na, oradan da hayvanat bahçesine gittiler. Daha sonra, güneşte Central Park'ta yürüdüler.

Arabayla, Francesca'nın kartlarını postaya verecekleri kasabaya gittiler; yolda, yalan hayatlar yaşayan bu kadar çok insan olmasının ne kadar garip olduğundan konuştular –

Francesca ve onunla birer haftalığına tatile çıkan evli iki erkek gibi. Chinatown'a gittiler ve Wall Street'i gezmek için bir tura katıldılar.

Bayan Vogel'in büyüdüğü yere gittiler ve gençliğinden bu yana görüntüsü çok değişen büyük şarküteriye baktılar. Frank'in büyüdüğü, çocukluğundan beri çok değişmiş olan mahalleyi de görmeye gittiler. Frank, yıllar önce karısıyla üç yıl yaşadığı evi ve karısının hayatını kaybettiği hastaneyi gösterdi.

İkisi de Carnegie Hall'a hiç gitmemişlerdi, bir konsere bilet aldılar.

Ve Bayan Vogel hayatında hiç canlı bir maç seyretmediğinden Yankee Stadyumu'na gittiler.

Ve bir hafta akıp geçti.

Frank, Bayan Vogel'in mektupları ayırıp dağıtmasına, perdeleri açıp kapatmasına, kiracılara gelen gönderileri almasına yardım etti. Bayan Vogel de taksi durağına gitti, perdeleri yıkayıp etrafa birkaç renkli biblo yerleştirerek etrafı güzelleştirdi.

Ertesi hafta, günde beş saati tatile ayırma imkânları kalmadı. New York'ta yaşayan herkes gibi, artık tatil bitti diyen o duyguyu şimdi onlar da tadacaktı.

Ancak Frank ve Bayan Vogel için yeni ve harikulade bir şey söz konusuydu. Artık düşüncelerini kendilerine saklamıyorlardı, gün içinde yaşadıkları olaylar hakkında konuşabilecekleri biri vardı. Sadece tatil anılarını değil, gerçek hayatta olup bitenleri de konuşabilecekleri biri.

Böylece Frank, Heather ve Heidi'yi havaalanından eve getirdiğinde, annenin de kızın da ağzını bıçak açmadığını haber verdi; Heather sabahtan akşama toplantıda olduğu için, kız bütün gün otel odasında tek başına oturup televizyon seyretmek zorunda kalmıştı.

Bayan Vogel da ona Francesca'nın hayatında çok tuhaf bir

gelişme olduğunu anlatabildi –galiba iki erkek de ona evlenme teklif etmişti, ikisi de karısını bırakacaktı, ama o ikisini de istemiyordu. Francesca gözlerinin üzerinde soğuk bir kompresle yatıyor, kendinde onlarla konuşacak cesareti bulmaya çalışıyordu.

Janet arabada Frank'e, kız kardeşiyle tatile çıkmanın muazzam bir hata olduğunu söyledi –ailesini bir daha asla görmeyecekti. İnsanlar neden aileleri olsun isterlerdi ki? İyi bir köpek yirmi taṇe kız kardeşten daha iyiydi.

Marion, Bayan Vogel'a, kocası olacak adinin onu o motele, sırf ondan ayrılacağını söylemek için götürdüğünü anlattı. Ve asıl şaşırtıcısı, Marion bunu o kadar da dert etmiyordu. Her şey açığa çıktıktan sonra, kırlarda yürümenin ve huzurun tadını çıkarmış, yeni duruma bu kadar kolay uyum sağlamasına şaşıran kocasının ise bu duruma canı sıkılmıştı.

Ama kimse Bayan Vogel'a onlar yokken güzel zaman geçirip geçirmediğini sormamıştı. Ve Frank'i apartmanda bu kadar sık görüyorlarsa, herhalde, arabasıyla insanları bir yerlere götürüp duruyor olmasındandı. Bayan Vogel bazen çocuk beklemek, köpek dolaştırmak, dert dinlemek, vazo düzenlemek için müsait olmuyordu. Ama kimse bunun nedenini bilemiyordu. Ve daha mutlu görünmesinin, seke seke yürümesinin, gülerken gözlerinin içinin parlamasının nedenini birkaç kilo vermiş olmasına falan bağlıyorlardı.

Ne var ki, Tony Bari'nin karısı vaziyeti çakmıştı. Bir alay bencil görümce ve kayınla yaptığı yorucu bir İtalya tatilinden yeni dönmüştü ve tekrar New York'ta olduğu için çok mutluydu. Bayan Vogel dükkâna girdiğinde gözleri kısıldı. Tony Bari'nin patronunun kızına sıcak duygular beslediğinden ve kızın parası olmuş olsa büyük ihtimalle ona evlenme teklif edeceğinden hep şüphelenmişti.

"Tatiliniz iyi geçti mi, Bayan Vogel?" diye sordu kibarca. Bayan Vogel'in dikleşmiş duruşu, yeni saç tuvaleti ve genel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iyi hali keskin bakışlarından kaçmamıştı.

"Çok iyi geçti, Bayan Bari. New York'ta kaldım, kendi şehrimi tanımak için. Nefisti."

Tony Bari'nin karısı da aynı şeyi yapabilmiş olmayı isterdi. Onu kıskanmıştı.

"Eh, insan bizim yaşımıza gelince, tatilden çok da fazla bir şey beklemiyor, değil mi, Bayan Vogel?" dedi. Bayan Vogel'in yüzünden hoşnut tebessümü silmeye çalışıyordu. Ama bunu başaramıyordu.

Bayan Vogel pahalı mantarları, özel peynirleri, egzotik zeytinyağlarını inceliyor gibi yaptı ve sırf babasının parası var diye, hayatta evlenip yuva kurabileceği tek adamı elinden almış olan kadına güvenle gülümsedi.

"A, Bayan Bari, ne kadar üzücü, sizin ağzınızdan bunu duymak ne kadar üzücü" dedi, bir cenaze töreninde taziyelerini sunar gibi, üzüntü dolu bir sesle.

Tony Bari dükkânın öteki ucundaydı. Şişmanlamış ve saçları dökülmeye başlamıştı, yüzüne derin hayal kırıklığı ve hırs çizgileri yerleşmişti. Hayatta beklediğini bulamamıştı. Bayan Vogel onun iyi bir koca olabileceğini nasıl düşünebilmişti? Vakti zamanında bu gerçekleşmiş olsa, şu anda yanında bu aksi adamla bezdirici bir İtalya tatilinden dönmüş olacaktı. Bundan başka bir dünya tanımamış olacaktı; apartmanında yaşayan kişilerin hayatlarına asla girip çıkmış olmayacaktı.

Bir taksi şoförü olan Frank'le daha önce tanışmış olsa, onun iyi yüzüne arzuyla bakar ve her şeyde güzellik gören, hiçbir şeye kazanç ve menfaat gözüyle bakmayan biriyle birlikte yaşamanın nasıl olacağını düşünebilirdi. Bu akşam doğum günü için ona mükellef bir ziyafet sofrası hazırlayacaktı. Onların gelecek için planları vardı. Dünyanın her yerinde gençlerin yaptığı planlardan. Bayan Vogel ve Frank artık genç değiller diye sevgi ve umuttan yana daha fakir olmayan planlar...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"A, Bayan Bari" diye tekrarladı Bayan Vogel, gerçekten teessür dolu bir sesle. "Çıktığımız her tatilden, yaşadığımız her yeni günden bir şey ummazsak, yaşamanın ne anlamı var?" diye soracaktı ki vazgeçti; bu vaaz vermek gibi olurdu, Bayan Vogel apartman sakinlerinden parayla her zaman saadet olmadığını öğrenmiş, bunu kendi gözleriyle görmüş ve anlamıştı. Bu nedenle ona, insan yaşlanıyor diye düş kurmaktan vazgeçmesi gerektiğini söylemekle yetindi.

Ve Bayan Vogel başını havaya dikti, elinde egzotik yiyeceklerle dolu alışveriş sepeti, bir zamanlar babasının pastanesi olan şarküteriden çıktı, dönüp gözünün ucuyla bile arkasına bakmadan, New York'un güneşli sokaklarına doğru ilerledi.

Clifden'a vardığımızda

Her yıl bir haftalığına tatile çıkıyorlardı.

Harry yabancı yemekleri sevmediği, Nessa da uçağa binmekten korktuğu için yurtdışına gitmiyorlardı.

Ama etrafa bakındığınızda İrlanda'da da gidecek bir sürü yer vardı. Bir sene Lisdoonvarna'ya gitmişlerdi, bir başka sefer Youghal'a. Oda-kahvaltı güzel pansiyonlar bulmuşlar ve buralara tekrar gelebileceklerini düşünerek kartlarını saklamışlardı. Ama hiçbir zaman tekrar gitmemişlerdi.

Yirmi dört yıldır çıktıkları yaz tatillerinde, oradayken harika bir yer olduğunu söylemiş olsalar da, gittikleri bir yere asla tekrar gitmemişlerdi.

Bu yıl araştırmaları sonucunda Clifden'da karar kılmışlardı. Arabayla gideceklerdi; Dublin'den bir salı sabahı erkenden yola çıkacak, böylece günü uzatmış olacaklardı. Her ihtimale karşı yanlarına bir termos kahve ve sandviç de alacaklardı. Valizlerini yola çıkmadan önceki cuma günü hazırlamaya başladılar. Nessa, valizleri erkenden hazırlamakta fayda olduğunu söylüyordu, zira insan her zaman bir şeyleri unutabilirdi. Harry valizini bir listeye göre hazırlamayı tercih ediyordu. Götürüleceklerin bir listesini yapıp valize attıkça yanlarına bir işaret koymanın daha akıllıca olduğunu söylüyordu, zira insan yanına almadığı şeyleri de aldığını sanabilirdi.

Nessa her biri pamuğa sarılı halde, fermuarlı küçük sarı bir çantada duran beş adet gümüş parayı bankaya götürdü. Hepsi yıl boyu bir dolabın dibinde duruyordu. Tatildeyken bunları raflarda falan bırakıp hırsızları kışkırtmanın âlemi yoktu.

Harry dolaşıp tüm pencere kilitlerini kontrol etti ve alarm sistemini birkaç defa test etti. Her zaman, sonradan üzülmektense emin olmanın daha iyi olduğunu söylerdi. Küçük bahçelerini sulayacak güvenilir bir komşuları olsun isterlerdi, ama ne yazık ki, tek komşuları kızıl saçlı, çılgın ve derbeder bir kız ile akşamları onunla kalan erkek arkadaşıydı. *Ondan* sizin için bir şey yapmasını istemenin hiçbir anlamı yoktu.

Onu gördüklerinde başlarıyla nazikçe selamlıyorlardı; bu tür insanları kendine düşman etmektense dost olmak her zaman daha iyiydi. Kız onları gördüğünde, "N'aber Nessa, n'aber Harry?" diye bağırıyordu. Bu çok laubali bir davranıştı, zira en çok yarı yaşlarında olsa gerekti.

Clifden'a doğru yola çıkmalarından önceki gece her şeyi hazır ettiler. Sandviçler buzdolabındaydı, kahvaltıya yetecek kadar ekmek kızartılmaya, iki yumurta da haşlanmaya hazır bekliyordu. Ev, bir hafta sonra geri döndüklerinde bulmak istedikleri gibi temiz ve derli topluydu. Döndükten sonra, Harry'nin tekrar işe başlamadan önce toparlanmak için tam beş günü olacaktı. Bunun uzun, çok uzun bir yolculuk olacağını biliyorlardı. Dönüşte ikisi de çok yorgun olacaklardı.

Kapı çalındı. Telaşla birbirlerine baktılar. Saat akşamın sekiziydi! Bu saatte kimse ziyaretlerine gelmezdi.

"Kim o?" diye sordu Harry, korkulu bir sesle.

"Melly" dedi ses. "Lütfen içeri gelebilir miyim, Harry?"

Melly adında kimseyi tanımıyorlardı.

"Yan komşunuz" dedi ses. "Acil!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onu içeri aldılar. Kızıl saçları dik dikti, belini açıkta bırakan iğrenç bir erguvan rengi tişört ve üzerinde yamalar olan bir blucin giymişti. Yüzü çok solgundu.

"Şu an yalnız kalmak istemiyorum. Bir saat burada kalabilir miyim, lütfen? Rahatsızlık vermem. Lütfen, Nessa? Harry?"

Bir birine, bir ötekine baktı.

"İyi değil misin?" diye sordu Nessa. "Bir doktora mı gitsen? Ya da hastaneye?"

"Hayır, sadece korkuyorum. Erkek arkadaşım Mike o zıkkımdan çekiyor, bana neler yapacağını Tanrı bilir. Döndüğünde beni evde bulmasını istemiyorum."

"Gelip seni burada aramaz mı?" Evine böyle bir bela davet ediyor olmak Harry'yi çok telaşlandırmıştı.

"Yok, buraya gelmiş olabileceğimi dünyada düşünmez" dedi kız.

"Şey..."

Kuşku içindeydiler.

"Hadi ama Harry, hadi Nessa, gözünüzü üzerimden ayırmazsınız. Gümüşlerinizi falan yürütecek halim yok. Sadece bir iki saat ya da neyse o."

"Bilemiyorum" dedi Harry.

"Harry, sen efendi bir adamsın. Öldüresiye dayak yeseydim ve sen beni kurtarabilecek olmuş olsaydın, ne hissederdin?"

Kızın söylediklerini olumlarcasına başlarını salladılar.

"Ancak biz geç saate kadar ayakta kalamayız, yarın batıya gidiyoruz ve Clifden'a vardığımızda çok yorgun olabiliriz."

"Sadece çantamı alacağım" dedi Melly ve bir koşu evine gidip küf yeşili devasa bir çuvalla döndü. "Her şeyim burada" dedi açıklama olarak.

"Ama... şey... Melly, sana yarın Clifden'a gideceğimizi söyledik!"

"Ben de sizinle geleceğim!" dedi Melly, pürneşe. "Beni

Clifden'da aramak dünyada aklına gelmez. Harika." İkisine de ayrı ayrı bakıp gülümsedi.

Sonra, eşyalarını etrafa saçıp koltuğa yerleşti ve hemen uyudu. Bütün gece, erkek arkadaşının bağırarak onu aradığını duydular.

"Sence bir şey yapmalı mıyız?" diye fısıldadı Harry Nessa'ya yatakta.

"Zaten bir şey yapıyoruz –onu ülkenin öbür ucuna götürüyoruz" dedi Nessa, adamın bağıran sesini zihninden uzaklaştırmaya çalışarak.

Ertesi sabah Melly duş alırken bütün sıcak suyu kendisine kullandı ve dönüş için hazır ettikleri o canım yeni havlulara kurulandı. Ama onlara kahvaltı hazırladı ve sadece iki yumurta olduğundan omlet yapıp üçe böldüğünü söyledi.

Harry ve Nessa dehşet içinde birbirlerine baktılar. Neredeyse hiç tanımadıkları bu tuhaf kız yüzünden bütün planları bozulmuştu. Şu saatte çoktan yola çıkmış, Lucan'ı geride bırakmış olmaları gerekiyordu. Oysa hâlâ evde, Melly'yi arabaya gizlice nasıl bindireceklerini planlamakla meşguldüler.

"Camdan dışarı bakıyor olabilir, o yüzden risk almasak daha iyi olur" diye uyardı Melly. "Üzerime bir kilim örtebilirsiniz, arka koltuğa kadar ağır ağır emekleyebilirim."

Bir de küf yeşili çuvalı vardı, erkek arkadaşı onu da tanırdı mutlaka. Bu nedenle, Harry'nin onu siyah bir plastik torbanın içine saklaması gerekiyordu.

"Clifden'a vardığımızda tımarhanelik olacağız" dedi Nessa, Harry'nin kulağına eğilip.

"Eğer oraya varabilirsek" diye fısıldadı Harry de. "Yolda giderken bir şeyler yapmaktan bahsediyor."

Yolda giderken bir yerlere uğramak Harry ile Nessa'nın hiç yapmadıkları bir şeydi. Sağa sola bakınmadan, dosdoğru gidecekleri yere giderlerdi. Ama bu defa öyle olmayacak gibiydi.

Sonunda evden uzaklaşmayı başardılar ve Melly kilimin altından çıktı. Kasetçaları açıp geliştirici bir sesli kitap dinlemenin zamanı gelmişti. Bu yıl Clifden'a vardıklarında, Thackeray'nin *Vanity Fair*'inin üç buçuk saatlik versiyonun dinlemiş olacaklardı. Ama bu hesapta Melly yoktu. Kız dinledikleri kitabı hiç beğenmedi. Buna karşılık manzarayı ve geçtikleri yerleri beğendi. Konut siteleri, trafik işaretleri, duvarlarla çevrili muazzam araziler, fabrikalar ve trafik hakkında hiç durmadan çene çaldı. Öyle ki, Harry ve Nessa dinledikleri hikâyeden tamamen koptular ve kasetçaları kapatmak zorunda kaldılar.

"Böylesi daha iyi" dedi Melly. "Artık doğru dürüst sohbet edebiliriz."

Cep telefonundan Mullingar'daki arkadaşlarını arayarak, öğle yemeğini hazırlamalarını, Harry ve Nessa adında iki arkadaşını oraya getirmekte olduğunu söyledi.

Harry ve Nessa buna şiddetle karşı çıktılar. Clifden'a varmaları çok gecikecekti. Ayrıca, onlar sandviç yemeyi seviyorlardı.

Ama Melly buna izin vermeyecekti. Mullingar'da işgal edilmiş bir evde yaşayan iki hippi, yanında bol köy ekmeğiyle muhteşem bir domatesli mercimek yemeği hazırlamıştı. İki hippi Harry ve Nessa'yla gayet rahat ilişki kurdular ve onlardan, Athlone'daki Shay'e biraz bal götürmelerini istediler; Shay'in boğazı fenaydı.

"Ama Athlone'da durmayabiliriz" diye başladı, zavallı Harry.

"Normalde durmayabilirdiniz" diyerek ona hak verdiler. "Ama Shay'in boğaz ağrısı nedeniyle bu defa uğrayacaksınız, öyle değil mi?"

Shay onları çok iyi karşıladı, çay ve tost hazırladı. Harry ve Nessa'nın, Melly'yi o canavardan kurtaran birer iyilik meleği olduklarını söyledi; bu yaptıkları için en uygun terim buydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Melly sizin gibi iki iyilik meleğine rastlamamış olsaydı, o adam ağzını burnunu dağıtırdı, biliyorsunuz. Döndüğünüzde, muhtemelen, onun evini de sizinkini de dağıtmış olacak" dedi Shay neşeyle.

Nessa ve Harry birbirlerine baktılar. Bakışlarında aynı soru vardı: Acaba eve mi gitmeliydiler? Hemen, şimdi? Zaman yoktu. Melly cep telefonundan Athenry'deki biriyle konuşuyordu. Sonra Shay'le vedalaştılar ve batıya doğru yollarına devam etmek üzere arabaya bindiler.

Athenry'deki o *pub*'da bekleniyorlardı, vardıklarında onları nar gibi kızarmış tavuk ve şahane bir konser bekliyor olacaktı.

"Clifden'a vardığımızda odamızı başkasına vermiş olacaklar" dedi Harry ağlamaklı bir sesle.

"Saçmalama Harry, onlara telefon edebiliriz" dedi Melly.

Nessa "Seyahat İçin Acil ve Gerekli Numaralar"ı yazdığı küçük kâğıdı çantasından çıkardı ve pansiyonun numarasını buldu.

"Onları arayabilir misin, Melly?" diye sordu. "Planlarımızı sen bizden daha iyi biliyor gibisin."

Melly bunda hiçbir sorun görmedi.

"Selam, gelip sizin orda kalacak Nessa ve Harry diye bir çift var ya... Ha evet, Bay ve Bayan Kelly, aynen. Elimizde olmayan nedenlerle biraz gecikiyoruz da, bilirsiniz işte, yol hali."

Telefondaki ses yol halinin ne demek olduğunu biliyor olmalıydı, sempatik bir sesle konuştu.

"Kaçta bilemiyoruz valla, dışarı bir anahtar ile bir not bırakabilir miydiniz? Henüz Galway'de bile değiliz, aslında Athenry yolundayız... Teşekkürler, evet, bu kadar anlayışlı olduğunuz için teşekkürler, o halde geldiğimizde görüşmek üzere. Ha bir de, ben odaya yerleşene kadar bir geceliğine bir koltukta ya da başka bir yerde uyuyabilir miydim acaba?"

BELONGS TO KAHLUS TEAM

Bu konuda da anlaşmış gibiydiler.

"Kim miyim? Adım Melly, onların çok yakın arkadaşı ve komşusuyum ve bir bakıma hayatımı kurtardılar. Yok, hiç mızmız tipler değiller, son derece rahat ve uyumlu insanlar, onları başkasıyla karıştırıyor olmalısınız. Hayır, gerçekten çok hoşlar. Athenry'de minik bir konser dinleyeceğiz, belki Galway'de de bir kadeh bir şey içeriz, insan yüzü görmek için. Sonra, Maam Cross'ta arabadan inip keçilere ve koyunlara bakacağız ve okyanus havasını koklayacağız, her durumda gece saat birden ikiden önce orada olamayız, ama bunu telafi etmek için koskoca bir haftaları olacak, öyle değil mi?"

Arabanın arka koltuğundan ikisinin arasına doğru eğildi.

"Tamam, her şey halloldu" dedi gururla.

Nessa ve Harry birbirlerine gülümsediler; son derece rahat ve uyumlu ve gerçekten çok hoş diye nitelenmek anlamsız bir şekilde gururlarını okşamıştı.

Melly mızmız tipler olduklarını sahiden düşünmüyordu.

Ve Clifden'a vardıklarında, belki de artık hiç mızmız tipler olmayacaklardı.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KÂHÛS TEAM

Biz yokken eve kim bakacak?

Yeni bir başlangıç olacaktı. "Böyle bir şans herkesin eline geçmez" dedi Maura kendine. Ilıman bir iklimde üç ay; ayrıca orada insanların son derece sıcakkanlı olduğunu söylüyorlardı. Öğretim üyelerinin karılarından şimdiden hoş geldiniz mesajları almaya başlamıştı bile. James, Ortabatı Amerika'daki o küçük üniversitede konuk öğretim üyesi olarak ders verecekti. İkisinin de yolculuk masrafları ödenmişti ve kampusta bir lojmanda kalacaklardı.

Tek sorun buradaki evleriydi. James ve Maura Dublin'de, soyguncuların bahçedeki bakımlı çalıların arkasında pusuya yatıp ev sahiplerinin her gün evden çıkmasını beklediklerinden kuşkulanılan bir semtte yaşıyorlardı. Üç aylığına ayrılacak olsalar, evin yağmalanacağı kesindi.

Ama evi kiraya vermek de imkânsızdı. Birincisi, kiracıları bir daha evden çıkaramama korkusu vardı. Etrafta böyle korkunç hikâyeler dolaşıyordu. Ayrıca bu, bütün eşyaları bir depoya taşıyıp kilitlemelerini gerektirirdi –hayır, bunu yapamazlardı. Sahip oldukları her şeyin yağmalanabileceği ve kiracılarını çıkarmak için Yüksek Mahkeme'ye gitmelerinin gerekebileceği düşüncesiyle, binlerce kilometre uzakta gönül rahatlığıyla nasıl üç ay geçirirlerdi?

Ailelerden yana da umut yoktu. James'in annesinin bu işin altından kalkamayacağını kederle kabullenmişlerdi. Hiç-

bir şekilde sorumluluk verilemeyecek kadar unutkanlaşmıştı. Hırsız alarmı, sabah akşam çalarak komşuları delirtirdi. Kadıncağız köpekleri Jessie'yi seviyordu, ama onu beslemeyi unutur ya da zararlı ne kadar yiyecek varsa verirdi. Jessie'yi başıboş bırakırdı ve geri döndüklerinde onları kapıda soyu sopu belirsiz bir sürü enik karşılardı.

Maura'nın kız kardeşi Geraldine'den de yardım isteyemezlerdi, çünkü Geraldine köpeklerden nefret ediyordu. Jessie ona son derece olağan bir karşılama yapsa, Geraldine dehşetten havalara sıçrardı. Maura, görümcesinin her yeri karıştırmasından, çekmecelerin içlerine falan bakmasından da çekiniyordu. O kadar çok şey saklamak gerekirdi ki. Jessie'yi bir köpek bakımevine yollamaya ise gerçekten değmezdi.

Komşular evin anahtarını verebileceğiniz türden insanlar değildi. Epeyce geniş bahçeleri olan büyük evlerdi bunlar. Herkesin herkesi tanıdığı, Coronation Sokak'taki terasları birbirine bakan sıra evlerden ya da akaret evlerinden değil. Yandaki evde, seralarından nadiren çıkan, bahçe delisi ihtiyar Green'ler oturuyordu. Selamlaşmak, hal hatır sormak için çok hoş insanlardı kuşkusuz. Ama o kadar. Öteki tarafta ise, gazetelerde haklarında sürekli yazılar çıkan, başarılı Hurley çifti yaşıyordu. Kendi şirketlerini kurmuşlardı. Üç çocukları vardı ve başkalarını evlat edinmişlerdi. Bay Hurley'in annesi ile Bayan Hurley'in babası da ahırdan bozma bir yerde kalıyorlardı. Evlerinde her zaman farklı milletlerden en az üç tane öğrenci yaşıyor ve çocuklara bakıyordu. Hurley'lerden daha fazla sorumluluk üstlenmelerini isteyemezlerdi. Zaten ne çok şey yaptıklarını anlatarak insanı hasta ederlerdi.

Maura, James'e belki de onuncu kez, "Ne yapacağız bilmiyorum" dedi ve kocasının yüzünde o tanıdık tedirginlik ifadesinin dolaştığını görüp telaşlandı.

"Bugünlerde her şey sorun oluyor" dedi kocası. "Çoğu in-

san böyle bir fırsatın üzerine atlardı. Ama bizim için sadece sorun oluyor."

Maura bunun doğru olduğunu biliyordu. Başkaları olsa bunu bir heyecan, bir fırsat, bir macera olarak görürdü. O ise vaktinden evvel yaşlanmış, orta yaşlı bir kadın gibi, Amerika'da geçirecekleri bu yazı ilave bir sorun olarak görüyordu. Kendisine çekidüzen vermesi gerekiyordu. Bu Amerika seyahati evliliğini kurtarması için son şans olabilirdi. Yeni bir yerde birlikte olacaklar, on yıl önce yaptıkları gibi her şeyi paylaşacaklardı. Özgür olacaklardı, zamanları olacaktı. James burada olduğu gibi geç saatlere kadar çalışmayacaktı. İşten sonra eve, onun yanına döneceğine, içmek için bara takılmayacaktı. Hafta sonları evden ve yeni tadilat ve bakım işlerinden kaçmak için, kendisine işler uydurmayacaktı.

Maura kendisine, ne kadar becerikli biri olduğunu hatırlattı. Üniversitede hocası olan, herkesin bayıldığı, ama sonunda onun evlenmeyi başardığı James'e bu özellikleri sayesinde sahip olmuştu. Evi de böyle bulmuştu. Çalışkan ve becerikli olmak iyi bir şeydi. Minik Jamie daha üç aylıkken uykusunda öldüğünde ikisini de kurtaran bu olmuştu. Maura bahçeye bitkiler ekmiş ve yavru bir köpek satın almıştı. James o günlerde bir güç abidesi gibi olduğunu söylerdi hep.

Ama o günlerin üzerinden altı yıl geçmiş ve arada çok şey değişmişti. Olay sadece bir çocuğun eksikliği değildi. Bunu ikisi de biliyordu. Aralarında, ortak ilgi alanlarının hiçbir şekilde dolduramadığı bir uçurum var gibiydi. Paylaşmakta oldukları çok şey vardı –ev, bahçe, Jessie'yle çıktıkları yürüyüşler– ama bir o kadar da sessizlik. Bir başka çocuk olsa bile bu onları birbirine kenetleyemeyecekti. James giderek daha çok üniversitede, Maura da giderek daha çok işyerinde yaşıyordu; aslında işyerini sevmiyordu, ama rutin ve basit bir işi olduğundan, evini ve orayı daha nasıl güzelleştirebileceğini düşünmesi için ona bol bol vakit bırakıyordu.

Maura'ya ev meselesini daha fazla sorun çıkarmadan acilen halletmesi gerektiğini anlatan, James'in yüzündeki sabırsızlık ifadesi oldu.

"Bu işi bana bırak" dedi rahatlatıcı bir sesle. "Bir çözüm bulacağım. Senin derslerine hazırlamak için yapman gereken yeterince iş var zaten."

James'in ifadesi düzeldi, bir an eski James'e benzedi. "Bak bu iyi işte" dedi. Gülümsediğinde çok yakışıklı oluyordu. Laura üniversitede en az üç evliliğin bittiğini hatırlayınca, içi hop ediverdi. Zamanında bu boşanmalar büyük bir şok, dehşet ve skandal yaratmıştı, ama şimdi bütün o erkekler ikinci eşleriyle mutlu bir hayat sürüyorlardı. Yalnız kalan üç kadının kalpleri hariç, her yerde sular durulmuştu. James'le de aynı şey olabilirdi, hem de çok ama çok kolay bir şekilde. Biri onu yeterince kararlı bir şekilde isterse. Maura onu ıvır zıvır işleriyle bunaltarak ve olmayan sorunlar yaratarak evden kaçırtacak kadar aptallık ederse.

Ertesi gün bütün vaktini telefonun başında geçirdi. Kimsenin bir tanıdığı yok muydu? Ve sonunda biri çıktı. Maura'nın yıllardır görmediği eski bir okul arkadaşı, Allie diye birini tanıyordu.

"Arap mı?" diye sordu Maura. Hurley'lerin bir yıllığına yanlarına aldıkları Ali adında bir çocuk vardı.

"Hayır, ismi Alice'in kısaltması galiba. Bir tür ev bakıcısı."

"Bir şirkete bağlı olarak mı çalışıyor? Düzenli ücret mi alıyor?"

Patsy adında silik bir kadın olan arkadaşı "Hayır" dedi, Allie kafasına göre takılıyordu. "Bizim yaşımızda, ama çok daha genç gösteriyor. Yaşayacak bir yeri, gerçek bir işi yok, başkalarının evlerine bakarak oradan oraya taşınıp duruyor."

"Biraz güvenilmez geldi bana" dedi Maura, duyduklarını onaylamayan bir sesle.

"Hayır, burada çok iyiydi, gerçekten." Patsy'nin sesinde hınç vardı.

"Peki, bütün gün ne yapıyordu?"

"Hiçbir fikrim yok, ama Brüksel'den döndüğümüzde ev gayet iyi durumdaydı. Çevredeki herkes hakkında övücü şeyler söyledi." Patsy'nin dilinin altında hâlâ bir bakla vardı. Maura, arkadaşının Allie hakkında her şeyi anlattığından emin değildi.

"Ondan hoşlanmadın, değil mi?" diye sordu.

Patsy incinmiş gibi konuştu. "Tanrı aşkına Maura, evine bakacak birini sordun, ben de sana birini buldum. Ondan hoşlanmamış mıyım? Kızla doğru dürüst görüşmedim bile. Gitmeden önce iki kez, bir de dönüşümüzde gördüm. Yapacağını söylediği her şeyi yaptı. Daha ne sorulabilir?"

Maura ona çabuk çabuk teşekkür edip Allie'nin telefon numarasını aldı. Halen bir sanat galerisine bakıyordu. Bahçesi ve köpeği olan bir eve memnuniyetle bakacağını söyledi.

"İki de muhabbetkuşu" diye ekledi Maura.

"Süper" dedi Allie.

Sesi otuz beşinde bir kadın sesi değil de on sekizinde bir genç kız sesi gibiydi. Onunla buluştuklarında, dış görünüşünün on sekizine çok daha da yakın olduğunu gördü.

Uzun ve dalgalı koyu renk saçları vardı; her sabah şampuanladığını ve güneşte kurutulduğunu bildiğiniz o saçlardan. Geniş tebessümü tüm yüzünü aydınlatıyordu, kolları ve bacakları güneşten esmerleşmişti ve Maura'ya aşırı kısa gelen kot bir elbise giymişti.

Allie, bahçede onlarla konuşurken çimlerin üzerine oturdu. James'e bakıp gülümsedi ve Maura o güne kadar hiç hissetmediği bir rahatsızlık duydu. Sadece Allie devrilmeden yerde *oturabildiği* için değil, James'e bakış şeklinden de. Bakışlarıyla kur ya da cilve yapmıyordu, merak dolu bir bakıştı sadece. Sanki, James'in söylediği her şeyde bir keramet vardı; Allie başını şevkle sallayarak onu onaylıyor ya da reddediyordu. Çok canlı bir tepki veriyordu. James'in Maura'dan

görmeye alışkın olduğu üstünkörü ilgi, kafa sallamalar ve homurtular söz konusu değildi.

Dürüst olmak gerekirse, ki Maura dürüst olmaya çalışıyordu, Allie onunla da çok ilgilenmiş gibiydi. Ona işini sordu ve Maura'nın günlük işleriyle ilgili bazı şeyleri duymak James'i bile şaşırtmış gibi oldu.

"Bunu bilmiyordum" dedi James ilgiyle. O zaman Maura, içi cız ederek, son zamanlarda müdürden ya da arabaya park yeri bulamamaktan ya da öğle tatilinde alışveriş edememekten şikâyet etmek dışında, James'le işi hakkında hemen hiç konuşmadığının farkına vardı.

Allie'nin kırmızı kaplı büyük bir not defteri vardı, ikisinin adlarını ve gerek duyabileceği tüm adresleri defterine özenle yazdı. Pratikti de; sıhhi tesisatçılar ve elektrik tamircileri hakkında sorular sordu, gaz kokusu alırsa hangi numarayı arayacağını not etti. Onlardan, eğer varsa evdeki gümüşleri bir banka kasasına götürmelerini, birkaç saat zaman ayırıp tüm şahsi evraklarını ve belgelerini toplamalarını, sonra da bir yere kilitlemelerini de istedi.

"Bunu yapmamıza gerek yok" dedi James gülümseyerek. Maura bunun, hafiften tava gelmiş, otuzlu yaşlarının sonundaki bir erkek gülümsemesi olduğunu fark etti.

"Yok, yok, gerek var" diye üsteledi Allie, kararlı bir sesle. "Bugüne kadar onlarca eve bakan benim, siz değilsiniz. Amerika'dayken, birden, kimsenin görmesini istemeyeceğiniz bir şeyi ortada bıraktığınızı hatırlayacaksınız. Dediğimi yaparsanız, bu sorun ortadan kalkar. Ayrıca, her şey kaldırılıp kilitlenmiş olursa, benden dişçi faturanızı ödememi ya da gelir verginizin makbuzunu bulmamı isteyemezsiniz. Bu şekilde ben kendimi de korumuş oluyorum."

Allie'nin harikulade bir gülüşü vardı; başını arkaya attı ve çocuklar gibi güldü. Dişleri kusursuz, boynu uzun ve güneşten esmerleşmişti.

Maura kendisini saçlarını sıvazlarken yakaladı. Bu bez ayakkabılı, ceylan bacaklı, güzel yaratığın yanında, külotlu çorapları ve pabuçlarıyla, kendisini rüküş, tapon ve orta yaşlı hissetti. O bunu fark ettiyse, James'in de ettiğinden emin olabilirdi.

Allie onlara akrabaları ve arkadaşları hakkında sorular sordu, hepsinin adlarını ve telefon numaralarını aldı. Maura'nın kız kardeşinin köpeklerden hoşlanmadığını, James'in annesinin de çıkarken arkasından kapıları kilitlemediğini defterine not etti. Her şeyi anında anlıyor gibiydi.

Allie onlara her hafta yazıp tüm gelişmelerden haberdar edeceğini söyledi. Telefon mesajlarını nasıl dinleyeceğini ve postalarını nereye yönlendireceğini de öğrendikten sonra, vedalaşıp gitti.

"Onu bize Tanrı gönderdi" dedi James, Allie gittikten sonra.

Maura bu kadarının fazla olmaya başladığını ve eve bakıcı bulunmasında kendi rolünün göz ardı edildiğini düşündü.

"Evet, bir de arkadaşım Patsy!" dedi hınçla.

"Aa, elbette" diye yanıtladı onu James. Böyle incelikleri dert etmezdi pek. "O kız bir hazine, sence de öyle değil mi? Bizim için biçilmiş kaftan" dedi keyifle. "Böyle birinin olabileceğini hayal dahi etmezdim."

Maura'nın midesinde soğuk ve sert bir yumru oluştu. Bir parça buz yuttuğunuzu düşündüğünüzde hissettiğinize benzer fiziksel bir şok yaşıyordu. Artık endişesini göstermesi gerektiğini anladı.

"Evet, dehşet görünüyor, doğru" dedi.

"Biraz haksızlık etmiyor musun?"

Maura ensesinin ürperdiğini ve terlediğini hissetti. Bahçede oturduğu bu anı hayatı boyunca hatırlayacağını biliyordu. Tarihi ve saati, eliyle köpeği Jessie'nin başını okşayarak bahçe sandalyesinde oturuşunu. Maura, daha önce hiçbir olayda hissetmediği bir kesinlikle, Allie'nin hayatı için bir tehlike

oluşturduğunu biliyordu. Şimdiye kadar umut ettiği her şeyi tehdit eden gerçek bir tehlike.

Maura kadınların emin olduklarında nasıl davrandıklarını sık sık merak etmişti. Ama sonra, çok az kadının kendi öngörüsüne sahip olabileceğini varsaymıştı. Başka kadınlar kanıtlar bulmayı ya da bir arkadaşlarının belki de artık bunu bilmeleri gerektiğini kulaklarına fısıldamasını beklemek zorundaydılar. Ya da daha kötüsü, kocalarının onlara, "Sana bir şey söylemem gerekiyor" demesini.

Maura kendisine, bu kadar önceden emin olmanın daha iyi olup olmadığını sordu. Bu ona başkalarına kıyasla bir avantaj sağlıyor muydu? James'i elinden kaçırmamaya ve daha şimdiden onun kalbini ele geçirmiş olan Allie'nin cazibesine direnmeye çalışarak kazanabileceği bir şey var mıydı?

Bu bir rekabet meselesi değildi. Maura'nın açık renk güzel saçları vardı; bunların etrafa savurabileceği koyu renk buklelere dönüşecek hali yoktu. Ağzı küçük, neredeyse torba ağzı gibi büzüktü; bir zamanlar bunun bir avantaj olduğu düşünülürdü, ama o, Allie gibi inci dişlerinin tamamını göstererek gülemiyordu işte. Maura'nın kolları ve bacakları beyazdı, uzun ve buğday rengi değil. Bir yarışma olsa, Allie tacı da asayı da alırdı. Ama bir yarışma olmayacaktı.

Gitmeden önce –yola çıkacakları sabah– onu bir defa daha gördüler. Allie onlara, kendi çarşaflarını getirdiğini söyledi; gerçekten de, koskoca hasır bir sepetin içinden uçları görünüyordu.

"Bütün eşyanız bu mu?" diye sordu Maura. Sesinin Allie'nin annesinin ya da ilkokul öğretmeninin sesi gibi çıkmasını engellemek için büyük çaba harcamıştı.

Allie ona gülümsedi. "Ben bir göçebeyim, görüyorsunuz işte. Eşyaya ihtiyacım yok. Başkalarınınkileri kullanıyorum. Sizin televizyonunuzu seyredeceğim, sizin saatlerinize bakacağım, sizin radyonuzu dinleyeceğim, sizin su ısıtıcınızı kullana-

cağım... Bir sürü eşyayla hayatımı zorlaştırmama gerek yok."

James bunları, Vahiyler Kitabı'ndan bir pasaj dinler gibi dinliyordu. Aynı zamanda, Allie'nin çarşaflarının ucuna bakıyordu. Kenarları kırtıklı, mavi ve pembe güzel çiçekler. Maura kendisinin pembe ve beyaz pamukludan, lastikli, ruhsuz çarşaflarının bunlarla kıyaslandığında hiç de davetkâr olmadığını düşündü.

James'in kafasının nasıl çalıştığını anlamak hiçbir zaman zor olmamıştı. Son derece basit ve düz bir mantık kurardı; düşünceleri durmadan A noktasından B noktasına geçerdi.

"Size hiç sormadık, Allie, biri var mı diye... bir arkadaşınız... bir erkek..." Kekeleyerek sustu.

"Allie buraya kimi isterse davet edebileceğini biliyor" dedi Maura kuru bir sesle.

"Yok, benim demek istediğim... şey yani." James'in görüntüsü acıklıydı; genç kadının hayatında birinin olup olmadığını öğrenmek için ölüyordu. Maura nefesini tuttu, ama herhangi bir şey umarak değil. Bahçe sandalyesinde otururken hissettiği şey bir kuşku değildi, bir önseziydi. Bu altın kızın hayatını mahvedeceği korkusu da değildi. O bundan korkmuyordu, bunun olacağını biliyordu.

Allie hafifçe güldü. "Oh, bunu dert etmeyin, James" dedi. "Şu ara iki sevgili arası boşluk dönemimdeyim."

"Bu durumun fazla uzun sürmeyeceğinden eminim" dedi James. Kur yapıyordu, cilveleşiyordu. Geri zekâlılaşıyordu.

"Şaşırabilirsiniz" diye karşılık verdi Allie, davetkâr bir tebessümle. "Doğru erkeği bulana kadar bekleyeceğim."

Maura, Allie'nin üç ay bekleyeceğini biliyordu. Doğru erkek James geçici bir süre için ülkeden gidiyordu, ama o geri dönüşünü bekleyecek, tuzaklar kurup planlar yapacaktı.

Allie her hafta Maura'ya hitaben bir mektup yazdı, ama bu sadece bir taktikti. Mektuplarında Killiney'de plajda yaptığı uzun yürüyüşlerden bahsediyordu; kumsalda Jessie'yi koş-

turuyor, James'in annesiyle çene çalıyordu. James'in annesi yaşına göre olağanüstü bir kadındı; bir yıl kaldığı Afrika'yla ilgili çok ilginç şeyler anlatıyordu.

"Zavallı anneciğim, kendisine yeni bir dinleyici bulduğu için çok mutlu olmalı" diyordu James.

Allie, Maura'nın kız kardeşi Geraldine'le de ilişki kurmuştu; anlaşıldığı kadarıyla birbirlerini sık sık ziyaret ediyorlardı. Maura bunun, geri döndüklerinde Geraldine'in her saat başı eve damlaması demek olmayacağını umuyordu.

Geraldine çocukluğunda bir köpeğin saldırısına uğramıştı; korkusu buradan kaynaklanıyordu.

"Ben bunu bilmiyordum" dedi James.

"Ben de" dedi Maura. Yüzü asılmıştı.

Ortabatı Amerikan üniversitesine ziyaret bir bakıma başarılı olmuştu. Maura, ancak "bir bakıma" başarılı diye düşündü.

Gerçekten de, yakınlaşmaları için bir fırsattı bu. Baş başa geçirilen geceler. Birlikte çıkılan yürüyüşler. Dünyanın merkezinde yaşadıklarından, trafik derdinden de günlük hayatın stresinden de uzaktılar. İnsanları mecburen eve çağırmak, onları barbeküye ya da bir kadeh içkiye davet etmek için arayan komşular dışında telefonlara cevap vermek diye bir dertleri de yoktu.

Ancak günler Allie'nin bir sonraki mektubunu beklemekle ve son mektubunu incelemekle geçiyor gibiydi.

"Düşünebiliyor musun, Hurley'ler onu akşam yemeğine çağırmışlar" dedi James.

Bunu Maura da fark etmişti. "Büyük incelik göstermişler. İpsiz sapsız tiplere sahip çıkmakta üzerlerine yok" dedi. Bu bir hataydı. James kaşlarını çattı.

"Bizim Allie'yi ipsiz sapsız kategorisine soktuklarını düşünmüyorsun herhalde" dedi.

Maura, ona "bizim Allie" denmesinden nefret etmişti. Bir mektupta, Bayan Green'in artık çok daha iyi olduğunu ve ya-

kında yeni bir kalçayla hastaneden eve döneceğini duymaktan da nefret etmişti.

"Bilmiyordum..." diye başladı James.

"Ben de kalçasına protez takılacağını bilmiyordum" dedi Maura. "Zaten Green'ler başkalarıyla hiçbir şeyi paylaşmazlar."

"Ama artık paylaşıyorlar" diyerek kestirip attı James.

"Bir kart yollayalım mı, ne dersin?" diye sordu Maura, kararsız bir sesle.

"Onları başımıza sardırmaktan korkan hep sendin."

"Madem çoktan sardırıldılar..." Maura sesinin sert çıktığını biliyordu.

"Nasıl istersen öyle yap" dedi James. Sanki milyonlarca kilometre uzaktan konuşuyordu. Ya da birkaç bin kilometre uzaktan. Eve ve bahçeye dönmüş, yatağına o çiçekli çarşaflar serili, komşularıyla arası iyi... Maura o soğuk yumrunun midesinde tekrar oluştuğunu hissetti. Bir filmdeki flashback gibi, kendini, eli Jessie'nin kadife gibi yumuşak tüylerinin arasında, bahçede otururken gördü.

Ilık Amerikan gecesinde bir esinti çıkmış gibi oldu ve Maura hafifçe ürperdi.

"İyi misin?" diye sordu James, meraklanmış gibi. Maura durumu idare edebildiği sürece, ona karşı hep nazik olacaktı. Maura, kocasının ortak yatırımlarından konuşmak ve çatının tamir gerektirip gerektirmediğini görüşmek için yılda bir kez telefon edeceği günleri şimdiden görebiliyordu.

Peki ama nereye telefon edecekti? Evi ona *vermeyecekti*, çekip gitmeyecek, on yıl boyunca ruhunu adadığı, o çok sevdiği evi Allie'ye bırakmayacaktı.

Gerekirse orada tek başına yaşayacaktı. Gözleri yaşlarla doldu.

"Burada çok gergin görünüyorsun" dedi James şefkatle. "İstersen biraz daha erken dönebiliriz. Demek istediğim, dö-

nemin sonlarına doğru dersleri biraz sıkıştırabilirim. Daha erken dönmek için."

"Ya Allie ne olacak? Üç ay kalacağını sanıyor."

"Bizimle kalmaya devam edebilir, öyle değil mi? Kendisine yeni bir yer bulana kadar. Rahatsız edici bir tip değil ki Allie'miz."

Maura kendini hiç ama hiç gergin hissetmediğini, burada yaşamayı çok sevdiğini, eve erken dönmenin söz konusu olmadığını söyledi. Tebessümünün zayıf olduğunu, dudaklarının açılmadığını biliyordu. Ameliyatsız, asla Allie gibi dişlerini göstererek gülümseyemeyecekti.

Nefis bir sonbahar günü ülkelerine döndüler. Maura havaalanından Allie'yi aradı.

"Sesi nasıl geliyordu?" diye sordu James sabırsızlıkla.

Maura, sevinçten kıkırdayarak ve dili damağına dolaşarak bizlere hoş geldiniz diyen çok iri bir okul çocuğunki gibi demek istedi. Ama bunun yerine, sesinin iyi geldiğini ve dönüşlerini kutlamak için eve birkaç kişi davet ettiğini söyledi. "Çok hoş bir davranış" dedi James mutlulukla gülümseyerek. "Kendi arkadaşlarını çağırmış, değil mi?"

"Hayır, bizim arkadaşlarımızı, sanırım" dedi Maura.

"Bizim o kadar çok arkadaşımız yok ki" dedi James dalgın dalgın.

"Nasıl olmaz, tabii ki var" diye parladı Maura.

Dublin Havaalanı'nda insanlar birbirlerini buluyor, kucaklaşıp öpüşüyor ve arabalara doğru yürüyorlardı. Kimse tarafından karşılanmayan Maura ve James, bagaj arabalarını iterek bir taksiye doğru ilerlediler.

"İsteseydik bizi de karşılayan olurdu" dedi Maura, sorulmamış bir soruya cevap vererek.

Allie çimlerin üzerine bir masa kurmuştu. Masaya çiçek dolu vazolar ve sangria sürahileri yerleştirmişti. James'in annesi oradaydı; Allie'ye yardım ediyor ve kendini işe yarar

hissediyordu. Suskun kocası Maurice'le gelmiş olan Geraldine, yaşlı Bay ve Bayan Green'le neşeyle sohbet ediyor, onunla ameliyatın başarısından konuşuyordu. Hurley'ler de geniş aileleriyle birlikte oradaydılar. Çocukların hepsi Allie'yi gayet iyi tanıyor gibiydi. Maura'nın ise adlarını hatırlaması için kendini zorlaması gerekti, o kadar çoktular ki... Maura ile James'in hiç tanımadığı, karşı evde oturan bir çift de kalabalığın içinde dolanıyordu.

"Umarım rahatsız etmiyoruzdur" dedi kadın. "Ama Allie o kadar ısrar etti ki, herkesin burada olmasının hoşunuza gideceğini söyledi."

"Kesinlikle doğru söylemiş" dedi Maura, sesine, beklendiğini bildiği sıcaklığı ve coşkuyu katmak için çaba harcayarak.

"Hadi bir duş alın, aşırı yorgun olmalısınız." Allie her şeyi düşünmüştü.

James yandaki lavaboda tıraş olurken, Maura duşun altına kıpırdamadan durdu.

"Ne kız" dedi James en az üç defa. Tekrar aşağıya inip eğlenceye katılmak için sabırsızlanıyordu. "Gerçekten harika bir şey düşünmüş, değil mi?"

Maura'nın sesi titriyordu. "Harika" dedi, akan suyun hıçkırıklarının sesini bastırdığını umarak. "Tek kelimeyle harika. Sen in. Ben birkaç dakika içinde gelirim."

Odada durdu ve üzerine giymek için uygun ve şık bir şey bulmaya çalıştı. Ama sadece, onu James'in annesinin ya da Greenler'in yaşında gösterecek kocakarı elbiseleri ya da etek bluzlar görüyordu sanki.

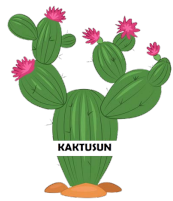
Allie bu öğleden sonra evden ayrılıyordu; yanlarında kalmayacak ve kocasını elinden alarak Maura'nın hayatını mahvetmeyecekti. Yeni işi yurtdışındaydı. Fransa'nın Dordogne bölgesinde bir çiftlik evine bakmaya gidiyordu.

Ama Maura'nın o gün bahçe sandalyesinde hissettikleri

yanlış çıkmamıştı. Allie hayatını mahvetmişti; ışıklı kapılar açarak herkese her şeyin ne kadar güzel olabileceğini, ama bir daha asla öyle olmayacağını göstermişti. James'in annesinden bir daha kimse uzun Afrika hikâyeleri anlatmasını istemeyecek, Geraldine çocukluğunda onu korkutan köpeklerle ilgili başı sonu belirsiz öyküler anlatmaya davet edilmeyecekti. Yaşlı Green'ler seralarına, başarılı Hurley'ler çitlerinin arkasına çekileceklerdi.

Karşı evde yaşayan komşular da onları bir daha azla rahatsız etmeyeceklerdi. James neden olduğunu bilmeden kaşlarını çatacak ve hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını bir tek Maura bilecekti.

Paket tur

Bir Noel partisinde tanıştılar ve birkaç dakika öncesine kadar ticari ve harcıâlem görünen her şey ansızın parlak ve ışıltılı görünmeye başladı.

Birbirlerine derhal kanları kaynadı; sonradan o gün yaşadıklarını konuştuklarında bunun ne kadar gülünç bir tabir olduğunu düşündüler. "Birbirlerine kanları kaynamıştı." İki insanının birbiriyle tanışmasını ve paylaştıkları ne kadar çok şey olduğunu keşfedişlerini anlatmak için hiç de uygun bir deyim değildi bu gerçekten. Yaşıttılar, ikisi de çeyrek yüzyıl yaşındaydı. Shane bir bankada çalışıyordu, Moya bir sigorta şirketinde. Shane, Galway'liydi ve her ay memleketine, ailesini ziyarete gidiyordu. Moya, Clare'liydi ve her üç haftada bir memleketine, ailesini ziyarete gidiyordu. Shane'in annesi zor bir kadındı ve oğlunun din adamı olmasını istiyordu. Moya'nın babası zor bir adamdı ve kızının Dublin'de bir stüdyo dairede değil de bir yurtta kaldığının söylenmesi gerekmişti.

Shane kalp krizi geçirmekten, daha beteri şişmanlamaktan ve zayıf ve hırslı iş arkadaşları terfi ettirilirken es geçilmekten korktuğu için bol bol *squash* oynuyordu. Moya da yaşlandığında Jane Fonda gibi görünmek ve tatillerde daha formda olmak istediği için haftada iki kez jimnastiğe gidiyordu.

İkisi de yurtdışında tatil yapmaktan hoşlanıyordu ve bir-

likte çıktıkları ilk gece, Shane ona Tunus, Hırvatistan, Slovenya ve Sicilya seyahatlerini anlattı. Moya da onunla Tanca, Türkiye ve Kıbrıs'ta yaşadıklarını paylaştı. Arkadaşları arasında bir tek onlar yurtdışında geçirilen bir tatilin yılın en önemli ve keyifli olayı olduğunu düşünüyor gibiydi.

Moya tanıdığı çoğu insanın parasını kılık kıyafete harcadığını söyledi. Shane de, kendi arkadaş grubunda paranın arabalara ya da içkiye gittiğinden yakındı. İkisinin de hiç kimseyi tanımadığı bir Noel partisinde, şampanya kadehleri tokuşturulurken tanışmış ruh ikiziydiler. Tanışmaları mukadderdi, adeta alınlarına yazılıydı.

Ocak ayında seyahat broşürleri yayımlandığında, Moya ve Shane herkesten önce harekete geçtiler; daha kimse tatil düşünmezken onlar birkaç torba broşür toplamışlardı bile. Hesaplı programların, düşük sezondaki indirimli turların listesini çıkardılar. Reklamlarda kullanılan klişelerin şifrelerini çözdüler.

Pergolalardan sarkan egzotik bitkiler, etrafın sivrisinek kaynadığı anlamına gelebilirdi. Panoramik liman manzaraları, otelin soluk kesen bir yokuşun tepesinde olduğunu anlatıyor olabilirdi. *Basit* sözcüğü, odada banyo olmadığı, *her tür imkân* ise diskoteğin sabaha kadar açık olduğu şeklinde yorumlanabilirdi.

Ama canlarını en çok sıkan ayrıntı, tek kişilik oda farkıydı. İnsanları yalnız oldukları için cezalandırmak çirkin ve ayıp bir şeydi. Seyahat şirketleri insanların tatile neden Nuh'un gemisine binen hayvanlar gibi çiftler halinde çıkmalarını bekliyorlardı? Ve nasıl oluyordu da insanlar onlara böyle koyun gibi itaat ediyorlardı? Moya, başkalarıyla tatile, sırf hepsi izinlerini haziranın ilk iki haftasında aldıkları için çıkan kişiler tanıyordu.

Shane de İspanya'ya dost gidip düşman dönen insanlar tanıyordu. Zira birlikte seyahate çıkmak için zamanlarının

uyuşuyor olmasından başka bir şeye dikkat etmiyorlardı.

Ama aylar geçip buluşmaları sıklaştıkça, ikisinin de tamam diyeceği tatil seçenekleri elene elene azaldı ve bu yaz muhtemelen birlikte seyahat edeceklerini anlamaya başladılar. Bu durumu görmezden geleceklerine bir an önce kabullenseler daha iyi ederlerdi.

Ve bir akşam, bir tabak spagettinin karşısında bu gerçeği zorlanmadan itiraf ettiler.

Artık seçenekler ikiye inmişti: İtalyan gölleri ve Girit Adası. Ve nasıl olduysa oldu, ikisi de aynı anda kararını verdi: Bu yıl Girit'e gideceklerdi. Çözülmesi gereken tek sorun tek kişilik oda meselesiydi.

Henüz sevgili değildiler. İki kişilik oda ayarlamak daha uygun olur diye olayı hızlandırmak istemiyorlardı. İki ayrı oda tutarak gereğinden fazla ertelemek de istemiyorlardı. Shane belki de yapılacak en mantıklı şeyin iki yataklı bir oda ayarlamak olduğunu söyledi. Rezervasyon formunda bu seçenek olmalıydı. İki yataklı bir oda, yatağı çift kişilik olan bir oda değil.

Shane ve Moya birbirlerine artık yetişkin insanlar olduklarını söyleyerek güven verdiler.

İki ayrı yatakta rahatça uyuyabilirlerdi ve varsayalım ki, sadece varsayalım ki, olgun bir şekilde düşündükten ve kimsenin kimseyi zorlamadığı eşitlik esasına göre alınmış bir kararla... aynı yatakta uyumak istediler... o vakit, tesis ne kadar küçük olursa olsun bu arzularını yerine getirebileceklerdi.

Olgunluklarından dolayı birbirlerini tebrik ettiler ve rezervasyon için depozitoyu yatırdılar. Henüz tam keşfedilmemiş ve mahvolmamış iki beldeden birinde, orta karar bir otelde karar kılmışlardı. Korkunç kalabalıklara yakalanmamak için haziran ayını seçmişlerdi. İkisinin de ayrı ayrı tasarruf planları vardı. Bu yılın hayatlarındaki en güzel yıl olacağını ve çıkacakları tatilin bundan sonra dünyanın dört bir kö-

şesine yapacakları pek çok gezinin ilkini oluşturacağını biliyorlardı.

Ufukta ilk gri bulut mart ayında belirdi. İki arkadaş gibi oturmuş, gösterişli bir derginin sayfalarını karıştırıyorlardı. Shane, biri çok büyük diğeri daha küçük, tekerlekli iki valizi işaret etti. Olağanüstü değiller miydi? Biraz pahalıydılar, ama değebilirdi.

Moya yanlış sayfaya bakıyor olmalıyım diye düşündü. Bunlar Amerikalıların dünya turuna çıkarken yanlarına aldıkları valizlerdendi.

Shane ise Moya'nın doğru sayfaya bakmıyor olabileceğini düşündü; bunlar iki normal valizdi, ama şık ve havaalanındaki döner bantta görmesi kolay olanlardan. İki haftalık bir tatil için idealdiler.

"Ama kaç kişi için?" diye sordu Moya, büyük bir hayret ve merakla. İkisinin, küçük olanının bile içini dolduracak kadar eşyası olmayacağı kesindi.

"Bir kişi için, benim için" dedi Shane şaşkın bir havayla.

İki mutlu gencin arasına ansızın gri bir bulut girmişti. Şimdiye kadar ilişkileri o kadar açık ve özgürdü ki... Ama birden, aralarında söylenmeyen sözler dolaşmaya başlamıştı. Birbirlerine defalarca, arkadaşlarının ilişkilerinin, hatta evliliklerinin, her şeyi açık açık konuşmadıkları, bulutları dağıtmayı başarmadıkları için bittiğini anlatmışlardı. Shane ve Moya onlar gibi olmayacaklardı. Ama gene de, ikisi de valiz konusunun üzerine gidebilecek gibi görünmüyordu. Aralarındaki uçurum çok büyüktü.

Gene de, başka açılardan eskisi kadar mutlu görünüyorlardı. Rıhtımda yürüyüşlere çıkıyor, *squash*'larını oynuyor, jimnastiklerine gidiyor, birbirlerinin arkadaşlarından hoşlanıyorlardı ve ikisi de valiz olayıyla ilgili tedirgin edici gri bulutu zihinlerinin arka planına atmayı başarmıştı. Yeni bir fırtınanın gelip üzerlerine çöreklendiği nisan ayına kadar.

Moya'nın doğum günüydü. Shane'in hediyesini paketinden çıkardı: Bir seyahat ütüsüydü. Ütüyü elinde evirip çevirerek, acaba seyahat ütüsü şekli verilmiş başka bir şey mi diye baktı. Seyahat ütüsü şekli verilmiş başka bir şey olması *umuduyla* altını üstünü inceledi. Ama ne yazık ki, neyse oydu: Bir seyahat ütüsü.

"Çok hoş" dedi ölgün bir sesle.

Shane bildiği kadarıyla, kadınların tatildeyken ellerinin altında buruşuklukları giderecek bir şey olmasını istediklerini söyledi ve Moya'ya ambalajın pelür kâğıtlarını atmamasını salık verdi; bavul yaparken ütüyü giysilere sarmak korkunç oluyordu, sonra her şey valizden bumburuşuk çıkıyordu, o da öyle düşünmüyor muydu?

Moya kendini koltuğa bırakıverdi. Tamamen farklı bir konuya geçip Shane'in tatile kaç tişört götürdüğünü merak ettiğini söyledi. Shane, "On beş tane" dedi. Bundan daha doğal ne olabilirdi? Bunlara, yolda giydiği tişört ile spor yaparken ve plajda giydiklerini de eklemek gerekiyordu.

"Yirmi tişört ha?" dedi Moya ölgün bir sesle.

Hepsi bundan ibaretti.

Yirmi tane çorap ve don da mı olacaktı? Eh, üç aşağı beş yukarı öyle olacaktı. Üç aşağı beş yukarı kaç tane? Bir iki çift. Bunlara ilaveten, bir ayakkabı ve kemer koleksiyonu ile o tuhaf güneş şapkasının da gideceği anlaşılıyordu.

Moya bütün bu süre içinde, Shane'in o tanıdık, sevimli, yürek hoplatıcı gülümsemesiyle, "Seni iyi işlettim ama, öyle değil mi?" demesini ve mutluluk içinde birbirlerine sarılmalarını bekledi. Ama Shane hiçbir şey söylemedi.

Shane ise Moya'nın ona, bütün o hafiften azarlayıcı soruların ne anlam geldiğini anlatacağını umuyordu. Ona, tamamen normal şeyler hakkında neden öyle mekanik bir sesle sorular soruyordu? Ona dişlerini fırçalayıp fırçalamadığını ya da evden çıkmadan önce elbiselerini giyip giymediğini

sorması gibi bir şeydi bu. Gözlerini dikip ona endişeyle baktı. Belki de, genç kadının gardırobuna yeterince ilgi göstermiyordu? Belki de, ona yanında götüreceği giysilerle ilgili sorular sormalıydı.

Bunun bir çıkış yolu olmadığı belli oldu. Moya'nın hayatında bir kez olsun valizle tatile çıkmış biri olmadığı anlaşıldı; uçakta koltuğun altına da sığabilecek, el bagajı olarak geçebilecek, her şekle giren yumuşak bir seyahat çantası vardı. Yanına üç külot, üç sutyen, üç tişört, üç etek ve üç mayo alıyordu. Ayrıca, bir tuvalet çantası, bir çift şıpıdık sandalet ve küçük bir kutu seyahat deterjanı...

Moya, tatilde havaalanında bavul beklemeye de, akşam yemeği için şık şıkıdım giyinmeye de asla yer olmadığını ve eve, içi kirli çamaşırlarla dolu çantalarla dönme düşüncesinin Shane'e olduğu kadar kendisine de yabancı olduğunu düşünüyordu –herkes, tatildeyken kirlilerini yıkayıp kurutabilirdi.

"Sadece bir dakikanı alır" dedi Shane'e.

"Ama yanında yedek giysi götürürsen hiç zamanını almaz" diye karşılık verdi Shane.

"Bu kadar çok şey götürürsen omuzların çıkar" dedi Moya.

"Her taraf senin ıslak çamaşırlarınla dolu olursa, banyoya giremeyiz" dedi Shane.

Birbirlerine söz verdikleri gibi, konuyu gayet makul bir şekilde tartıştılar. Ama gökkuşakları kaybolmuş, pırıltılar sönükleşmişti.

"Keşke tatilde karşılaşsaydık, çok daha iyi olurdu" dediler; Moya elinde o partal çantayla, Shane şık ve büyük valiziyle... O zaman, paket turlar ve bu turlar için eşyalarını paketleme konusunda aynı görüşleri paylaşmadıklarını daha baştan bilmiş olurlardı. Bu, birbirlerine âşık olmadan önce aşabilecekleri bir engeldi. Aşklarının zirvesindeyken yaşamak zorunda kalacakları korkunç bir şok değil.

Moya ve Shane pratik insanlardı: Tek kişilik oda farkını

BELONGS TO KAHVUS TEAM

ödeyerek sorunu halletmeyi düşündüler. Böylece, Moya "Padişah Gardırobu" deyip durduğu şeyi görme mecburiyetinden, Shane de onu korkutan ıslak iç çamaşırlarını görmekten kurtulurdu. Ama hayır, kriz bundan daha derindi. Aslında, ne tip insanlar olduklarını gösteriyordu: Bırakın bir ömrü, iki haftayı bile birlikte geçiremeyecek kadar farklıydılar.

Gerçekçi, iyi arkadaşlar olarak, seyahat acentesine gittiler ve rezervasyonlarını iptal ettirip ayrı umutlar ve ayrı hayallerle iki ayrı tatil için yer ayırttılar.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Büyük bahis

Martin kısa bir süre önce kendisine, âşık olma ihtimalinin artık tamamen geride kalıp kalmadığını sormuştu. Gençken kendini hızlı bir sevgili olarak görürdü. Teknik anlamda değil tabii ki, Kazanova falan gibi değil, ama kolunda ya da spor arabasında bir kız olmadan dolaştığı vaki değildi. Ve zaman geçtikçe aynı kızlar yetişkin kadınlar oluyordu.

Martin hiç evlenmemişti.

"Bana kimse sahip olamayacak" diye gülüyordu.

Ama herkes bunun doğru olmadığını biliyordu. Martin Grey çok iyi bir koca adayıydı. Özellikle sansasyonel davalarda çok başarılı bir avukattı. Savunmanızı Martin Grey üstlendiyse, bu, sizin ya da bir yakınınızın çok parası olduğunu ve davanızın alengirli olduğunu gösterirdi.

Mahkemelerde dini cemaatleri, bankerleri, politikacıları, katil zanlılarını, mafya patronlarını ve İrlanda'da boşanma referandumundan sonra sayıları giderek artan, dertli ilk eşleri temsil ediyordu. İsmi manşetlerden nadiren iniyor, sık sık televizyonların akşam haberlerinde görünüyor, yakışıklı ve canlı yüzü müşterileri etkiliyordu.

İşine ve davet edildiği yemekli partilere yürüme mesafesinde olan, on sekizinci yüzyıldan kalma bir şehir evinde oturuyordu.

İnsanlar onun, evlerindeki şık bir akşam yemeğinde tanıştı-

ğı biriyle kalıcı bir ilişki kurmasını ummaktan artık neredeyse vazgeçmişlerdi. Ama o her zaman nükteli ve hoşsohbetti. Yemeklere davet edilmeyi hak ediyordu; her bakımdan cazip, görünürde boşboğazdı, ama aslında ser verip sır vermiyordu.

İnsanlar onun sürüp giden bekârlığını, evlenme yaşlarındayken çok meşgul olmasına, ellilerinin sonuna geldiği bugün ise kurulu düzenini bir başkasına ayak uydurmak üzere değiştirmek istememesine bağlıyorlardı.

Sık sık başkalarına söylediği işitilen küçük bir zaafı vardı: Atlara çok meraklıydı. Her an Punchestown, Leopardstown, Curragh hipodromlarında ve ülkenin güneyinde görülmesi mümkündü. Hiçbir zaman biriyle *birlikte* gibi görünmüyordu, ama herkesi tanıdığından, görüştüğü kişilere şu ya da bu barda veya konuk çadırlarından birinde buluşalım demesi yetiyor, gün boyu etrafında hazır bir arkadaş grubu oluyordu.

On sekizinci yüzyıldan kalma yüksek ve dar cepheli evine yakışacak antika mobilyalara da meraklıydı. Chippendale sandalyeleriyle asla böbürlenmiyordu, ama insanların bunları hayranlıkla seyredebilmesi için çok iyi bir şekilde aydınlatılmalarını sağlamıştı ve ancak ondan sonra eşyaların kökeni hakkında biraz konuşuyor, bu arada, aslında bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi mütevazı bir dil kullanmaya dikkat ediyordu.

Yılda bir ya da iki kez Avrupa at yarışlarından kendine biraz zaman ayırıp en büyük antika fuarlarından bazılarına gidiyordu. Yolunun Grosvoner House Hotel'e düşmesinin nedeni buydu.

Bir suçlunun ülkesine iadesiyle ilgili çok zorlu bir dava için yapılacak toplantı nedeniyle zaten Londra'da bulunuyordu. Martin Grey'in müvekkili zaman ve mazeret açısından sıkıntıdaydı, ama para sıkıntısı çekmiyordu. Muazzam bir ek celse ücreti ödemişti.

Martin ev için birkaç ayaklı ayna bakmaya karar verdi. Tam olarak ne istediğini biliyordu: Robert Adam işi ayaklı

bir çerçevesi, üzerinde çiçek bezemeleri olan bir şey. Bakıp rahatça gülebileceği ve insanların ta 1770'lerde buna bakıp kendilerini incelediklerini düşünmenin ne kadar tuhaf olduğunu söyleyebileceği bir ayna.

Onu işte bu sırada gördü.

Hayatında gördüğü en çarpıcı kadındı. Otuzunda gösteriyordu, ondan en az bir yirmi beş yaş gençti. Uzun boylu ve inceydi, üzerinde siyah ipekliden bol ve garip demode bir etek ve tiril tiril beyaz bir gömlek vardı.

Hiç takı takmamış olduğunu fark etti; buna alyans da dahildi. Saçları kısaydı ve daha demin duştan çıkmış gibi ıslak görünüyordu. Yumuşak deriden siyah bir omuz çantası ve sivri burunlu, alçak topuklu siyah ayakkabıları vardı.

Bütün bunları saniyeler içinde kaydetti.

Onun beğendiği değişik aynaları inceliyordu. "Biraz fazla süslüler" diye düşündü. Kuşkusuz on sekizinci yüzyıl işleriydi, ama kenarlarında mumluklar vardı; bunlar bugünün dünyası için biraz fazla detaylı kaçıyordu, gene de çok uzun bir süre muazzam rağbet görmüşlerdi.

Martin kendi seçtiği aynaya bakıyor gibi yaptı, ama bütün o sürede onu inceledi.

Uyuşuk denebilecek biri değildi, ama hareketleri ağırdı, neredeyse süzülüyordu. Evet, doğru terim buydu, süzülüyordu. Ona, boynunu yay gibi geren bir kısrağı hatırlatmıştı.

Hayatında ilk kez, hiç tanımadığı birine doğru uzanıp koluna elini koymak için dizginlenemez bir arzu duydu.

Onunla konuşmak, ona benzersiz ve yalın güzelliğinden nasıl etkilendiğini söylemek, birlikte akşam yemeğine çıkmayı teklif etmek istedi.

Silkinerek kendisini toparladı. Böyle bir şey katışıksız bir pespayelik, tam bir bayağılık olurdu. Çok güzel genç bir kadına, bir yabancıyı okşamak için elini uzatan olgun yaşta bir adam. Sezonun en şık antika fuarlarından birini gezmekte

olan meşhur bir avukat böyle bir şey yapmazdı.

Genç kadın ondan korkardı, tiksinirdi. Bunu yapmayı aklından bile geçirmemeliydi. Ama onu zihninden silmesine imkân yoktu. Onu bir kez gördükten sonra buna imkân yoktu.

Hayatında iki defa âşık olmuş olabileceğini düşünmüştü. Bir defasında, ona hiç ama hiç uygun olmayan ama çok güzel bir İtalyan kadını olan Francesca'ya; kadın sonunda meslektaşlarından biriyle evlenmiş ve adamı kelimelerle anlatılmayacak kadar mutsuz etmişti. Bir defasında da, akşam davetlerinde nasıl davranması gerektiğini bildiği ve paylaşabilecekleri pek çok şey olduğu için kuşkusuz ona uygun bir eş olabilecek, tutkulu bir hukuk öğrencisi olan Shona'yla. Ama Shona alımlı ve stil sahibi değildi.

Ve Martin genç kadının aklına o kadar hayran olduğu halde, partal hırkalar giydiğini, saçlarına ve tırnaklarına bakmadığını görmezden gelemeyeceğini anlamıştı.

Durmuş aynaları incelemekte olan şu tanrıçanın tersine.

Bir akşam yemeğinde onun karşısında oturmayı nasıl da isterdi. Ona hangi restoranı önereceğini kesin olarak biliyordu. Bir kez konuşmaya başladıklarında...

Onun gerçekten saygın bir kişi olduğunu öğrenmesini sağlamanın neden bir yolu yoktu? İrlanda'da olsalar, herkesin onu yüzünden tanıyacağını ve doğrusunu söylemek gerekirse, kendilerine hitap etmesinden hoşlanacağını, neredeyse onur duyacağını anlatmanın bir yolu?

Martin tanınan biri olmayı hiçbir zaman önemsememiş, üzerinde bunun ağırlığını hissetmemişti. Ama şimdi, hayatında ilk kez tanınmaya ihtiyaç duyduğu şu anda, on milyon nüfuslu bir kent olan Londra'da bulunuyordu işte! Bu ne büyük adaletsizlikti, Tanrı aşkına!

Genç kadının, bazen mankenlerde gördüğünüz, kuğu gibi uzun bir boynu vardı, ama gene de mağrur ya da mesafeli durmuyordu. Audrey Hepburn'un daha uzun boylusu gibi

değildi, ama peri gibi de değildi.

Onunla konuşmak, karşılık vereceği ve böylece sesini duyabileceği hoş bir şey söylemek için yanıp tutuşuyordu.

Bu gibi durumlarda arkadaşları olsa ne derlerdi? Avukatlar bilgiç ve esprili hukuksal cümleler kurarlardı: "Âlim dostum, helezoni akantus yapraklarıyla bezeli kollu şamdan hakkında vardığı sonuçla ilgili olarak mahkeme heyetini bilgilendirebilir miydi acaba?"

At yarışlarından tanıdıkları ise bu parçanın sahici bir Robert Adam eseri olup olmadığı konusunda bahse girerlerdi. Martin'e ikisi de uygun gelmedi.

Ve genç kadın kısa bir süre sonra gidecek ve o onu bir daha hiç görmeyecekti. Bu düşünce dehşete kapılmasına yetti.

"Atlara ilginiz var mıdır?" deyiverdi birden.

Genç kadının gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Martin yerin yedi kat dibine girmek istedi. Kız onu yukarıdan aşağı süzdü.

"Epeyce" dedi sonunda. Hafif bir Avustralya aksanı vardı.

"Hep Melbourne Kupası'na gitmek istemişimdir" dedi Martin salak gibi.

"Peki, neden gitmiyorsunuz o zaman?" diye sordu kız, makul bir şekilde.

"A, bir gün gideceğim" diye güvence verdi Martin.

Kız herhalde kafadan çatlak biriyle karşılaştığını düşünerek yürüyüp gitmek üzereydi. Martin gitmesine izin veremezdi.

"Gelecek pazar günü için size vereceğim harika bir tüyo var" diye kekeledi. Başlangıç cümlesiyle bütün bir mahkeme salonunu sessizliğe gömebilen uzdilli avukat, kesinlikle tanınmaz haldeydi.

"Öyle mi?" dedi tanrıça. Tiz ve yapmacık olmayan, sıcak ve ilgili, o kadar güzel bir sesi vardı ki.

Bir yabancının yanına gelip ona bir tüyo vermesini hiç de yadırgamış gibi görünmüyordu. Belki de insanlar bunu hep yapıyordu.

"Evet. Dereceye girecek. Kesinlikle." Martin'in sesi hâlâ hafiften titriyordu.

Onunla gerçek bir konuşma yapıyor ve o, tiksintiyle ya da başka bir şeyle yanından uzaklaşıp gitmiyordu.

"Adı Alexander Goldrun. Her bakımdan muhteşem ve cesur bir hayvan, geçen ay Irish Guineas yarışında ikinci geldi. Pazar günü Chantilly'de koşacak... dört otuz yarışında. Diane Hermes Kupası için. Onun için bir bahse girmek ister misiniz?"

"Irish Guineas yarışında ikinci mi geldi?" diye sordu genç kadın, kuşkuyla kaşlarını çatarak.

"Ama o yarışı görmeliydiniz!" Martin'in gözlerinde bir ışık çakmıştı. "Asla geçilemeyen, hiç yenilmemiş bir at olan Attraction'ın arkasından ikinci geldi."

"Anlıyorum" dedi genç kadın düşünceli bir sesle.

"Size varınızı yoğunuzu ona yatırmanızı öneriyor falan değilim" dedi Martin, meşhur Martin Grey gülümsemesiyle.

"Yok, tabii ki" dedi genç kadın.

Aralarında bir sessizlik oldu.

"Peki, ne öneriyorsunuz, gerçekten?" diye sordu genç kadın.

"Şey, size birlikte bir yemeğe çıkmayı teklif etmek isterdim, ama insanlar yabancılara böyle tekliflerde bulunmazlar, o yüzden ben de bunu farklı bir şekilde yapayım diye düşündüm. Size bu tüyoyu vererek bir şekilde itimatnamemi veriyorum aslında. Ayrıca adımı ve telefon numaramı da verebileceğimi düşündüm... eğer... Alexander Goldrun dereceye girerse, bana bir telefon edebilirsiniz ve birlikte yemeğe çıkabiliriz belki?"

Aynı anda hem umutlu hem rahatlamış görünmeyi başardı. Genç kadın onu *aramasa* bile hayatının devam edeceği mesajını vermişti.

Genç kadın ona bir an baktı.

"Öyle olsun" dedi.

Martin bir kâğıda adını ve cep numarasını yazıp uzattı.

"Peki siz, yetiştirici misiniz, eğitici mi, at sahibi mi?"

"Hiçbiri değilim, korkarım, sadece paramı bahis toplayanların ellerine teslim eden heyecanlı bir adamım" dedi Martin gülerek.

"Paranızın bir kısmını geri vermiş olmalılar." Genç kadın Martin'in üzerindeki pahalı giysilere baktı.

"Arada sırada birazını, ama benim düzenli bir işim de var, ben avukatım."

"A, sonuna kadar temkinlisiniz."

"Normalde evet, bu defa hayır."

"Ben Megan" dedi genç kadın.

"O halde pazar akşamı telefonunuzu bekleyeceğim, Megan." Bunu dedikten sonra uzaklaştı.

Heyecandan başının döndüğünü hissediyordu. O oyun oynayacak bir kız değildi. At açık arayla ilk üçe girince onu arayacaktı.

Megan, hangi özelliğinin avukatlara cazip geldiğini merak etti.

Aslında bir işkadınıyla değil, beyinsiz bir sürtükle birlikte olması gereken, Sydney'li uyanık bir avukatla dört yıllık ilişkisini yeni bitirmişti.

Ve sonunda onu gerçekten böyle bir sürtükle basınca, arkasına bakmadan terk etmiş ve bütün mektuplarını açmadan geri göndermişti.

Avrupa'ya yeni bir başlangıç için neler yapabileceğine karar vermek için gelmişti. Bir kere, yaşamak için farklı bir yer yaratacaktı kendisine, Sydney Limanı'na bakan minimalist, neredeyse boş bir mekân değil. Çevresinde, antika fuarında gördüklerine benzer çok güzel eşyalar ve mobilyalar olsun istiyordu.

Böyle yakışıklı ve çekici bir adamın kendisine yaklaşacağını asla beklemezdi. Atın teki bir yarışı kazanana kadar bekleyecek yerde, neden ona doğrudan bir teklifte bulunmamış-

tı? Ama avukatlar böyleydi işte, sürekli oyun oynarlardı.

Megan atlar hakkında epey bir şey biliyordu. Babası onu çocukluğundan beri yarışlara götürürdü. Bir başka bahis meraklısına rastlamış olmasına çok sevinirdi. Sydney'li avukatın at yarışlarıyla hiç alakası yoktu.

O kahrolası yarışa daha dört gün vardı. Ya at kazanamazsa ne olacaktı? O zaman, üzüntüsünü paylaşmak için onu arayabilirdi. Yoksa bu kendine acındırmak gibi mi olurdu? Megan asla kendine acındırmazdı.

Martin Londra'da kaldı. Teorik olarak Dublin'e dönmüş olmalıydı, ama buna ne gerek vardı? Pazar gecesi Megan'ı görecekti, gidip geri dönmekle boşa zaman harcamanın anlamı yoktu.

Sonraki birkaç gün Martin için zaman geçmek bilmedi.

Megan kaldığı otelin kapı görevlisine Britanya'da televizyondan verilmeyen Fransa'daki bir yarışın sonuçlarını nasıl öğrenebileceğini sordu.

Adam araştıracağını söyledi.

"A, Diane Kupası" dedi konudan anladığını belli ederek. "Ben de Grey Lilas'a 10 sterlin yatırdım. İkincilik için, tabii ki."

"Tabii ki" dedi Megan.

Tanrım, zaman neden bu kadar ağır geçiyordu? Gerçekten çekici bir erkekle bütün geleceğini Fransa'daki bir at yarışının sonuçlarına bağlayarak riske atmayı neden kabul etmişti?

Kapı görevlisine bakınarak lobiyi arşınladı; telefonu edip ona iyi haberleri vermesini diliyordu.

Martin müdavimi olduğu kulüpte oturmuş, yumruklarını sıkıp açarak, gözlerini saatten uzak tutmaya çalışıyordu. On dört dakika içinde bahisleri toplayan adamı arayacaktı.

On üç buçuk dakika içinde...

Her şeyin buna bağlı olmasına izin verdiği için deli olmalıydı. Zırdeli.

"O kısrağa çok umut bağladınız herhalde" dedi kapı görevli-

si Megan'a. "Hayatımda kimseyi bu kadar endişeli görmedim."

"Çok umut bağladım" dedi Megan, "inanamayacağınız kadar çok."

Sadece üç dakika kalmıştı.

"Hadi, Kevin, hadi, Kevin Manning, hayatının yarışını koş" diye bağırdı Martin Grey duvarlara.

Fransa semalarının altında, Latice birinci, Millionaia ikinci, Grey Lilas üçüncü geldi. Alexander Goldrun çok iyi bir dereceyle dördüncü oldu.

Martin bahisleri toplayan adamdan gelen telefonu kapattı. Yüreği daralmıştı. Bu bir dereceydi, kuşkusuz, ama *dördüncülüktü*.

Ağlayacağını hissetti; bu onun için çok garip bir duyguydu. Ama bir başlarsa bir daha susamayabileceğini biliyordu. Cep telefonu yanındaki masanın üzerinde duruyordu.

Megan telefon etmemişti.

Megan buz kesmişti. Kapı görevlisi, Grey Lilas'ın derecesine çok sevinmiş gibi görünmemeye çalışıyordu.

"Dördüncüye para ödüyorlar mı?" diye sordu Megan, hırıltılı bir sesle.

"Handikap koşularında ödüyorlar, on altı ya da daha fazla yarışçı olduğunda" dedi görevli.

"O halde, bu bir derece, öyle değil mi?" Genç kadın yeniden umutlanmıştı.

"Orası Fransa, biliyorsunuz, orada bizdeki gibi bahis toplayanlar yok, onlar buna müşterek bahis diyorlar ve kaç yarışçı olursa olsun dördüncüye para ödemiyorlar."

"Peki, bahis toplayan biri bu dereceye para öder mi, sizce?"

Kapı görevlisinin kafası karışmıştı.

"Valla, bahis toplayan adamla dördüncüye para ödemesi için bireysel bir anlaşma yapmış olabilirsiniz."

"Bunu yapabilir miydim?" Megan gene umutlanmıştı.

"Ama yapmadınız" dedi adam.

"Evet, yapmadım" dedi Megan.

"Çok mu kaybettiniz?" Kapı görevlisi sempatikti.

"Neredeyse her şeyi" dedi genç kadın.

Martin salıya kadar kulüpte bekledi, sonra Dublin'e gitmek üzere oradan ayrıldı. Genç kadın aramayacaktı. Yarışı dördüncü bitiren ata para ödenmediğini düşünmüş olmalıydı. Ya da tersini. Ama onu yeterince önemsememişti.

İşe dönme vaktiydi.

Megan salı günü havaalanına gitti. Avustralya'ya geri dönüyordu.

Artık bunu düşünmeyecekti. Zaten kabul etmesi aptallıktı. O sırada konuşması gerekirdi. Onu arayıp dördüncünün derece sayıldığını söylemiş olsa, adam onu her zaman küçümserdi. O hiçbir zaman bir erkeğin peşinden koşmamıştı. Şimdi birinin peşinden koşmaya başlamayacaktı.

"Hangi terminal?" diye sordu taksi şoförü.

Megan hatırlayamadı. Londra'ya geleli üç hafta oluyordu, geldiği terminali nasıl hatırlayabilirdi? Zaten bu o kadar da önemli değildi, herhalde birinden ötekine geçiş vardı. Ve harcayacak bol bol vakti.

"Birinci terminal" dedi umursamadan.

Martin kitapçıdaydı. Aklını o kadından uzaklaştıracak bir şey alıp okuyacaktı. Bir gerilim romanı. Tüyler ürpertici ve kanlı, iyi bir gerilim romanı.

Eve vardığında bir duş alacak, üstünü değiştirecek ve zarif evinin balkonuna oturup okuyacaktı.

Hayatının ne kadar yalnız göründüğünü acıyla düşündü. Önünde uzun ve boş yıllar vardı.

Silkelendi. Böyle düşünmek anlamsızdı. O kadın ona hiç

uygun olmayabilirdi, kendisi onun için çok yaşlı olabilirdi. Bu saçma sapan kayıp duygusundan kurtulmak *zorundaydı.*

Megan, dördüncü terminale gitmesi gerektiğini anladı. Oraya geçmeden önce bir kahve içmeye karar verdi. Canı çekilmiş gibiydi.

Avustralya'dan buraya yaptığı uzun yolculuktan büyük zevk almıştı. Şimdi kendini yorgun ve bitkin hissediyordu. Sanki bir şey kaybetmişti... Bu kadar negatif bir duygudan kurtulması gerekiyordu.

Sonra onu gördü. Yüzü çok asıktı. Bugün mutsuzdu. Antika fuarında gördüğü o çocuksu, istekli adamla ilgisi yoktu. Ama hâlâ çok yakışıklıydı. Karakterli bir yüz, sıcak bir ifade. Güvenebileceğiniz bir adam.

Cep telefonunu çıkarıp numarasını tuşladı.

"Alo?" Sesi aynen hatırladığı gibiydi.

"Ben Megan" dedi.

"*Sahiden* mi?" Yüzünde sevinç vardı, bunu görebiliyordu.

"Megan, neredesin?" diye bağırdı Martin. Megan, onu aradığına ne kadar sevindiğini gördü.

"Tie Rack'te" dedi.

"*Nerede?*"

"Yirmi metre uzağındaki, kravat ve eşarp satan bir mağazada."

Martin ileri doğru baktı, onu gördü, çantasını elinden bıraktı ve ona doğru koşmaya başladı. O da bagajını bırakıp onu karşılamak için koştu.

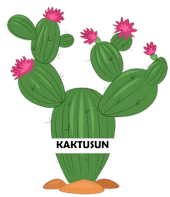
Bir havaalanında sarılıp öpüşen insanlar görmek olağandışı bir şey değildir. Birilerini karşılarken ya da uğurlarken.

Normalde pek çok kucaklaşma olur. Ama gözlerinde rahatlama ve sevinç gözyaşlarıyla birbirine sarılan Megan ve Martin'inki kadar tutkulusu asla olmaz.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sosyeteye hazırlık

Yılın en klas düğünlerinden biri olacaktı. Florrie, bundan çeyrek yüzyıl önce dünyaya gözlerini açtığında, biri çıkıp da bu çocuğun günün birinde böyle bir düğüne davet edileceğini söylemiş olsa, bunun epey bir kuşku uyandıracağını düşündü. Wigan'da, küçücük bir sokaktaki küçücük bir evde doğmuş bir çocuğun, sonunda, gazetelerin son on yılın düğünü dediği düğünde gelinin en iyi arkadaşı olabileceğine kimse ihtimal vermezdi. Florrie, "Keşke annem yaşıyor olsaydı" diye düşündü; "keşke babam bunu zerre kadar önemsiyor olsaydı." Bunun onlara bir faydası dokunur, uzun çalışma saatleri, büyük umutları bir ölçüde karşılığını bulmuş olurdu.

Yarınki gazetelerde Florrie'nin fotoğrafları çıkacak, belki televizyonda da şöyle bir görünecekti. Parlak magazin dergilerinde boy göstereceğine ise kuşku yoktu; sadece şapkası bile güzel bir fotoğrafının çekilmesini sağlamaya yeterdi. Muhtemelen genç ve yakışıklı bir aristokratla gülüp şakalaşırken görüntülenecekti. Bu pek zor olmayacaktı, zira diğer sosyete düğünlerinde alışılmış olanın tersine, etrafta gelinin çok fazla kız arkadaşı olmayacaktı. Damadın arkadaşları ise, at suratlı olduklarından, o kadar fotojenik bulunmayacaklardı. Evet, Florrie *Tatler* ve *Harper's*'ta fotoğrafının çıkacağından emindi. Ve o, bütün dişlerini göstermeden nasıl gülümseyeceğini, boynunu olduğundan uzun, kendisini üst sınıfla-

ra mensup biri gibi gösterecek şekilde, çenesini nasıl havaya kaldıracağını biliyordu.

Objektife, elinde bir kadehle yakalanmamasının, kulağının dibinde kişneyen bir tipin konuşmasından büyülenmiş gibi durmasının çok daha klas olacağını biliyordu.

Florrie bütün bunları biliyordu, zira çok çalışıp her şeyi öğrenmişti. Okuldayken hiçbir dersine çalışmadığı kadar. Uzun zaman önce, başka bir yerde ve başka bir çağda, Camilla'yla birlikte; tabii, o zamanlar adı Camilla değil Ruby olan Camilla'yla birlikte. Ruby ile Florrie birbirlerinin en iyi arkadaşıydılar. Bugün de birçok bakımdan birbirlerinin en iyi arkadaşı oldukları gibi. Yarın, gazetelerin sosyete sütunları Florrie'yi gelinin çok yakın bir arkadaşı olarak sunabilirdi sunmasına... Ama bu, birlikte büyüdükleri, öğle teneffüslerinde kalın sandviçleri paylaştıkları, sırf sosyete sayfalarını okuyabilmek, farklı ve daha iyi bir dünyada insanların nasıl yaşadıklarını görebilmek için eski gazeteleri topladıkları gerçeğini yansıtmayacaktı.

Genç Ruby ve genç Florrie derslerine dikkatle çalışmışlardı. Sosyal tırmanıcı ya da asalak izlenimi verebilecek en ufak bir ipucu olmamalıydı. Bugün en şüpheci kişi bile Camilla'da bir kusur bulamaz ya da onun bir yalanını yakalayamazdı. Camilla hep kuzeyli olduğunu, anne babasının öldüğünü, neredeyse hiçbir akrabasının olmadığını söylemişti. "Hakikate olabildiğince bağlı kalmak en iyisi" diye öğütlemişti Florrie'ye, "açığa çıkaracakları ne kadar az şey olursa o kadar iyi, böylece hiçbir zaman yalan söylerken yakalanmazsın." Eskiden adının Ruby olduğunu ortaya çıkarsalar bile, Camilla bunun bir takma isim olduğunu söylemek için hazırlıklıydı. Florrie'nin adına sadık kalmasını, muazzam cesurca ve tuhaf buluyordu. Ama Florrie öyle bir kişilikti ki! Florrie adını, küçük bir kızken annesinin ona sarılışını hatırlattığı için korumuştu.

"Eskiden Florrie adında oyuncak bir bebeğim vardı" demişti annesi. "Benim de minik bir bebeğimin olabileceğini, bakıp büyüteceğim harika bir bebek sahibi olabileceğimi hiç düşünmezdim." Florrie bu sözleri ilk duyduğunda üç yaşındaydı, yani bebek sayılmazdı, ama daha sonraları da duymaya devam etti; annesi okula gitmesi için onu giydirirken, kızarmış kaba elleriyle yüzünü nazikçe tutarak, "Florrie" diye fısıldardı, hayranlık ve sevgi dolu bir sesle. "Güzeller güzeli bir kız için ne kadar da güzel bir isim. Sana Caroline adını koymamı istediler... ama ben çok güzel bir adın olmasını istedim, senin seveceğin bir isim... Florence. Çiçek anlamına gelir, Florrie'cik, çok güzel, küçük bir çiçek."

Ruby'nin annesi ise kızının gerçek bir mücevher, bir yakut parçası olduğunu düşünmüş olmalıydı. Bunu ona söylemiş bile olabilirdi, ama Camilla bundan hiç bahsetmemişti. Camilla anne babasıyla ilgili hiçbir şey söylemezdi. Öldüklerinden başka. Ki bu doğruydu.

Evlendikten sonra çıktıkları ilk tatilde, trafik kazasında ölmüşlerdi. Florrie'nin babası, böyle çılgınca işlere kalkışılırsa, otobüsle Avrupa turlarına falan çıkılırsa böyle olacağını söylemişti. Annesi ise, belki de çocuğu yanlarına alabileceklerini. O sırada Ruby on bir yaşındaydı ve başka kimsesi yoktu. Herkes bunun harika bir fikir olduğunu söylemişti. Her şey bir yana, onların sokağında tek çocuk olmak alışılmadık bir şeydi. Artık Ruby ve Florrie ikiz gibiydiler. Ve insanların okudukları dergilere taktıkları isimle, o "aptal kitapları" okumak dışında, aklı başında kızlardı. Bazı kızlar gibi salak değillerdi, oğlanlarla başlarını derde sokmuyorlardı. Çalışkandılar. Cumartesi günleri güzellik salonunda çalışıyor, bütün o işlerin nasıl yapıldığını öğreniyorlardı. Dükkân sahibinin hiç bu kadar istekli çırakları olmamıştı. Yerleri süpürüyor, havluları katlıyor, yüz bakımı ve manikür yapılırken de müşterilerin başına dikilip büyülenmiş gibi seyrediyorlardı.

Müşteriler onları seviyordu, akıllı ve tarifsiz bir hayranlıkla dolu iki genç kızdılar. Müşteriler öğrenmeye geldiklerini bilmiyorlardı –tıpkı öğrenmek için butikleri dolaştıkları, seyretmek için iyi otellerde çalıştıkları gibi. Akşamları sekreterlik kurslarına da devam ediyorlardı. Lise diplomalarını alma günü geldiğinde her şeye hazırdılar. Ruby evden ayrılmaya, güneye gidip öğrenimine devam etmeye hazırdı. Florrie ise hiçbir yere gidemezdi, annesinin sağlığı hızla bozuluyordu.

Annesinin yatağının başında oturuyor ve içi sabırsızlık ve sevgiyle dolup taşarak, safça bilgelik hikâyeleri dinliyordu. Annesi, babasının aslında iyi bir adam olduğuna inanması için yalvarıyordu. Evet, katır gibi inatçıydı ve biraz fazla içiyordu. Babası, birlikte yaşadıkları on yedi yıl içinde Florrie'ye bir defa olsun tatlı bir laf etmemişti. Florrie başını sallıyor ve bir daha hastaneden çıkıp eve dönemeyecek olan annesine hak veriyormuş gibi yapıyordu. Annesi, Ruby'nin Londra'ya gitmekte haklı olduğunu, sabırsız olduğunu, burada kakılıp kalsa aptallık etmiş olacağını söylüyordu. Kadıncağız, bakmak için yanına aldığı çocuğun onu terk etmiş olmasında hiçbir tuhaflık görmüyordu. "Ruby aslında çok mutsuzdu" diyordu. Florrie yatağın yanında oturuyor ve dişlerini gıcırdatıyordu. Böyle bir sabır ve bağışlayıcılık gerçekçi değildi. Bunların erdem olarak görülmesine imkân yoktu. Hemşireler onu beğeniyorlardı; uzun boylu, güzel bir kızdı, iyi kesimli sarı saçları ve pembe ojeli uzun tırnaklarıyla, çalışmaktan tükenmiş annesine hiç benzemiyordu. "Kız kişilik sahibi" diyorlardı birbirlerine. "Zavallı kadın göçüp gittikten sonra o aksi babasının yanında fazla kalmaz."

Florrie babasıyla toplam bir hafta kaldı. Babasının veda konuşması, diğer tüm hareketleri gibi isteksizdi. Ona, gideceğini hep bildiğini söyledi, onlar için fazla mağrur ve kibirliydi. Hayır, durmadan ziyaretine gelmesi gerekmiyordu, birbirlerine söyleyecekleri daha fazla bir şey yoktu.

Florrie, on ay gibi kısacık bir süre içinde arkadaşında meydana gelen değişiklik karşısında afallayıp kaldı. Sesli harfleri telaffuzu değişmişti ve hepsi bu kadar değildi. Ruby artık Ruby değildi. "O sadece bir isim" diye açıklamıştı, "başka bir şey de olabilirdi."

"Biliyorum" demişti Florrie. "Ben de Caroline olmalıydım."

"O halde Caroline *ol*" demişti Camilla, yalvarırcasına.

"Asla!" Florrie bunu düşünüce gözlerinde kıvılcımlar çakmıştı.

Sonra, birbirlerine uzun uzun bakmışlardı.

"Sadece ismimi" demişti Florrie, sonunda. "Başka her şeyimi değiştirmeye hazırım."

Ve her şey eski günlerdeki gibi olmuştu. Birbirlerinin sözlerini duydukça gülüyorlardı; asla WC'deydim ya da tuvaletteydim denmemeliydi, oranın adı lavaboydu. Mendil denmiyordu, peçete deniyordu ve buruşturup çöpe atabilecek kâğıt peçeteler kullanmak şık değildi. Bol bol zamanları vardı: Birbirlerine bunun bir hazırlık dönemi olduğunu söylediler. Kendilerine yirmi yaşına kadar zaman tanıyorlardı, o gün geldiğinde hazır olacaklardı. Güzel ve kibar insanların arasına karışmaya, onların arasında kendilerini rahat hissetmeye, aralarından birileriyle evlenmeye ve hayatlarının kalan kısmını konfor ve bolluk içinde geçirmeye hazır.

Lakin hazırlanmazlarsa zor olacaktı. Yoksulluk batağına saplanıp kalmış insanlarla ilgili o kadar çok hikâye dinlemişlerdi ki. Camilla ve Florrie onlar gibi olmayacaklardı. Kendilerine, kontrol edilebilecek ve kusurlu olduğu saptanabilecek bir soyağacı uydurmayacaklardı. Omuz silkecek ve "Böyle şeylere hâlâ önem veriliyor mu?" diye soracaklardı. Rollerini o kadar iyi oynayacak ve kendilerini kanıtlamayı o kadar önemsemez gibi görüneceklerdi ki, kısa sürede o topluma kabul edileceklerdi. Çok uğraşacaklardı, ama hiçbir zaman uğraşıyormuş gibi görünmeyeceklerdi; işin sırrı buydu.

Ve çok geçmeden gerçekten hazır oldular. Üstelik, düşündükleri kadar zor olmamıştı bu. Bir kariyer parkuru vardı. Benzemek istedikleri kızlarla tanışmak için kayak merkezlerindeki dağ evlerinde, birkaç hafta da şık mücevheratçılarda ve sanat galerilerinde çalışmışlardı. Başlangıçta doğru erkeklerle çıkmakta yavaş davranmışlardı. Başlarken, kendilerine başka kızların müttefik olmasını istemişlerdi. Her durumda, gerçekten doğru erkekleri bulduklarında hazır olmak istiyorlardı. Kız arkadaşlarının önüne gelenle düşüp kalkmamış olmasını tercih edenlerin, sadece kraliyet ailesi mensupları olmadığını fark etmişlerdi; yüksek sosyetedekilerin pek çoğu etrafta çok görülen kızların iyi birer eş olamayabileceğini düşünüyordu. Her şey bir yana, insan vaktiyle bir sürü erkeğin karısıyla birlikte olduğunu düşünmek istemezdi. Değil mi?

Bu arada, bu kadar zeki oldukları ve bu kadar çok insanla tanıştıkları için gerçekten iyi işler bulmuşlardı. Camilla bir gayrimenkul şirketinde önemli bir pozisyondaydı, Florrie ise bir iç dekorasyon firmasına ortak olmuştu. İkisi de, kaliteyi aramakla ve tanımlamaya çalışmakla geçen yılların karşılığını almışlardı.

Sonra, Camilla'nın birkaç ev gösterdiği bir adam onu çok beğendi ve hafta sonu için kır evine davet etti. Camilla gitti, ama adamın tabiriyle "ufak bir ilişki" başlatmak için onun düşündüğünden daha yavaş davrandı. Aslında, bu ilişkiyi başlatmama konusunda gayet kararlıydı. Adam, Bollinger marka bir şişe şampanyanın başında, arkadaşı Albert'a acı acı ondan yakındı. Albert bunu çok garip buldu, kız kafadan çatlak olmalıydı. Onunla tanışmak isterdi; kafadan çatlak tiplerden oldum olası hoşlanırdı.

Albert o kadar mavi kanlı bir aristokrattı ki, Camilla'nın neredeyse ödünü patlattı. Ama genç kadın ona bir şans tanımaya karar verdi. Bu sınava hazırlanmak için yıllarını har-

camıştı. Çıkmasını umut dahi etmeye cesaret edemediği büyük piyango karşısındaydı işte.

Albert'ın ilgisini çekmiş, onda merak uyandırmıştı: Arkadaşıyla yatağa girmemiş olan kız, onunla da girmemişti. Annesinden korkmamıştı, kendi geçmişi hakkında kayıtsızlık derecesinde rahattı. O bir servet avcısı değildi, çalıştığı şirkette önemli bir pozisyonu vardı. "Yatırım potansiyellerini kimse Camilla gibi göremez" diyorlardı. İyi giyiniyordu, ondan övgüyle bahseden bir sürü kız arkadaşı var gibiydi. Geçmişi yoktu.

Camilla oyunu çok güzel oynadı. Albert'ın aklını gerçekten başından alana kadar bekledi ve o an gelince ona Washington D.C.'ye taşınmayı düşündüğünü söyledi. İlgilenenler ve teklifte bulunanlar vardı; Albert ayrıntıları öğrenmek ister, ne ilgisi ne teklifi diye sorar diye, muğlak konuşmuştu. Ama zamanlaması harikaydı. Albert onu bırakamaz, gitmesine izin veremezdi. Albert'ın babası bekleneceği gibi, Camilla'nın güzel bir yavru kısrak olduğunu söyledi, ama soyu sopu belli miydi? Annesi ise hiç beklenmedik bir şekilde, onun Albert'ı adam edecek, sahibi olduğu uçsuz bucaksız arazileri, karışık gayrimenkul yatırımlarını ve kır evlerini değerlendirebilecek neredeyse tek kadın olduğunu söyledi. Ve son on yılın en muhteşem düğününün hazırlıklarına başlandı.

Florrie'nin gelinin nedimesi olmaması konusunda aralarında anlaşmışlardı; basın fazla meraklı davranacak, kökenlerini öğrenmek için sorular soracaktı. Günümüzde gazeteler korkunç şeyler yapıyordu. O küçük sokağa bir fotoğrafçı gönderebilir, maazallah Florrie'nin huysuz ve aksi babasını bulabilirlerdi. Babası da pantolon askılarını çekiştirerek Camilla'nın Ruby olduğunu, anne babasının otobüsle çıktıkları ilk yurtdışı gezisinde öldüklerini anlatabilirdi.

Ellerinde buketleri taşıyacak altı kız ile Albert'ın at suratlı kız kardeşi bu işe daha uygundu. Sevgili Florrie'nin uzak-

ta, konukların arasında durması daha akıllıca olacaktı. Alanında başarılı, zarif bir genç kadın. Gerekirse, gelinin kumaşının iyi olduğunun ya da bu toplumsal değişim ve altüst oluş döneminde olabilecek kadar iyi olduğunun bir başka kanıtı...

Florrie eski kilisenin ortasında durdu ve başını kaldırıp Albert'ın ailesinin saflarında savaşa katıldığı alayın flamalarına baktı. Vitraylı pencereler ataların anısını yaşatıyor, kilise sıralarının pirinç isim plakaları aile mensuplarını yâd ediyordu. Piskopos tonton bir ihtiyardı. Ödevlerden ve umuttan söz etti. Florrie, Camilla'nın güzel yüzünü seyrederek vaazı dinledi; arkadaşının da dinlediğini biliyordu.

Sonra, piskopos sevgiden bahsetti. Sevginin nasıl her şeyden daha güçlü olduğunu, kıskançlığın, hırsın ve açgözlülüğün üstesinden geldiğini anlattı. Sevgiden bahsederken gözleri buğulandı.

Florrie ve Camilla düğünden önceki gece uzun uzun konuşmuşlardı. Florrie'nin Londra'ya gelerek her şeyi, adından başka her şeyi değiştireceğini söylediği günden beri hiç konuşamadıkları gibi konuşmuşlardı. Yıllardır gülmedikleri gibi gülmüş, çayı sütlü içmenin yoksul sınıflara özgü olduğunu okudukları için on dört yaşındayken severek içmeyi öğrendikleri limonlu çay yerine şampanya içmişlerdi.

Mücadelenin yarı yarıya kazanılmış olduğundan, Camilla artık onlardan biri olduğuna göre, arkadaşını sosyeteye takdim etmek için gerekli yemek davetlerini ve ev partilerini verebileceğinden söz etmişlerdi. Müthiş komik bir ismi olan, yetenekli arkadaşını... Birbirlerine sarılıp öpüşmüşler ve geride bıraktıkları büyülü hazırlık dönemi için birbirlerini tebrik etmişlerdi.

Ama aşktan konuşmamışlardı. Ve bir gün Albert'ın kemiklerinin, çok büyük ihtimalle arkadaşı Ruby'nin kemiklerinin yanında toprağa verileceği kilisede, Florrie ürperdiğini hissetti. Kendisi için hazırlık döneminin sona erdiğini bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

liyordu. Yeterince ilerlemişti. Yarınki gazetelerde son on yılın en muhteşem gelini olarak boy gösterecek, Lady Camilla olarak anılacak, aşksız bir hayat sürecek olan arkadaşından çok daha ileri gitmişti belki de. Genç kızların kafalarının aşk hikâyeleriyle doldurulmak için yaratıldığını söylerlerdi, ama bu ne Ruby ne de Florrie için geçerliydi. Onların kafalarında buna yer olmamıştı, kuralına göre nasıl davranmak gerektiğini, nasıl selam verilip alınacağını anlatan görgü kitapları zihinlerini fazlasıyla meşgul etmişti. Aşkı düşünmelerine izin vermeyecek kadar yoğun bir hazırlık dönemi geçirmişlerdi.

Florrie bunun için zaman yaratacaktı. Arkadaşının uzun sofrasında, Albert'ın ailesinin gümüş takımlarının üzerinden güvenle gülümseyerek, tuzağa düşürebileceği muhtemel yemek davetlilerinin listesini çıkarmayacaktı. Piskopos, rahip ya da nikâh memuru, nikâh sırasında Florrie'ye hitap ederken, *sevgi* sözcüğü yadırgatıcı bir çağrışım yapmayacaktı.

Onu bir çiçeğe benzeten annesinin görse onunla gurur duyacağını hissetti. Gözlerinin dolmaya başladığının farkındaydı. Ama gözyaşlarını tuttu, zira yüksek sosyete vaftizlerde, nikâhlarda ya da cenazelerde ağlamazdı. Her şey bir yana, onları diğerlerinden ayrı ve farklı kılan buydu. Uzun hazırlık dönemi boşa gitmemişti.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KÂHÛS TEAM

Hoş da çıkabilir, boş da

Lena onu dört koca yıl boyunca aşkla sevmişti. Onun bundan haberi yoktu, tabii ki. Shay gibi erkekler böyle sessizce ve bencillikten uzak bir şekilde sevilebileceklerini akıllarına bile getirmezlerdi. Bu makul değildi.

Muhtemelen, Lena'nın ona bayıldığını, ona hayran olduğunu ve uygun koşullarda kendisini onun kollarına bırakabileceğini varsayıyordu. Ancak, onu bir nebze olsun düşündüyse, genç kadının kendine ait özel bir yaşamı olduğunu da varsaymış olabilirdi. Sessiz sakin, becerikli sekreterinin, ofiste ve ofis dışında, tüm hayatını onu düşünmekle, onun hayatını kolaylaştırmaya ve iyileştirmeye çalışarak ve rüyalarında bu hayatı onunla paylaşmayı düşleyerek geçirdiğini asla düşünmezdi.

Maggie'ye göre, Lena âşık değildi. Bu bir saplantıydı, bir karasevdaydı. Yirmi altı yaşında birinin, bu kadar büyük bir tutkuya karşılık vermeyen, hatta bunun farkında bile olmayan birine böyle tutulmuş olması sağlıklı bir şey değildi. Ve insanın kendisini gelgeç bir büyülenmenin etkisine bırakması ne kadar akılsızca olursa olsun, Lena'nın yaptığı gibi, bunun devam etmesine izin vermek kesinlikle tehlikeliydi. Genç kadın yirmi altısını doldurmuş, yirmi yedi, yirmi sekiz ve yirmi dokuz olmuştu. Yakında otuz yaşında olacaktı. Peki, bu otuz yıllık hayatta, şunu yaptım diye gösterebileceği ne vardı?

Lena heyecanla, "Diğer herkes ne kadar başardıysa ben de o kadarını başardım" diyordu. Mutlu olmuştu, hayatını iyileştirmişti. Nice kadının yaptığı gibi kendisini herkesin önünde gülünç duruma düşürmemişti. Pek çok başka kadının yaptığı gibi, kötünün iyisine razı olmamıştı. İşgününün her saniyesini sevmişti; pek çok insan için bunu söylemek mümkün değildi. İşyerinde aşkla sevilmese bile takdir ediliyordu ve sırrını bir tek Maggie biliyordu. Merhamet duyulan, acınan biri değildi. Maggie kahve makinesinin başında, diğer kızlarla Lena'nın salaklığına ah vah edip başını iki yana sallamıyordu. Maggie, anlamasa bile onun müttefikiydi.

Maggie, Lena'nın teyzesiydi. Ama her zaman kuzen ya da kardeş gibi olmuşlardı. Aralarında sadece on yaş fark vardı. Maggie, o on yaşındayken doğan Lena'yı çok sevmiş ve ona hep bir arkadaş gibi davranmıştı. Artık neredeyse kırk yaşında olan Maggie, çok iri kahverengi gözleri ve bukle bukle siyah saçlarıyla, yeğeninden daha genç gösteriyor ve öyle davranıyordu. Hayatı da onunkinden çok daha doluydu. Maggie'nin derdi hiçbir zaman erkekleri kendine âşık etmek olmamıştı. Akılsızlık edip ona âşık olmalarını engellemeye, bazen de bir o kadar akılsızca davranıp karşılığında onlara âşık olmamaya çalışmak olmuştu.

İki kez evlenmiş, birinci kocasından dul kalmış, ikincisinden ayrılmıştı, ama bunlar Maggie'nin aşk hayatında sadece küçük birer kilometre taşıydı: Aklı başında evli erkekler, çok çocuklu aile babaları her şeyi bırakıp Maggie'nin yanına taşınmak istemişlerdi. Onları böyle bir şey yapmamaya ikna etmekte sık sık ciddi sıkıntı yaşamıştı. Dürüstlük akan iri kara gözlerini Lena'nın gözlerine dikerek, "Onlara ağza alınmayacak cinsel lütuflarda bulunduğumdan değil" demişti; ne kadar akılsızca olursa olsun, onunla dertsiz tasasız bir yaşam sürebileceklerini hayal ediyorlardı, hepsi buydu. Maggie'yle birlikte yaşarlarsa, evlerinde bulamadıkları, hiç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de gerçekçi olmayan bir özgürlüğe sahip olacaklarını sanıyorlardı. Maggie onlardan, kendisiyle süpermarkete gelip alışveriş arabasını sürmelerini istemezdi; Maggie çimlerin biçilmesini ya da evin boyanmasını, arabanın yıkanmasını ya da komşuları etkilemek için bahçeye bakılmasını isteyecek biri değildi. Maggie yabani mantar ve siyah ekmek, üzerine de çilekten oluşan bir yemek yemekten mutlu olacak bir kadındı. Bu, hayatın gerçeklerine çok uzaktı. Maggie onlarla, aslında hayatın gerçeklerinden çok uzak biri olduğu ve onu sadece arada bir görmeleri gerektiği konusunda ateşli konuşmalar yapıyordu. Ama o karşı çıktıkça, onu daha fazla istiyorlardı. Lena, Maggie'nin istediği her erkeği elde etmesine, onun ise, tüm kurallara uyduğu halde, bir tanesini bile elde edemiyor olmasına isyan ettiğini söylüyordu.

Lena kadın dergilerinde yazan kurallara uyuyordu. İyi kesimli, pırıl pırıl saçları vardı, uzun boylu ve inceydi, açık renk güzel tenini ve mavi gözlerini öne çıkarmak için makyaj dersleri almıştı. İyi giyiniyor ve giysilerine özenle bakıyordu. Her gece büyük aşkı Shay'i hayal ederek evde oturduğuna göre, başka ne yapacaksın ki, diye homurdanıyordu Maggie. Bluzlarını ütülemek, eteklerini fırçalamak, ayakkabılarını, çantalarını, kemerlerini parlayana dek cilalamak için dünya kadar zamanı vardı. Ama bütün bunların arzuladığı şeye erişmesine bir nebze olsun faydası dokunuyor muydu? Hayır. Kesinlikle hayır.

Lena'nın tüm dostları ve iş arkadaşları onu çok güzel buluyordu, ama onların övgüleri Lena'ya hiçbir şey söylemiyordu. Bazen, hayatında neden bir erkek olmadığını soruyorlardı. Lena bu soruları bir gülüşle geçiştiriyordu. Ve Maggie hariç kimsenin neden böyle olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Maggie'nin homurdanmaları hep nazik ve sevgi dolu olmuştu. Ama artık farklıydı. İki olay yaklaşıyordu: Lena'nın otuzuncu doğum günü ve şu meşhur Shay'le çıkacağı iş gezi-

si. Evet, Shay sadık sekreterinden onunla birlikte Londra'ya gelmesini istemişti. Kendi arabasıyla, bir haftalığına.

Maggie hayatında ilk kez sert teyze rolünü oynamasının zamanının geldiğini hissetti. Lena'yı yanına oturttu ve ona ciddi bir nutuk dinlemeye hazırlanmasını söyledi.

"Yo, şimdi olmaz" diye bağırdı Lena. "Şimdi değil. Yapacağım o kadar çok şey var ki, bir sürü hazırlık. Ne giyeceğime, ne diyeceğime, günleri nasıl planlayacağıma karar vermem gerekiyor, bir de bütün o iş toplantıları var planlamam gereken. Çekeceğin nutuk dönüşümü bekleyemez mi?"

"Hayır, bekleyemez." Maggie son derece kararlıydı. "Seyahat hakkında konuşacağım; ya devam ya tamam deme vakti geldi. Araba feribottan inip karaya çıktığında, ya Shay seninle nişanlanmış olur ya da sen onu kafandan tamamen silip atmış olursun."

Lena'nın mavi gözleri yaşlarla doldu. "Ama ben böyle kesin bir şey istemiyorum, her şey siyah-beyaz olsun istemiyorum. Hem her şeyin neden bu seyahate bağlı olması gerekiyor ki?" Neticede hayatının merkezi olan şeyden vazgeçmek zorunda kalabilecek olması, onu dehşete düşürmüş gibiydi.

"Artık yirmili yaşlarını geride bıraktığın, o yakışıklıyla hayatında ilk kez bu ülkeden çıktığın ve de önünde koca bir hayat olduğu için."

"Bu çok korkutucu. Ben onu baştan çıkarmaya çalışmak falan istemiyorum." Lena bunu düşününce yaprak gibi titremeye başlamıştı.

"Peki, bütün bu ne giyeceğim, nasıl görüneceğim telaşı ne oluyor? Seni beğenmesini istemiyorsan, neden üzerine eski bir kazak ile bir blucin geçirip gitmiyorsun?" Maggie acımasızdı.

"Senin için farklı, sen istediğin herkese kendini beğendirebiliyorsun."

"Dert etsen sen de yapabilirsin. Bu işin iyi kesimli ceket-

lerle ya da düzgün makyaj yapmakla alakası yok."

"Neyle alakası var peki?" diye sordu Lena merakla.

"Sana anlatırım, ama bir şartla: Bu haftanın sonunda, şu ya da bu şekilde karar vereceğine söz vereceksin bana. O feribotla geri döndüğünüzde, ya onunla birbirini seven iki normal insan gibi nişanlanmış olacaksın ya da o işi bırakacak ve onu kalbinden de aklından da çıkarıp atacaksın."

"Bu şeytanla anlaşma yapmak gibi bir şey" diye yakındı Lena.

"Koruyucu bir melekle" diye düzeltti Maggie.

Maggie'nin elinde not defteri, oturup üç saat konuştular. Konuşmanın hiçbir yerinde kıyafet ya da parfüm konusu açılmadı. Yanlışlıkla iki oda yerine bir oda ayırtmak gibi bir strateji söz konusu edilmedi. Belki arkada kemanların bile çaldığı, loş ve romantik Londra restoranlarıyla ilgili bir araştırma da yapılmayacaktı. Hayır, Lena erkeğini elde edecekse, bu tür ucuz numaralar tam bir maskaralıktı. Ve Dublin'e taşınan erkeklerin neredeyse tamamı şu ya da bu şekilde Maggie'yi arzular gibi göründüğüne göre, sözünü dinlemeye değerdi.

Maggie, Lena'nın dört yıldır yanında çalıştığı, gene dört yıldır âşık olduğu o adam hakkında bu kadar az şey bilmesinden dehşete kapılmış gibiydi. Ona bir sürü soru sordu. Lena, Shay'in okul yılları, okulu sevip sevmediği, iş dünyasına nasıl girdiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. İlk işverenlerinin kimler olduğunu, bu ilk işini kolay mı ürkütücü mü bulduğunu bilmiyordu. Televizyonda hangi programları izlediğini, maçlara futboldan anladığı için mi, yoksa olayın sosyalleştirici yanından hoşlandığı için mi gittiğini bilmiyordu. Erkek ve kız kardeşleriyle arasının nasıl olduğunu, annesini görmeye ne sıklıkta gittiğini bilmiyordu. Yeğenleriyle birlikte olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu. Dublin'deki onca insan gibi, hafta sonları kendini yalnız hissedip hissetmediğini bilmiyordu. Ne yiyeceğine nasıl karar verdiğini

ve çamaşırlarını evde makinede mi yıkadığını yoksa çamaşırhaneye mi verdiğini de bilmiyordu.

"Onun hakkında *ne* biliyorsun, Tanrı aşkına?" diye sordu Maggie sabırsız bir sesle.

Lena, Shay'in şu anki ve eski kız arkadaşlarıyla ilgili her şeyi biliyordu. Hangi restoranlara ve gece kulüplerini gittiğini, çiçek faturalarına kaç para ödediğini biliyordu. Bunlardan başka, işte nasıl biri olduğunu, bir toplantıya girip mücadele etmekten korkmadığını biliyordu.

"Belki fark eder umuduyla saçına kına yakmadığın hafta sonları sabahtan akşama üzerinde çalıştığın raporlardaki bilgileri kullanarak tabii ki" dedi Maggie.

"Ben onu seviyorum" diye itiraz etti Lena.

"Hayır, hiç de sevmiyorsun. O içi boş sosyal hikâyeler dışında, onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Onu tanımaya başladığında sevebilirsin, belki o da seni sever. Ama onu boş da bulabilirsin."

Lena bunu reddetti, ama Maggie'nin tavsiyesine uymayı uysallıkla kabul etti. Feribotun restoranında yemek yerlerken başlayacak ve İngiltere'yi boydan boya kat edecekleri uzun araba yolculuğu sırasında, işle ilgili konuşmaların ve hakkında hiçbir şey bilmediği gece kulüpleri hakkındaki dedikodu sütunu gevezeliklerinin arasında boş durmayacaktı. Ona kendisini anlattıracaktı.

"Ya bana benim hakkında sorular sorarsa?" dedi Lena korkuyla.

Maggie bunu yapacağını pek sanmıyordu, ama sorarsa, ona gerçekleri anlatacaktı. Çok mutlu olduğunu, yaşadığı hayatı değiştirmek gibi bir arzusu olmadığını söyleyecek, onu hayatından gayet hoşnut olduğuna inandıracaktı. Erkekleri bunun kadar, yani kadınların hallerinden memnun oldukları, plan yapmadıkları, kumpas kurmadıkları düşüncesi kadar delirten bir şey yoktu.

"Ama bu tam doğru değil. Ben yaşadığım hayattan tam olarak memnun değilim" diye sızlandı Lena.

Maggie omuz silkti. "Ama seni değiştirmeye çalıştığımda bana öyle olduğunu söylüyorsun hep."

Buna verilecek bir cevap yoktu.

Yolculuktan bir gün önce, Maggie iyi şanslar dilemek için Lena'yı aradı. "Sana bir şey hatırlatmak istiyorum, Lena: Bu defa seni fark edecek, senden hoşlanacak. Gerçekten, ama sen ondan hoşlanmayabilirsin."

"Sana onu çok sığ biri gibi gösterdim galiba" diye fısıldadı Lena, ofiste bir duyan olabilir diye.

"Dört yıllık aşktan sonra ona dair görüşün buysa, ben de anlattığın gibi biri olduğundan emin olabilirim herhalde" dedi Maggie.

Lena o gece gemideki akşam yemeğinde bir sürü şey öğrendi. Shay'in annesinin talepkâr ve asla memnun olmayan biri olduğunu, erkek kardeşlerinin onun başarısına sevinmediklerini ve onu kıskandıklarını öğrendi. Kız kardeşlerinin ise doğru düzgün çocuk yetiştirmeyi bilmediklerini ve her konuda çocuklarına boyun eğdiklerini öğrendi. Gittiği okulun sadist öğretmenlerle ve geri zekâlı öğrencilerle dolu olduğunu, ilk işinde dolandırıldığını, ikincisinde kandırıldığını, üçüncüsünde ise gardını aldığını dinledi. Yemek yapmayı seviyordu, ama bulaşık yıkamayı asla; oturduğu mobilyalı dairelerin biraz dar olduğunu düşünüyordu, ama bahçe, çatı ve tesisat sorunlarıyla uğraşmak istemiyordu. Şehirde normal bir apartman dairesi gibi bir şey arıyordu.

Eski günler olsa, yani bugüne kadarki günlerden biri olsa, Lena derhal, ona uygun bir ev bulmak için bakınmaya başlayacağını söyler, emlakçileri aramaya başlayarak başına sonu gelmez işler açardı. Bu defa hiçbir teklifte bulunmadı.

"Ya senin evin, istediğin gibi bir yer mi?" dedi Shay, nere-

deyse sırf sormuş olmak için. Kendisi hakkında biraz fazla konuşmuş olabileceğini hissetmiş gibiydi.

"A, gayet iyi. Evimden çok memnunum" dedi Lena. Ona bir bahçe katında oturduğunu, evin çok güzel ışık aldığını, geniş pencerelerin önünde güzel bitkilerin olduğunu söyledi. Shay kafasını hızlı hızlı salladı, ama ona hafiften de olsa biraz daha ilgiyle bakar gibi oldu.

Londra'ya uzun araba yolculuğu sırasında, arkadaşlarından konuştular. Shay çok dinamik bir grupla takıldığını söyledi. Hayır, hafta sonları pek ortalıkta olmuyorlardı, ama o zaten cumartesi öğleden sonraları sarkan işleri yetiştirmek için ofise gidiyordu. Lena bunu gayet iyi biliyordu. Pazartesi günleri onun yaptığı fazla mesainin sonuçlarıyla baş etmesi gerekiyordu: karmakarışık notlar, anlaşılmaz sorular. Hatırlayabildiği kadarıyla, dört yıl boyunca her haftaya, sekreterin yazıya geçirebilmesi için bu karman çorman notları düzene sokarak başlamıştı. Bütün takdirler ve övgüler de notların sahibine gitmişti. Shay'in cumartesi günleri ofise canı sıkıldığı için geldiğini öğrenmek Lena'da biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. İşine bağlılığından geldiğini sanıyordu.

Shay'in çamaşırlarını yıkaması için annesine götürdüğü anlaşıldı. Lena buna inanmıyordu, ama doğruydu. Zaten haftada bir gün gidip annesini görmesi gerekiyordu, annesinin de makinesi olduğuna göre bir torba kirliyi bırakıp temizleri alması gayet makuldü. Hem bu annesinin hoşuna gidiyordu; yapacak başka ne işi vardı ki?

"Londra Şehir Merkezi" yazan trafik levhaları görünmeye başladığında, Lena, Shay'in hayatı hakkında arzu edeceğinden çok daha fazla bilgi edinmişti.

Shay ayaküstü bir şeyler yemeyi önerdi, ama o teşekkür ederek bu teklifi reddetti. Londra'da göreceği arkadaşları vardı, ertesi günkü toplantı için konuşmak istedikleri bir şey yoksa onu programıyla yalnız bırakacaktı.

Shay buna epey bozulmuş gibi görünüyordu. Lena, tutulduğu adamın neredeyse çocuksu bir hayal kırıklığıyla burulan yakışıklı yüzüne baktı.

"Bana sakın Londra'da gece kulüplerini turlayacağını söyleme" dedi Shay, pek de nazik olmayan bir sesle.

"Yok, canım, ben o âlemlerin insanı değilim. Arkadaşlarla oturup bir yemek yiyeceğiz sadece."

Bu doğruydu. Biri hemşire diğeri rahibe olan iki eski okul arkadaşıyla akşam yemeğinde buluştular. Eski günlerden konuşup gülüştüler. Lena pek de çaba harcamadan, eskisine göre daha rahat gülüyordu.

Ertesi gün, toplantıda iki arkadaş gibi çalıştılar, ama Lena öğle arasında kısa bir alışverişe çıkıp bir şeyler atıştırmak için izin istedi ve akşama tiyatroya gitmek üzere birine söz verdiğini ekledi. Toplantının ikinci günü Shay gerçekten burnundan soluyordu.

"Sürekli oradan oraya koşturacak mısın, yoksa bir şekilde görüşecek miyiz?" diye homurdandı.

Lena iri mavi gözlerini açarak, gerçekten üzgün olduğunu söyledi... Dublin'de hiç birlikte çıkmadıkları için burada da öyle olacağını sanmıştı. Ama aklında bir yer varsa, onunla bir akşam yemeği yemeyi çok isterdi tabii.

"Ben sen bir yer ayarlayabilirsin diye düşünmüştüm" dedi Shay.

"Yo, hayır, bunu aklımdan bile geçirmedim. Beni yemeğe davet ediyorsanız, gidilecek yeri sizin seçmeniz gerekir."

Eskiden olsa, en çılgın hayali gerçekleşmiş olurdu. Pahalı ve romantik bir restorandı. Üstelik, Shay ona arka arkaya nasıl yanlış anlaşıldığını, ihanete uğradığını, kazıklandığını, sonra da bunların acısını nasıl çıkardığını anlatırken elini tuttu.

"Seninle konuşmak ne kadar kolay, Lena. Ayrıca çok hoş görünüyorsun. Bunu hiç fark etmemiştim." Lena gülümsedi.

Bu, bütün bunların olabileceğini bilen birinin gülümsemesiydi, harika bulan birinin gülümsemesi değil.

Yemek bitip Shay onu odasında bir konyak içmeye davet ettiğinde, Lena "Hayır" dedi. Shay bunun üzerine, belki de son kadehi kendi odasında içmeyi tercih edebileceğini söyledi. Muhtemelen bunun duyarlılığın zirvesi olduğunu düşünüyordu. Lena son kadehin olmayacağını söyledi. Bu geceyi ve varacağı noktayı yıllardır hayal etmiş olan Lena...

Bir an geldi, Maggie'nin ona bir oyun oynamış olabileceğini düşünmeye başladı. Sorduğu zararsız soruların hepsine Shay'den o kadar olumsuz karşılıklar gelmişti ki, yıllardır sevdiği bu adamın sevilecek hiçbir özelliği olmadığını apaçık görmüştü. Maggie cevapları önceden biliyordu sanki.

Maggie, Lena'ya Shay'le aşktan konuşmasını tavsiye etmemişti.

Ama o gece Lena aşktan konuştu. Nehre bakan bir restorandaydılar ve Shay galiba ona âşık olduğunu söyledi –evet, bu garip gelebilirdi, hele o kadar uzun zamandır birlikte çalıştıkları düşünülürse– ama ona âşık olduğunu düşünüyordu işte.

Lena ona uzun uzun baktı.

"Hadi, bir şey söyle" dedi Shay hırçın bir sesle.

"Söyleyecek bir şeyim yok" dedi Lena samimiyetle.

Shay, ellerini tutmak için uzandı, ama o geri çekti.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu Lena.

"Sana âşık olmanın ne kadar harika bir şey olduğu, o kadar zaman nasıl burnumun dibinde olduğun."

En azından çocukça bir namusu var, diye düşündü Lena. Kendi deyişiyle, burnunun dibinde hazır bir aşk bulduğunu düşünmek ona iyi geliyor olmalıydı.

Lena yıllarca ona ne kadar uygun olduğunu, ne kadar doğru bir hayat arkadaşı, dost ve eş olacağını düşünmüştü. Ona kariyerinde ve zayıflıklarıyla baş etmesinde ne kadar yardımcı olacağını...

Bu geceye kadar, bunun kendisi için nasıl bir şey olacağını asla görememişti. Kaprislerini ve huysuzluklarını çekmekle, morali bozuk olduğunda yükseltmekle, onun için yalan söylemekle, onun için –mış gibi yapmakla geçecek bütün bir ömür. Ve barları turlamak, sarışınların peşinden koşmak için dinamik bir arkadaş grubuyla kaçamak yapmak istediğinde, olanları görmezden gelmekle...

Lena ona şefkatle gülümsedi. Teyzesi Maggie'yi, bir dolu erkeğe aynen böyle gülümserken görmüştü.

"*Sen* ne düşünüyorsun?" diye sordu Shay. Suratı asılmıştı; sadece ilanı aşk ettiği kadın tarafından reddedilmemişti, gülümsenmiş, sırtı sıvazlanmış, teselli edilmeye çalışılmıştı.

"Dublin'e dönmeyi, feribottan inip eve gitmeyi" dedi Lena.

Bu çok şaşırtıcı bir cevaptı. "Neden? Sonra ne yapacaksın?" diye sordu Shay. Öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Lena ne yapacağını düşündü. Sırf Shay ona âşık olduğunu söyledi diye işini bırakmayacak ve aşkına karşılık vermeyecekti. İşini seviyordu, orada çalışmaya devam edecek, gerekirse onu geçecekti. Onunla kavga etmeyecek ya da durumu açıklamaya veya kendisini affettirmeye çalışmayacaktı – Maggie bunu asla yapmazdı. Oturduğu bahçe katında mutluydu, ayrıca şimdi özgürdü de. Karşısına gerçekten beğendiği bir erkek çıkacak olursa –Maggie'nin karşısına çıktığı gibi– ona âşık olmakta özgürdü.

"Ne mi yapacağım?" diye cevap verdi, rüyada konuşur gibi. Hayat şimdi o kadar çok ihtimalle doluydu ki, bu soruyu yanıtlamak gerçekten zordu. "Eve döndüğümde ne mi yapacağım?" dedi. "Herhalde, teyzeme telefon edeceğim."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAHLUS TEAM

Karşı kıyıya geçiş

Mary, "Aynen lüks bir yolcu gemisi gibi, öyle değil mi?" dedi. Sonra, "Keşke bunu söylemeseydim" diye düşündü. Turizm şirketlerinin broşürlerini okumak dışında, lüks yolcu gemileri hakkında ne biliyordu ki?

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum" dedi, yaşça ondan biraz daha büyük olan Lavender. "Hayatımda lüks bir yolcu gemisine binmişliğim olduğundan değil, ama insana, Liverpool'da karaya inmeyecekmişiz de, iki hafta seyahat edip her gün egzotik yerler görecekmişiz duygusu veriyor." Hayatlarında lüks bir yolcu gemisine binmemiş olmanın, martılara duydukları hayranlığın ve ailelerinden uzakta geçirdikleri birkaç dakikanın kıymetini bilmenin birbirine yakınlaştırdığı iki kadın güldüler.

"Gidiş yolunda mısınız, dönüş yolunda mı?" diye sordu Lavender. Müşfik bir yüzü, ilgiyle bakan parlak gözleri vardı. Mary onun, konuşulabilecek ve söylediklerinizi gerçekten önemseyebilecek biri olduğunu hissetti.

"Gidiş yolunda. Çocuklar babaannelerini ve dedelerini hiç görmediler de. Oldukça çetin bir sınav, gerçekten."

Bir yabancıya bunu neden söylemişti? Ne komşularına, ne en iyi arkadaşı Kath'e, ne kız kardeşi Betty'ye bu konuda tek laf etmişti. Bir iç hatlar feribotunda karşılaştığı, Kuzey İngiltere aksanıyla konuşan bir kadına bunu neden pat diye söyleyivermişti?

"Aa, bilmez miyim" diye teselli etti onu Levander. "Bu hep çetin bir sınav olur. Belki de kayınvalidelerimiz ve kayınpederlerimizle hep aynı klanda yaşayıp hiç ayrı eve taşınmamalı yahut da onlarla hiç görüşmemeliydik. Suçluluk duygusuna bu ikisinin arasında kalmak yol açıyor."

Bu o kadar doğruydu ki, Mary duygularının adeta yankılandığını işitince yerinden sıçrayacak gibi oldu...

"Size de mi öyle oldu... demek istediğim, kocanızın anne babasıyla öyle mi oldu? Yakınlaşmayı istemek, sonra biraz yanlış anlaşılmak?"

"Hadi anlatın bana" dedi Lavender.

Ve Mary anlattı. Hiçbir şeyi atlamadan. Ağır ağır, bazen duraksayarak, haksızlık ettiğini düşündüğünde geriye dönüp bazı yerleri baştan alarak. İrlanda'da bir bisiklet turu yapmakta olan John'la nasıl tanıştığını... John üniversitede mutsuzdu, stres ve kaygıdan beyni zonkluyordu. Sorun sadece dersler ve sınavlar değildi. Öğretmen olarak hiçbir zaman mutlu olacağını düşünmüyordu. Pratik derslerinde çok geriliyordu, sınıfta kontrol sağlamayı asla başaramayacaktı, sürekli bir mücadele ve çatışmalarla geçecek bir hayat düşünemiyordu.

"O zaman neden başka bir şey yapmayı düşünmüyorsun?" diye sormuştu ona Mary. "Dünyaya sadece bir defa geliyoruz. Ömrünü seni mutsuz eden bir işi yaparak geçirirsen yazık olmaz mı?"

Bu sözler John'a bir vahiy gibi gelmişti. O an orada, öğretmen olma fikrinden vazgeçmeye karar vermişti. Üniversiteye, anne babasına ve Londra'daki kız arkadaşına yazmıştı. Kendini biraz kaybolmuş hissettiğini söylemişti; İrlanda'ya kendini bulmaya gidiyordu. Hayatta yapmak istediği şeyi bulmaya çalışırken bir çiftlikte çalışacaktı.

Bu kimsenin hoşuna gitmemişti –verdiği karşılıksız bur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sun derdine düşen üniversitenin de, dört hafta tasalandıktan sonra ona bir kart atıp artık daha normal birini bulduğu için onun kendisini bulup bulmamasının umurunda bile olmadığını yazan Londra'daki kız arkadaşının da, olanlara çok kaygılanan anne babasının da. John tek çocuktu; anne babası onun öğretmen olmasına büyük umutlar bağlamışlardı ve o şimdi İrlanda'da bir çiftlikte ırgat olarak çalışıyordu! Olacak şey miydi bu, Tanrı aşkına? Bunu kesinlikle onaylamıyorlardı. Çok mektup yazan ya da yurtdışına telefon açan insanlar değillerdi. Ama bunu kınamışlardı. Hem de ağır bir dille.

Ve John ve Mary evlenmeye karar verdiğinde, bunun hamilelik nedeniyle yapılan zorunlu bir evlilik olduğunu –ki öyle değildi– ve nikâhın Meryem Ana ve aziz tasvirleriyle dolu bir Katolik kilisesinde kıyılacağını –ki öyle oldu– varsaymışlardı. Ve de düğüne gelemeyeceklerini bildirmişlerdi.

Mary onlara çocukların, şimdi sekiz yaşında olan Jacinta ile Papa'nın İrlanda'yı ziyaret ettiği gün dünyaya gelen, şimdi yedi yaşındaki John Paul'un resimlerini yollamıştı. Şimdi dönüp geriye baktığında, "Acaba çocuklara farklı isimler mi koymalıydık?" diye düşünüyordu. Ama bu önemli değildi kuşkusuz. John'un anne babası bir çocuğun adını başka bir cemaate ait diye uygun görmezlik edemezlerdi herhalde. Ve Mary, her defasında içinden çocukların İlk Komünyon fotoğrafını göndermek geldiği halde, özen gösterip yerine Noel fotoğraflarını göndermişti.

Lavender onu övgülere boğdu. Mary üstüne düşeni fazlasıyla yapmıştı. Peki, sorun neredeydi?

Aslında ortada sorun denebilecek bir şey yoktu; açık bir savaş söz konusu değildi, kelimenin her anlamıyla bir mesafe vardı sadece. Ve İrlanda'ya asla gelmeyecek olan, Noel'de âdet yerini bulsun diye bir kart atmaktan öte bir ilgi göstermemiş olan o insanlarla tanışma korkusu. Mary, bundan on yıl önce İrlanda'da onunla karşılaştığında John'un nasıl da o

kadar parlak bir kariyeri yarım bıraktığını duymaya can atmıyordu.

John'un bir çiftlikte mutlulukla çalıştığı, Mary'nin de terzilik yaptığı küçük bir taşra kasabasında sürdürdükleri yaşamı beğendirmek için dil dökmek istemiyordu.

Ve şimdi oraya gitmelerinin nedeni, John'un babasının bir yıldır işsiz olması ve komşu bir kadının bunun John'un babasına çok ağır geldiğini onlara çıtlatmasıydı. Mary onlara İrlanda'ya ziyaretlerine gelmelerini önermiş ve her zamanki gibi teklifi geri çevrilmişti. Bunun üzerine, ya sabır deyip çocukları onların ziyaretine getirmeyi önermiş, bu teklif kabul edilmişti. Gayet kaba bir biçimde tabii. "Bizi olduğumuz gibi kabul edeceksiniz." Ama gene de kabul edilmişti işte.

İki haftalık bir ziyaret olacaktı. Mary bunun çok uzun olduğunu düşünmüştü, ama dördünün birden Londra'ya gitmesi maddi açıdan çok külfetliydi; daha kısa bir süre için gitseler büyük israf olurdu.

Lavender, onun zor bulunur bir kadın olduğunu söyledi. Kayınvalidesinin ve kayınpederinin son derece mutlu olacaklarını, birkaç gün içinde herkesin kendine, "Acaba o mesafeyi ben mi hayal ediyordum?" diye soracağını da ekledi.

"Küçük bir tavsiye ister misiniz?" diye sordu neredeyse utanarak.

"Oh, söyleyeceğiniz her şey beni çok mutlu eder. İngilizsiniz ve yaşınız benden biraz büyük, onlar kadar yaşlı olduğunuzdan falan değil, ama biliyorsunuz..."

Lavender güverte korkuluğuna dayandı, gözlerini kısarak güneşe baktı ve doğrudan Mary'ye değil de kendi kendine konuşur gibi meramını anlatmaya başladı. Aslında lüks bir yolcu gemisinde bulunması gereken, üst düzey bir yönetici olan kocasının kaptanla yaptığı tenis partisinden dönmesini bekleyen bir kadına benziyordu.

"Sizin yerinizde olsam özür dilemez veya fazla açıklama

yapmazdım. Belki de bırakırdım, öyle olmadıkları halde hayatlarınızın parçası olduklarını düşünsünler. Çocuklar onlar hakkında bir şeyler bilseler iyi olur; doğum günlerini, isimlerini, nerede doğup büyüdüklerini ve saire. Belki de hepiniz, kocanızın yedi sekiz yaşlarında nasıl bir çocuk olduğunu, neler okuduğunu ve hangi oyuncaklarla oynadığını sorabilirsiniz. Muhtemelen oyuncakları hâlâ saklıyorlardır. Ve büyükanne ile dedenin bir gün, yakın ama henüz kesinleşmemiş bir tarihte İrlanda'ya gelecekleri varsayılıyormuş gibi yapılabilir; ama bunu dile getirmemek daha iyi olur."

Lavender özür diler gibi oldu. Fazla konuştuğunu, haddini aşar gibi göründüğünü düşünmüştü.

"Lütfen, haddinizi aştığınızı düşünmeyin" dedi Mary. "Fikir almak bana büyük mutluluk veriyor. Bu çok iyi bir düşünce. Onların doğum günlerini bilmiyorum, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Londra treninde bol bol vaktiniz olacak" dedi Lavender.

"Sizin de çocuklarınız var mı?" diye sordu Mary çekinerek.

"Bir tane, bir kızım var." Sesinden bu konuda konuşmak istemediği anlaşılıyordu.

"Çok hoş" dedi Mary. "Yoksa öyle değil mi?"

"Şu an için pek değil."

Güverteyi turlamaya başlamışlardı. İnsanlar koltuklara oturmuş güneş kremi sürünüyor, çocuklar heyecanla koşuşturuyordu, tüm yolcular tatile çıkmanın verdiği rahatlamayla birbirleriyle konuşmaya başlamışlardı. Aralarında uzun yola gidenler, trene binecekler, hatta çetin bir ailevi sınava hazırlananlar vardı, ama şimdi bunların hepsi askıya alınmıştı. Zamanın dışında bir zamandaydılar. Karadayken çoğunlukla konuşmaya vakit olmadığından, şimdi konuşuyorlardı.

"Üzüldüm" dedi Mary, Lavender'a. "O kadar anlayışlısınız

ki, kızınızla aranızın iyi olması beklenirdi."

"On dört yaşına gelene kadar öyleydi" dedi Lavender. "Sonra, o çocukla tanıştı. Ah, günde bin defa, o çocukla tanışmamış olsa hayat ne kadar farklı olurdu diye düşünüyorum. O günden sonra bir kez olsun ders kitaplarının kapağını açmadı. Her ay başka bir kurulun karşısında buluyorduk kendimizi. Devamsızlık olmadığında, mağaza hırsızlığı. Sonra, zamk koklama hikâyesi çıktı, ondan sonra araba çalma."

Emma için hayalini kurdukları hayat bu değildi kuşkusuz.

"Peki, o çocuktan kurtulabildi mi?" diye sordu Mary. Kötü bir çevrede, bunların rahatlıkla Jacinta'nın da başına gelebileceğini düşünerek iç geçirdi.

"Hayır, onun etkisinden asla kurtulamayacak. On sekiz yaşına geldi ve onu o kadar çok özlüyor ki, oturup ağlamaktan başka hiçbir şey yapmıyor. Şu anda da babasıyla restoranda oturmuş ağlıyor. Artık dayanamıyorum; sırf onu mutlu etmek için çıktığımız bu İrlanda tatilinde hiç durmadan ağladı. Bunu görmeye bir saniye daha tahammül edemezdim. Güverteye o yüzden çıktım."

"İyi ki çıkmışsınız, sizi tanıdığıma çok sevindim" dedi Mary.

"Ben de öyle" dedi Lavender. "Ama görüyorsunuz işte, ben öğüt verecek biri değilim. Durumumun ne kadar berbat olduğunu görüyorsunuz. Kendi kızımla oturup konuşamıyorum bile."

"Gene de onu İrlanda'ya tatile getirmeniz büyük inceliktiydi, öyle değil mi?" dedi Mary hayranlıkla. "Pek çok anne, başını sürekli belaya sokan kızına bunu yapmazdı. Kızınız çok şanslı."

"O böyle düşünmüyor, orta yaşlı, geri kafalı anne babasının ona hayatı zindan ettiğini düşünüyor. O magandayla kendi haline bırakılmayı tercih ederdi."

"Gene de sizinle geldi. Artık on sekiz yaşında, yetişkin biri,

istemeseydi gelmezdi, buna mecbur değil."

"Doğru" dedi Lavender. Yüzü kederliydi.

"En iyisi ne olurdu? En iyi çözüm?"

Lavender düşünceliydi. "En iyisinin, o çocuğun dünya yüzünden silinmesi olduğunu düşünüp durdum. Ama kulaklarının etrafındaki o çengelliiğneler ve her taraflarından sarkan zincirlerle, o beyaz yüzlü Mohikan saçlı halleriyle... birbirlerini seviyorlar. O yüzden, onlar için en iyisinin yasaları çiğnemeden birbirlerini sevmeleri, o çocuk için de bize karşı biraz saygılı olması olduğuna inanıyorum artık. Bizler de Emma'nın hayatının parçasıyız; yıllarca elinden tuttuk ve hayatta neler yapacağını hayal ettik. O serseri bunu biraz düşünseydi..."

"John'un anne babasına oyuncakları sormamı bunun için istediniz, öyle değil mi?" dedi Mary.

"Tatlım, bu sizinkinde çok farklı bir dünya. Siz köprüler kurmaya çalışan, tatlı ve sıcak bir kadınsınız; o ise karşısına çıkan her şeyi parçalamaya çalışan şeytan yüzlü bir maganda."

"Onlar da benim hakkımda böyle düşünmüş olmalılar" dedi Mary. "Bunu ancak şimdi anlıyorum. O kadar yabancı ve o kadar kararlıydım ki. Sürekli, biraz daha sıcak olamazlar mı diye düşünüp canımı sıkıyordum. Ama hiçbir zaman kendimi onların *yerine* koymadım, yıllarca John'un elinden tutmuş, onun bebek dilini dinlemiş ve okula başladığını görmüş olmanın ne anlama geldiğini düşünmedim."

İki arkadaş gibi güvertedeki turlarına devam ettiler. Bir daha hiç görüşmeyeceklerdi, birbirlerine mektup da yazmayacaklardı. Mary magandanın adam olup olmadığını ya da Emma'nın onun için gözyaşı dökmeyi bırakıp bırakmadığını hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Emma'nın nasıl bir tipi olduğunu bile öğrenemeyecekti. Sabırla oturmuş, üzgün ve solgun, *punk*'çı yüzünü silmesi için ona sürekli kâğıt mendil

uzatan babasının nasıl bir tipi olduğunu öğrenemeyecekti.

Lavender da, ziyaretin iyi geçip geçmediğini, John'un anne babasının John Paul oynasın diye eski oyuncak treni çıkarıp çıkarmadığını, Mary'nin kayınvalidesiyle dost olup mutfakta ona yardım edip etmediğini asla öğrenemeyecekti. Söze dökülmeyip yapıldığı varsayılacak İrlanda davetinin gerçekten kabul edilip edilmediğini hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Hayat yolları bir daha hiç kesişmeyecekti.

Ama güneşli bir günde, masmavi bir denizi geçerken, diğer tüm yolcuların yaptığı gibi birbiriyle yaptıkları sohbet, gökteki martıların kulağına bu insanların hayat boyu dost olduklarını söyleyecekti.

Ve adı lavanta anlamına gelen Lavender Mary'ye, kız kardeşlerinin hepsinin çiçek isimleri taşıdığını anlattı. Mary de, sınıfında Mary adına on bir kız olduğunu ve bunun büyük karışıklık yarattığını anlattı.

Kocalarının barda oturmuş, birlikte bir şeyler içmekte olduğunu hiçbir zaman öğrenmediler.

Emma'nın gözyaşları kurumuş, John Paul ve Jacinta kendilerine yeni bir arkadaş bulmuştu. Lavender'in John'u ile Mary'nin John'u biralarını içerlerken, golften, Dünya Kupası'nın organizasyonunun tam bir felaket olduğundan, et fiyatlardan, politikadan ve sendikalardan konuştular.

Ve Lavender'in John'u ile Mary'nin John'u ikinci biralarını içip kalktılar. Liverpool'a yaklaşıyorlardı, herkes ailesinin ve bagajlarının yanına döndü. Ve bir aile kuzeye gitti, diğeri güneye.

Belki bir başka defa

Oteldeki küçük gazete bayiinde tesadüfen karşılaştılar. Tezgâhın arkasındaki inanılmaz uzun kirpikli, minyon sarışın, dünyanın bütün ülkelerinden gelmiş gibi duran gazeteleri yerine yerleştirmek üzere ayırıyordu.

"İrlanda gazetesi var mı?"

Gerald ve Rose bu soruyu neredeyse aynı anda sordular, sonra birbirlerine dönüp güldüler.

"Gülünç değil mi?" dedi Rose. "Ülkede ne olduğunu bilmezsem kendimi kaybolmuş hissediyorum."

"Başka ırklar kadar kolay asimile olmamamıza şaşırmamak lazım" dedi Gerald, ülkede neler olup bittiğini öğrenmeye çalışırken yakalanmış olduğu için utanarak.

Sarışın kız İrlanda gazetesi satmadıklarını söyledi.

"Çok uzak yerlerden gelen şeyler bulunuyor oysa" diye yakındı Rose.

Gerald hak talep eden gariban bir İrlandalı gibi görünmek istemedi.

"Sanırım, soyumuzu devam ettirmemiz gerekecek" dedi kibirle.

Göğüsleri kirpiklerinden de inanılmaz olan minyon sarışın ona gülümsedi ve kırta kırıta onu bu konuyla alakalı şeylerin satıldığı başka bir bayie yönlendirdi. Sanki Gerald çok özel bir pornografi istemiş gibi imalı imalı konuştu. Rose yokmuş gibi davranıyordu.

İki arkadaş gibi bayie doğru yürüdüler. Dublin'de birbirlerinden hiç de uzakta oturmadıkları anlaşıldı.

Gerald onu otuz beş yaşlarında, üzerinde pahalı giysiler olan, uzun boylu ve alımlı bir kadın olarak gördü; "Muhtemelen partilerde olay çıkaran cinsten zor bir kadın" diye düşündü, "çekici, fakat fazla bağımsız." Onun için fazla özgür bir ruhtu. Rose ise onu kırk yaşlarında, temkinli, kendine dönük bir işadamı olarak gördü; kerpetenle ağzından çekmezseniz adını bile söylemeyecek bir tip. Genç kadın şimdiden bu konuda iki zarif girişimde bulunmuş ve başarısız olmuştu.

"Bugün ne yapacaksınız?" diye sordu, Gerald'ın ona bunu sormayacağını bilerek.

"Artık bulduğuma göre gazeteyi okuyacağım, sonra... şey, bir toplantım *vardı* ama iptal edildi, bu durumda, hiç hesapta olmadığı halde biraz... biraz boş vaktim olacak."

Gerald, Dublinli zararsız ve saygın bir hemşerisine önünde biraz boş vakti olduğunu açık açık söyleyecek yerde, tehlikelerle dolu Kıyamet Tapınağı'na girmekte olan Indiana Jones gibi temkinli konuşmuştu. Yüzünden, bu kadar içten ve açık sözlü olduğu için büyük pişmanlık duyduğu belli oluyordu. Sanki bu işin sonunun kötüye varacağını biliyordu. Rose dolaylı bir şekilde edindiği bu bilgiyi sindirirken evet anlamında başını salladı ve yele gibi gür, röfleli kızıl kahverengi saçlarını savurarak hamlesini yaptı.

"Ne tesadüf!" dedi. "Benim de hiç hesapta olmadığı halde biraz boş vaktim var. Wimbledon Tenis Müzesi'ne gidecektim, ama o salak yer pazartesi günleri açık değilmiş. Bu durumda ben de boşum aslında."

Çaresiz, ayartıcı ve hafiften muzip görünüyordu. Gerald, bir şey deme, herhangi bir şey söyleme sırasının geldiğini anlamıştı. O, ne söyleyeceğine karar vermeden konuşan bir adam değildi; toplantısının iptal edildiğini ağzından kaçırdığı için kendisini bu kadar huzursuz hissetmesinin nedeni

buydu. Bu onu dezavantajlı bir duruma sokuyordu.

"Tanrım" dedi.

"Evet, tanrısal bir tesadüf, değil mi?" Rose onu kasten yanlış anlamıştı. "Düşünün, her şeyden uzak birkaç saat, yapamayacağımız hiçbir şey yok." Genç adamın yüzündeki dehşeti gördü ve korkusunu hafifletmeye karar verdi. "Öğlene kadar, yani. Ondan sonra sizi bırakıp kaçmam gerekecek."

Genç adamın yüzüne bir rahatlama duygusunun yayıldığını, ardından da hafif bir cesaret geldiğini gördü. Gerald ağır ağır, adeta sesli düşünüyordu. İki saat. Öğlene kadar. Bu durumda, sonu belirsiz bir içki âlemi için herhangi bir taahhütte bulunması söz konusu değildi. Öğleden sonra saat üçte iki konyaktan sonra –yok yok, böyle bir şey olmayacaktı. Kravatını düzeltti ve hafiften kaygısız bir ifade takındı.

"Bir kahve içelim de ne yapacağımızı konuşalım" diye önerdi. Bunun üzerine, mis gibi taze kahvesi ve çok güzel Danimarka kekleri olan bir kafeye girdiler.

İkisinin de tarçın kokusundan hoşlandığı, televizyonda tenis maçlarını izlemeye bayıldıkları ama kortta çok iyi olmadıkları, Japon yemeklerini çok yavan buldukları, Londra'da pek çok şeyin Dublin'dekinden daha ucuz olduğunu düşündükleri, ama gayrimenkul fiyatlarından dehşete kapıldıkları anlaşıldı.

Geçen yıl ikisi de üç kez Londra'ya gelmiş ve aynı müzikalleri görmüşlerdi. Üç tane. Bu arada, önceki gün Dublin'den Londra'ya aynı uçakla geldikleri anlaşıldı. Bu noktada, birbirlerine isimlerini söyleme riskini aldılar, ama soyadlarını değil.

"Ben Rose" dedi genç kadın.

Masanın üzerinden usulen tokalaştılar.

"Oh... memnun oldum... ben de Gerald" dedi genç adam isteksizce. Sonra, genç kadının elini sert bir şekilde sıktı.

İtalyan garson kız onlara baktı ve başını iki yana salladı.

Uzun süredir evli olduklarını düşünmüştü. Londra'da hayat pek tuhaftı.

"O halde... ıhım... Rose" dedi Gerald. "Önümüzdeki boş sabah için biraz plan yapsak iyi olacak. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Londra Ağır Ceza Mahkemesi'ne gidebiliriz mesela" dedi Rose hevesle. "Bir cinayet duruşmasını izleyebilir ve 'Ben yapmadım' diye bağıran katilin sürüklene sürüklene götürülüşünü görebiliriz."

"Oo" dedi Gerald. "Evet, duruşma salonuna izleyici alıyor olabilirler."

"*Siz* ne öneriyorsunuz?" diye sordu Rose.

"Ulusal Portre Galerisi'ne gidebiliriz. En üst kattan başlayıp aşağı doğru gezebiliriz, eserler kronolojik olarak sergileniyor, biliyorsunuz."

"Öyle mi?" dedi Rose donuk bir sesle. "Evet, evet, bunu yapabiliriz elbette."

İşin büyüsü kaçmaya başlamıştı. Güneş artık o kadar parlak değildi, bölüşmeye karar verdikleri ikinci Danimarka keki birincisi kadar taze ve tarçın kokulu değildi. Ama Rose ve Gerald günü kurtarmaya kararlıydılar.

"*Gerçekten* ne yapmak isterdiniz?" diye sordular aynı anda, tıpkı "İrlanda gazetesi var mı?" diye sorduklarında olduğu gibi. Sonra kahkahalarla güldüler ve büyünün büyük kısmı geri geldi.

"Ben Ceza Mahkemesi'ne gitmek istemiyorum aslında. Bir sürü kuyruk olacak ve memleketteki gibi olmayacak, tanıdık kimseye rastlamayacağız."

"Evet, aslında ben de Portre Galerisi'ne gitmek istemiyorum. Londra'ya o kadar geldim ve hep gitmek istedim, ama hiçbir zaman vakit bulamadım."

Şimdi suç ortağı olmuşlardı. Öğlene kadar canları ne istiyorsa onu yapacaklardı.

"Üçe kadar sayalım, herkes ne istediğini söylesin, ağzımızdan aynı şey çıkabilir" dedi Rose.

Gözleri harikaydı. Gerald kahverengi sanmıştı, ama aslında içlerinde altın rengi benekler vardı, tabii altın rengi göz olabilirse. Keklerin ve kahve fincanlarının durduğu masanın üzerinden ona gülümsedi.

Rose, gülümsediğinde hiç de fena olmadığını düşündü. Gerçekten de seksiydi. Evrak çantasına ve devlet memurlarına özgü gerginliğine hiç uymayan bir oğlan çocuğu görüntüsü vardı.

Çocukların yaptığı gibi küçük parmaklarını birbirine geçirdiler, bir-iki-üç diye saydılar ve "*Alışveriş!*" diye bağırdılar.

Kahkahaları gene kafeyi doldurdu ve İtalyan garson kız gene, "Kafaları mı iyidir yoksa deli midirler nedir?" diye düşündü ve masalarına adisyonu götürmek için adımlarını sıklaştırdı.

Bu kadar benzer zevkleri ve önlerinde hiç hesapta olmayan boş zamanları olan iki kişinin böyle bir araya gelebilmiş olmasının ne büyük bir şans olduğuna şaştıklarını heyecanla belirterek, sabah güneşinde Oxford Street'e doğru yürüdüler. Onları kim görse, tıpkı İtalyan garson kız gibi, iki çocuklarını evde bakıcıya bırakmış, Londra'da kısa bir tatil yapmakta olan bir çift olduklarını düşünürdü.

Rose, Gerald'ın karısının nasıl biri olduğunu merak etti ve nasıl biri olursa olsun, sabahın saat dokuzunda bir adamı kolundan yakalayıp mağazadan mağazaya koşturacak bir kadın olamayacağına karar verdi.

Gerald, Rose'un kocasının nasıl biri olduğunu merak etti ve pekâlâ işiyle çok meşgul bir adam olabileceğini düşündü; hatta, uzun boylu, çekici karısının canının sıkıldığını ve canı sıkılan güzel bir kadının Londra'nın sabah güneşinde sokaklarda dolaşmasına izin vermenin hiç de akıllıca olmadığını fark etmeyecek kadar, kendi oynaşıyla meşgul biri olabileceğinden şüphelendi.

Ama ikisi de diğerinin eşinin adını ağzına almadı. Gerald'ın kocasının ya da Rose'un karısının adını anmak bu gerçekdışı zamana gerçeklik katmak olurdu.

Alışverişlerini sırayla yapmaya karar verdiler. Erkek mağazalarının önünden geçmekte olduklarından, önce Gerald için bir kemer alacaklar, sonra Rose için saatli bir radyo bakacaklardı. Ondan sonra, hep bağcıklı ayakkabılar giyen Gerald için yumuşak deriden rahat bir mokasen bakacaklardı ve bu, Gerald'ın bu tür bir ayakkabıyı ilk deneyişi olacaktı. Sonra, içine rehber kitapların, güneş gözlüklerinin ve bir fotoğraf makinesinin sığabileceği, ama sırt çantası gibi görünmeyen büyük bir el çantası arayacaklardı. Rose böyle bir şeye ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Zaman su gibi akıp geçti. Rose sanki birinin, hızlandırılmış bir film gibi, saatin akrep ve yelkovanını hızlandırdığını söyledi. Gerald da daha önce alışverişten hiç keyif almadığını söyledi. Rose, saatinin kayışının gümüş rengi olduğunu söyleyerek, onu tokası altın rengi bir kemerden uzaklaştırmıştı. Gerald da düğmelerini ayarlamak için cımbız gerekeceğinden, ona çok küçük bir radyolu saat almamasını tavsiye etmişti.

Gerald Rose'a, kocası uyurken, onu uyandırmadan radyosunu dinleyebilmesi için küçük bir kulaklık almasını söylemek üzereydi. Ama yatak konusunu açabilecek herhangi bir şey söylememeye karar verdi. Ya da aslında, kocasının lafını açabilecek herhangi bir şey söylememeye.

Ayakkabı mağazasına gelince, Rose oturup mokasenleri onunla birlikte inceledi, hepsi için fikirlerini söyledi. En çok küçük püsküller konusunda ve satıcının onu ayakkabı kalıbı ve deriyi temizlemek için sugeçirmez özel cila satın almaya ikna çabalarını savuşturmada yardımı dokundu. Gerald'ın karısının muhtemelen bir dolap dolusu ayakkabı bakım malzemesinin olduğunu söyleyecekti ki, vazgeçti. Şu ya da bu şe-

kilde Gerald'ın karısını düşünmek istemiyordu.

Gerald onu daha küçük bir çanta almaya ikna etti. Her yere rehber kitaplar ve fotoğraf makineleri taşıması gerekmiyordu herhalde. Şu anda taşıyor muydu? Rehber kitapları taşıma sorumluluğunu paylaşan evli çiftlerle ilgili bir cümle edecekti ki, vazgeçti. Rose'un kocasını eleştirmek, hatta onun varlığını kabullenmek istemiyordu.

Sonra öğlen oldu ve üzüntüyle durdular. Gerald'ın yemek için bir randevusu yoktu, ama Rose olduğunu söylemişti. Sanki yıllar önce, yemek saatinde kaçması gerekeceğini söylemişti. Çok yazıktı, zira ikisi de Fransız yemeklerini seviyordu ve Gerald yakınlarda bir yer biliyordu ve öğleden sonraki randevusu saat dörtteydi.

Rose onun özlemle bakar gibi göründüğünü düşündü, ama onu, askıntı olmayacağına dair güvence vererek, sadece bu keyifli sabah için ağına düşürebildiğini hatırladı. Aslında onunla oturup soğuk bir Fransız şarabı içmeyi ve nefis bir sosu olan çok hafif bir şey yemeyi çok isterdi.

Gerald, elini resmi bir şekilde sıktı ve yaptığı bütün yardımlar için ona teşekkür ederken, kocası olacak o adamın yakalanıp vurulması gerektiğini düşündü.

Rose, yıllardır bu kadar keyifli zaman geçirmediğini söyledi ve acımasızca, hep böyle olduğunu düşündü –Gerald'ın karısı muhtemelen yabancı yemeklerin midesini bulandırdığını düşünen ve ona yeni ayakkabılarının biraz kadınsı olduğunu söyleyecek, kısa boylu, fare kılıklı, donuk bir kadındı.

Döndüler ve aynı anda birbirlerine el salladılar. Ve gene güldüler; tebessümleri sahici ve sıcaktı. Aralarında büyük bir telepati vardı. Ama Rose'un, işinde sağlam bir yere gelene kadar kendisine bir eş bulamayacak kadar meşgul olan Gerald'ın artık ciddi bir şekilde bakınmaya karar vermiş olduğunu anlamasına yetecek kadar değil. Ya da Gerald'ın, o kadar zaman diğer kadın olmuş olan Rose'un kısa bir sü-

re önce evli sevgilisine artık beklemeyeceğini söylediğini ve adamın daha genç ve sabırlı bir kadın arkadaş bulduğunu anlamasına yetecek kadar değil.

Sıcak bir yaz günü, kırmızı otobüsleri olan, tanımadıkları binlerce insanla dolu bu şehirde durdular ve başlarına bir sürü dert açacağını düşündükleri şeye, ikisi de özlem ve hüzünle el salladılar.

Ve trafik ışıkları kırmızıdan yeşile döndüğünde, farklı istikametlerde karşıya geçerken, son bir kez dönüp tekrar birbirlerine el salladılar.

BELONGS TO KAHLUS TEAM

Bizim neyimiz eksik?

Mayıs ayında ekmek yemeği bırakmıştı. Brian ki, her bulduğu yerde ekmek yerdi. Ve haziranda artık bira yerine campari-soda içmeye karar vermişti. Kahvesine küçük bir parça tatlandırıcı atıyordu ve Maura banyodan ıhlama tıslama sesleri geldiğini ilk duyduğunda çok telaşlanmıştı, ama neyse ki sadece jimnastik yapıyordu. Brian katlanan bisikletlerin fiyatlarını öğrenmek için bir mağazaya telefon etmişti, ama erkek kardeşi şehirde bunları kullanmanın hiçbir işe yaramadığını, zira insanın ciğerlerine kömür madenlerindekinden daha çok zehirli hava ve toz çektiğini, ayrıca her yere çamur gibi terlemiş bir halde vardığını söylemişti. Brian bisikleti unutmuştu, ama göbeğini unutmamıştı; göbeğini tatil için eritmeye çalışıyordu.

"Ama orada kimi tanıyor olacağız, senin göbeğine kim bakacak?" diye bağırmıştı Maura. Riviera'da, iyi göründüklerini söyleyecek bir Allah'ın kuluna rastlayacaklardı sanki. Herkesi tanıdıkları Kinsale'e gidiyor olsalar ya da memleketin yarısının onlara bakmakta olduğu, oğulları Sean'un düğünü olsa anlardı. Ama Güney Fransa? Ne yapmak istediğini anlamak mümkün değildi.

Gene de bütün bunlar olumluydu. Onun yaşındaki erkekler hep kalp spazmı denen küçük krizler geçiriyordu. Mesela Harry. Onunki gerçek bir kalp krizi değildi tabii. Ama bü-

yük korku yaşamışlardı. Harry kısa bir süre yoğun bakımda kalmış, yaşam tarzını değiştirmesi gerekmişti. Ya da kendi kardeşi. Merdivenleri çıkamadığı için her yere kilometrelerce uzak olan o korkunç bungalova taşınmıştı. Ya da sürekli okudukları ölüm ilanları. Kendilerine yeterince bakmayan, henüz ellilerindeki gencecik adamlar göçüp gidiyordu. Aslında memnun olmalıydı. Kendi göbeğini sıvazladı; her zaman olduğu gibi ufak ve sertti. Arkadaşları buna hep gıcık olmuştu. Göbeğinin kaygılanmaktan eridiğini nereden bileceklerdi? Artık insanlara bunu söyleyemiyordunuz. Kaygı, ağız kokusundan da kabul edilemez bir şeydi. Herkesin pelte gibi gevşek olması gerekiyordu.

Brian'ın "Tatile çıkalım" demesine şaşırmıştı. Şaşırmış ve mutlu olmuştu. Bir gün işten eve broşürlerle dönmüş ve bir kâğıdın üzerinde rakamları toplayıp çıkararak birkaç saat geçirmişti.

"Hımm, sana bir teklifim var" demişti, sürpriz yapmak için bir demet çiçeği arkasına saklayan bir çocuğun gururlu ifadesiyle.

"Nedir?" Maura gözünü okuduğu dergiden kaldırmıştı. Yukarıdan aşağı Fransız tatil beldelerinin adlarını okumuş ve Nice paket turlarının etrafına çizdiği daireleri görmüştü. "Herhalde bir toplantı var ve bir yolunu bulup hafta sonu benim de gelmemi sağlamaya çalışıyor" diye düşünmüştü.

"İki haftalığına Fransız Rivierası'na götürülüyorsun" demişti Brian, söylediklerinden büyük bir gurur duyarak. "Evet, Güney Fransa'da iki hafta, bir araba kiralayacağız. St. Tropez'ye gideceğiz ve kendimizi Brigitte Bardot'ya göstereceğiz. Monte Carlo'ya gideceğiz ve kumarhanede Prens Rainier ve ailesiyle küçük bir heyecan yaşayacağız. Ee, ne diyorsun bunlara?"

"Brian, bunun altından nasıl kalkarız?" Keşke bunu söylememiş olsaydı. Brian'ın yüzü hafiften asılmıştı.

"Neden kalkamayacakmışız? Önümüzdeki ay şirkette yirmi beşinci yılımı doldurmuyor muyum? Elli dört yaşımda değil miyim? İstediğimiz her şeye sahip değil miyiz? Neden bunun altından kalkamayacağımızı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum... O kadar... şey... abartılı geldi ki... biliyorsun işte... herkesin gittiği Mayorka gibi değil."

"Ben en iyisini istiyorum. Orayı bir defa görmek istiyorum. Seni en iyi yere götürmek istiyorum."

Maura ayağa kalkmış ve ona sarılmak için yanına gitmişti; koltuğunun kenarına oturmuş, işaret ettiği otellere ve kafe fotoğraflarına bakmıştı. Arabayla Cannes'a ve Menton'a, sonra şuraya, sonra buraya gideceklerdi... Öğle yemeklerini böyle tenteli restoranlarda yiyeceklerdi... Biraz dünya göreceklerdi...

"Evet ya, düşün bir, orada oturmuş, gelip geçenleri seyrediyoruz" demişti Maura heyecanla.

"Ve daha da harikası, insanların önlerinden geçen Brian ve Maura O'Neill'i seyrettiklerini düşün" demişti Brian.

Maura gülmüştü. Brian, "Neden olmasın, biz de onlar kadar iyi değil miyiz?" demişti.

Gece geç saatlere kadar konuşmuşlardı ve Maura, boğazları kuruyup uyanmaları ihtimaline karşılık her gece termosla yatağa götürdükleri çayı hazırlamak için mutfağa gittiğinde dönüp arkasına bakmış ve onun hâlâ broşürlere bakıp gülümsediğini görmüştü.

"Böyle bir şey düşünmüş olman harika, gerçekten harikasın" diye içeri seslenmişti, sevgiyle.

"Oo, bende hâlâ iş var" demişti Brian mutlulukla.

Arkadaşları onlar için sevinmiş ve şaşırmışlardı.

"Bütün gün ne yapacaksınız?" diye sormuştu Francesca. "Bizim yaptığımız gibi İspanya'ya gitmeye benzemez bu; zavallı Harry'nin başına o iş gelmeden önce... Biz turla gitmiştik. Sabah yüzme havuzuna iniyorsun, sonra öğle yemeği, on-

dan sonra gene yüzme havuzu. Siz ise oradan oraya geziyor olacaksınız."

"Brian otellerde yer ayırtmayacak, orada insanların arabayla dolaştıklarını, beğendikleri bir yer görünce kaldıklarını söylüyor" demişti Maura kuşkuyla. Bu, jet sosyetenin davranış tarzına çok benziyordu.

Genç Sean'un kayınvalidesi ile kayınbabası bile çok etkilenmişlerdi. Maura, gelini Orla'nın dostça davranır gibi yaparken mağrur olmayı başaran anne babası tarafından çok küçümsendiğini birkaç defa hissetmişti, ama tatilden kesinlikle etkilenmişlerdi.

"Sizin Riviera'ya giden tiplerden olduğunuzu hiç düşünmemiştik" demişti Orla'nın annesi.

"Eh, bundan sonra bir yat satın alırsınız artık" demişti Orla'nın babası da.

Maura yaz boyunca kendine bir ya da iki defa, böyle bir yere gitmelerinin delilik olup olmadığını sormuştu. Dergilerde karşısına sürekli patiler ve mücevherler, film festivalleri ve ünlü kişilerle ilgili yazılar çıkıyordu. Bir araba kiralamak, yolun ters tarafından araba sürmek ve iki haftada bir servet harcamak... O ve Brian böyle şeyler yapmayı nasıl düşünebilirlerdi? Ama ağzını açıp tek laf etmemişti, zira oranın ve tatilin adını anmak bile Brian'ın yüzüne yıllardır görmediği bir canlılık veriyordu.

"Saçının şeklini değiştirecek misin, oradaki kadınların saçlarına benzesin diye yani?" diye sormuştu Brian, bir defasında. Maura saçlarını böyle dolayıp tepesinde toplayınca güzel olduğunu, ayrıca bunun sıcakta iyi olacağını düşünüyordu. Ama Brian tereddüt eder gibi görünmüştü.

"Orada saçlarını açık bırakıyorlar sanki" diye mırıldanmıştı.

Açık? Kırlaşmış saçları sırtının ortasına kadar inen orta yaşlı bir kadın? Gene de, Brian'ın bunu söyleyiş biçimine gülmemek için kendini zor tutmuştu.

Maura kuaförü Bayan Moore'la konuşmuştu; Bayan Moore özel konuşmaları kuaför salonunun gürültüsü patırtısı içinde değil, hâlâ kabinlerde yapan bir berberdi. Saçlarına biraz renk katmayı deneyebileceklerini söylemişti. Tam boya değil, aralara biraz röfle. Ayrıca Bay O'Neill öylesinden hoşlanıyorsa, saçlarını arkadan bir kurdeleyle bağlayarak da kullanabilirdi. Bayan Moore tüm erkeklerin bir tahtalarının eksik olduğunu, ama sakin bir hayat sürmek için istediklerine tamam demenin daha kolay olduğunu ima etmişti.

Maura, Sean ile Orla'nın düğünü için satın aldığı kıyafetin tatilde çok işine yarayacağını düşünmüştü. Elbiseyi naylon torbasından çıkarmış ve hayranlıkla seyretmişti. Ama Brian, galiba Riviera'nın nasıl bir yer olduğunu anlamadığını, orada insanların çok rahat olduklarını, blucin kotlar ve tişört giydiklerini söylemişti.

"Hayır, çok güzel, elbisem çok güzel" diye bağırmıştı Maura, üzüntüden gözleri yaşararak.

"Elbisen sade ama fazla şık, işin doğrusu bu. Oraya giden insanlar bütün bunlardan uzaklaşmayı amaçlıyor, yalınayak dolaşıp basit giysiler giyiyor, olayın güzelliği burada" demişti Brian.

"Pekâlâ, onlar yalınayak ve yırtık pırtık cinlerle dolaşsınlar, biz oraya sadece onlara bakmaya gitmiyor muyuz?" demişti Maura. Fransız sosyetesinin arasında giyebileceğini düşündüğü pahalı ipekli ceketinden ve elbisesinden aldığı keyif kaçmıştı.

"Orada şık şıkıdım dolaşıp herkesin dikkatini üzerimize çekmenin âlemi yok, öyle değil mi?" diye sormuştu Brian.

Kendi giydiklerine ve başkalarının ne giydiğine hiçbir zaman kale almamış bir adam için bu da büyük bir değişiklikti. Maura, blucinin ve dört tane beyaz tişörtün satın alınışını endişeyle izlemiş, üç çift espadrilin bavula konuşunu seyretmişti. Brian'ın sandaletlerini yanında götürmeye niyeti yok-

tu. "Güney Fransa'da İrlanda sandaletleri!" diyerek kahkahayı basmıştı.

Maura bavula yazlık kıyafetlerini koymuş, iki elbisenin kollarını çıkarmış, derisinin kuruma ihtimaline karşılık bol bol Nivea krem, yakıcı güneşin saçındaki kumral röflelere korkunç şeyler yapması ihtimaline karşılık da saç kremi almıştı. Hazır olduğunu hissediyordu.

Vardıklarında, tabii ki, her şey çok güzeldi. Bütün o vedalaşmalar, bahçenin sulanması ve kedinin beslenmesiyle ilgili tembihler, arkadaşlarının imrenmeleri ve birkaç Fransızca cümle çalışma telaşı içinde, burasının aslında nasıl bir yer olduğunu düşünmeye vakit bulamamıştı. İçinden Brian'ın hayal kırıklığına uğramaması için dua etmişti. Ona karşı aşırı koruyucu davrandığını hissetmişti; tıpkı Sean'u beş yaşındayken, sırtında yeni çantasıyla okula uğurlarken olduğu gibi.

Bütün bu çiçekleri ve palmiyeleri, nefis mavi denizi ve büyük beyaz binaları görmeyi beklemiyordu. Ellerini kavuşturdu ve memnuniyetle heyecanını dile getirdi. Brian çok keyifliydi, yolun ters tarafından arabayı güvenle sürer ve öfkeyle kornalarına basan bütün o Fransız sürücüleriyle baş ederken, mutlulukla karısının dizini okşadı.

"Doğru olanı yapmıyor muyuz?" dedi.

"Brian, düşünebiliyor musun, buradayız ve bütün bunları seyrediyoruz!" diye bağırdı Maura mutlulukla.

"Bir kısmını" dedi Brian, aynı derecede neşeli.

Memlekette yaz kötü geçmemişti, bu yüzden tenleri hafif de olsa koyulaşmıştı. Başka bir sene olsa olabilecekleri gibi süt beyazı değillerdi. Odalarında *free-shop*'tan satın aldıkları bir şişe viski vardı. Brian sadece Nice'teki ilk geceleri için yer ayırtmıştı; Akdeniz'e bakan bir terası olan büyük bir oteldi. Güneş, kauçuk şilteleri olan tahta plaj şezlonglarında yatanların vücutlarına ışıklı benekler kondururken, birlikte ayağa

kalktılar ve birbirlerinin sağlığına içtiler.

"Hayat bu işte... Şimdi bir yudum daha içip eyleme katılmak için dışarı çıkacağız" dedi Brian. Blucininin üzerine açık yakalı kırmızı gömleğini, ayağına kırmızı espadrillerini giymiş, boynuna Maura'nın daha önce hiç görmediği bir madalyon takmıştı.

"Bu benim Meryem'in Çocuğu madalyonum!" diye bağırdı Maura şaşkınlıkla.

"Öyle mi?" Brian utanmış giydi. "Evde buldum, ne olduğunu anlamadım, bana yakışabileceğini düşündüm."

"En azından bizi boğulmaktan ya da güneş çarpmasından kurtarabilir" dedi Maura. Güldüler.

"Sen üzerini değişmeyecek misin?" diye sordu Brian.

"Bu elbiseyle nefis değil miyim, güzel ve uygun değil mi?" dedi Maura.

Plaja girmek için, daha doğrusu tahta şezlong ve şemsiye için para ödemek gerekiyordu. Maura dünyanın bu köşesinde kadınların bikinilerinin üstlerini giymediklerini duymuştu, ama bunun burada, anayola birkaç metre mesafede değil, özel plajlarda olabileceğini düşünmüştü. Ama ne gam. En ufak bir tedirginlik hissetmeyen şu mükemmel hatlı genç kızlar rahat ve tasasız görünmüyorlar mıydı? Çıplak ya da yarı çıplak olduklarından neredeyse habersiz, orada öyle yatıyorlardı. Kimse kıkırdamıyor, kimse ıslık çalmıyordu. Erkek arkadaşları ya da kocaları ya da babaları da durumdan hiç rahatsız değil gibiydiler. Aslında doğrusu da bu değil mi, diye düşündü Maura. Utanma ve suçluluk duygusu yoktu, gençliğinde kendisinin yaptığı gibi, saklayacak bir şeyi varmış gibi örtünmek yoktu.

Brian mutlulukla etrafına bakındı.

"Hayat bu işte, değil mi?" dedi ve daha kısa görünmesi ve bütün Fransız erkeklerinin giydiği açık saçık mayolara benzemesi için kendi mayosunun kenarlarını biraz kıvırdı. Mau-

ra, gözüne bir parça ip gibi görünen o mayolardan bakışlarını kaçırmaya çalışıyordu.

Maura yabancılık çekmiyor, kendisini yaşlı hissetmiyordu. Basit ve taşralı da hissetmiyordu. O akşam, genç ve güzel olanların oturduğu, yaşlı ve daha şık olanların büyük ve sessiz arabalarla ağır ağır dolaştığı, kahkahaların sıcak havada çınladığı ve insanların yiyecekler hakkında kendi ülkesinde hiç görmediği bir yoğunlukla tartıştığı meydanlarda Brian'la kol kola gezerken mutluydu.

Haritalarını çıkarıp ertesi gün yapacakları yolculuğu planladılar. St. Tropez'e gidebilirlerdi... yoksa Juan les Pins'e mi gitselerdi? Seçenekler sonsuzdu ve önlerinde, canları ne isterse yapacakları tam on üç günleri vardı. Brian'ın her sabah saat 08.50 otobüsüyle işe gitmeye başlamasına, Maura'nın alışveriş, temizlik ve bahçeyi kışa hazırlama işlerinin başına dönmesine kadar on üç gün.

O gece Brian ona lacivert külotunun aynen bikini altı gibi olduğunu ve bir dahaki sefere plajda bunu giyebileceğini söyledi. Kendisine de doğru düzgün bir "slip" alacaktı; buna Fransızcada böyle dendiğini sanıyordu. Kendisininki, bir zamanlar erkeklerin atletlerle giydiği o eski moda mayolar gibi gülünçtü. Maura kesin bir dille, göğüslerinin kavrulmasına izin vermeyeceğini söyledi. Göğüsleri güzeldi, onları bu haliyle seviyordu. Brian'ın onun yaşında bir kadının plajda çıplak güneşlenmesini istemesinden şoke olduğu için tasalanmaması gerekiyordu.

Brian göğüslerini güneşe vermesi gerekmediğini, fazla yanmaktan korkuyorsa yüzüstü yatabileceğini söyledi.

"Neden onların yaptığı her şeyi yapmamız gerekiyor? Biz sadece seyretmeye geldik" dedi Maura.

"Seyretmeye gelmedik, olayın parçası olmaya geldik" dedi Brian ona sarılarak. Evde ayrı yataklarda yatıyorlardı, ama anlaşıldığı kadarıyla Fransızlar böyle bir şey duymamışlardı.

"Seyretmek isteseydik, sinemaya gidip bir film izleyebilirdik, öyle değil mi?"

Brian blucinini ve tişörtlerini giydi, Meryem'in Çocuğu madalyonunu taktı, Maura da üç kez lacivert külotunu giyip rahatsız bir şekilde güneşte yüzüstü yattı ve bundan yaklaşık kırk yıl önce kurdeleye asılı madalyonu boynuna takan rahibenin bu durumu görse ne diyeceğini düşündü. Brian dükkândaki en kalitesiz mayo olduğu halde muazzam bir paraya mal olan o tuhaf görünüşlü slipi satın aldı. Bununla kendisini muhteşem özgür hissettiğini, memlekette insanların bunu yıllar önce düşünmemiş olmasına şaşırdığını söyledi. Maura denize girdiklerinde ya da aniden ayağa kalktığında ona bakmaya korkuyordu, zira her an slipin üzerinden kayıp düşebileceğini düşünüyordu.

Bütün bunları seyrettiği için çok mutlu olabilirdi; her şey onlar için sahnelenen büyük bir gösteri gibiydi; aslında bir bakıma öyleydi de. Yaşlı kadınlara, türbanları ve yay gibi kaşları, sari tarzı uzun gömlekleri olan, ama gene de yıpranmış bronz tenlerini gözlerden sakınmayan o cesur ihtiyarlara bakmak hoşuna gidiyordu. Saçları kırlaşmış playboylara ve genç kızlara yaptıkları maskaralıklara bakmaktan hoşlanıyor, kızların dudaklarını şişirmelerini, başlarını iki yana sallamalarını seyretmeyi seviyordu. Bu, müzikal bir komedi seyretmekten çok daha iyiydi.

İlk başta, Brian kafe kafe dolaşıp gösteriye katılmak istediğinde, rıhtımda oturup bebek gibi Fransız kızlarının ona doğru kaçan toplarını geri atmak istediğinde utanıyordu. Maura, Brian'ın yaz boyu harcadığı olağanüstü çabalara rağmen hâlâ göze çarpan göbeğiyle biraz gülünç durduğunu düşünmüştü. Riviera'da insanların oynadıkları o keyifli, çocuksu oyunlara katılmaya hakkı olmayan, orta yaşlı iki Dublinli olduklarını herkes anlıyor olmalıydı.

Ama Brian böyle düşünmüyordu. Biri ondan Fransızca

olarak çakmağını rica ettiğinde ya da güzel bir Fransız kızı ona madam için bir demet gül satmaya çalıştığında veya biri teknesi olup olmadığını sorduğunda hiç olmadığı kadar mutlu oluyordu. Geniş yüzü gülücüklerle doluyordu. Maura bunu anlayamıyordu, etkileyecek kimse yoktu. Orla'nın annesi ve babası, Brian'ın yat sahibi bir adam sanıldığını asla duymayacaktı, Maura'nın tanıdığı hiç kimse, otelcinin evli bir oğulları olduğuna inanamadığını öğrenmeyecekti. Bütün bunlar küçük kişisel ayrıcalıklardı sadece, o halde Brian kendisini olaya neden bu kadar kaptırıyor ve bütün hayatı buna bağlıymış gibi gerçek olmayan bir rol oynuyordu?

Evet, buydu. Brian sahne alan bir oyuncu gibiydi. Maura bir anda her şeyi anlamıştı. Brian bütün bunların gerçek hayat olduğunu ve oyunu kuralına göre oynaması gerektiğini düşünüyordu. Bu çok acı ve aptalcaydı, Brian'a yaptığının bu olduğunu dünyada söyleyemezdi, ama sonuçta bunun ne önemi vardı? Bu tatille sınırlı kaldığı sürece, ondan sonra normal hayatlarına dönecek olduktan sonra neden olmasındı? Ve bu onu mutlu ediyorsa, o da onunla birlikte oynayacaktı.

"Sırf tatil için, kalan günler için, ben de seninki gibi bir blucin alayım mı?" diye sordu bir gün.

Bu Brian'ın çok hoşuna gitti. Mağazada, Maura pantolonları dener ve sonunda pembe kanvas bermudalarda karar kılarken, tıpkı bir Fransız erkeği gibi durmuştu. Maura saçlarını açmıştı, bir aynada görüntüsü gözüne çarptı ve Dublin'de olsa, bir polis arabasının onu alıp St. Brendan Akıl Hastanesi'ne götüreceğini düşündü. Çılgın ve tuhaf görünüyordu. Satıcı kız neşeli ve sevimliydi, Maura'nın halinde trajik ya da çılgınca bir şey görüyor gibi değildi.

Maura saçlarını inceledi.

"*Avez-vous quelque chose*?" diye çekinerek sordu, saçına işaret ederek. Brian ona gülümsedi, işte o da Fransızca konuşuyor, rolünü oynuyordu.

Minyon kız, insanların tenis karşılaşmalarını izlerken taktığı türden bir güneş siperliği getirdi. Bermuda gibi o da pembeydi. Maura'nın bu tatile kadar doğru dürüst giymediği, üç yaz önceden kalma pratik sandaletlerinin yerine pembe ayakkabılar da önerdi.

Mağazadan çıktılar ve kordon boyunca yürüdüler. Maura hayatında kendini hiç bu kadar salak hissetmemişti. İkisi de çok gülünç görünüyorlardı... Gülünçtüler. Burada ne *yaptıklarını* sanıyorlardı? Bu tatil o kadar pahayı mal olmuştu ki, bir daha Kinsale'e zor giderlerdi. Salon perdeleri asla yenilenmeyecekti ve Orla'nın annesininkine benzer bir mutfak hep bir hayal olarak kalacaktı. İnsanlar onlara gülüyor olmalıydı, gençler gözlerini soğuk beyaz şarap kadehlerinden kaldırıp yabancı bir kentin sokaklarında acınası bir halde gezen, hippiler gibi giyinmiş bu yaşlı çifte hoşgörüyle gülümsüyor olmalıydı.

Maura sinirle, güneş siperliğinin altından gözlerini kaldırdı, ama kimse onlardan tarafa bakıyor gibi değildi. Brian koluna sıkıcı girdi.

"Harika değil mi?" dedi.

Maurian gülümsemek için kendini zorladı. Bir kazanan olmadıkça, en azından ikisinden biri bundan bir şey kazanmadıkça bütün bunları yapmanın anlamı neydi?

"Harika" dedi. "Hiç aklına gelir miydi?"

"Bunu yaşamanı istedim" dedi Brian, ona sevgiyle bakarak. "Hayatında hiç doyasıya eğlenemedin, Maura, hiç klas bir şey yaşamadın, fiyaka yapmadın. Yaşlanmadan önce, herkes kadar bizim de bir şeyin parçası olabileceğimizi kendimize göstermemiz gerekiyordu, buna kararlıydım."

Ve onu gururla bir restorana yöneltti. Açık havadaki ızgarada balıklar pişiyor, esnek vücutlu bikinili genç kızlar girişteki parmaklıkların etrafında toplanmış duruyorlardı, ama merdivenlerden çıkan Maura ve Brian O'Neill'i görünce nazikçe kenara çekildiler.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KÂHÛS TEAM

Şapka takan kadınlar

Başkamarot, insanların gemiye binişlerini seyretmenin çok heyecanlı olduğunu söyledi. Bir iki seferden sonra, nasıl biri olduklarını gayet iyi anlamaya başlıyordunuz. Şu kadın iki gün boyunca kocasıyla kavga edecekti, adam bütün zamanının barda geçirecek, kadın daha genç bir adam bulacak ve küçük bir gemi kaçamağı yaşayacaktı. Şu ilerideki cazgır kadın, kocasının bir an olsun yanından ayrılmasına izin vermeyecekti; çok vahim bir kendini aşırı önemseme hali dışında hiçbir kusuru olmayan o "sakat" tiplerdendi...

Başkamarot, çok güzel siyah gözleri olan eşcinsel bir Kanadalıydı; erkek arkadaşını müthiş özlüyor ve her limandan ona telefon ediyordu. Yaptığı işi, Büyük Göller bölgesinde bir ev satın almaya yetecek kadar para biriktirmek için çekmek zorunda olduğu bir işkence olarak görüyordu.

Helen'la konuşmaktan hoşlanıyordu. Kırk yaşında, cana yakın bir kadındı; bir gece üzerine atlayıp ona dünyayı etrafında döndürecek güçlere sahip olduğuna dair teminat vermek gibi tehlikeli eğilimler sergilemiyordu. Onunla kâğıt oynuyor, yemekte aynı masada oturduğu insanlarla ilgili komik hikâyeler anlatıyor ve onun Garry hakkında anlattıklarıyla cidden ilgilenir gibi görünüyordu. Helen ona Garry'yi o kadar çok aramamasını tavsiye ediyordu. "Telefon konuşmaları tatmin edici olmuyor ve dünyanın parasına patlıyor" de-

mişti. Hoş ve nazik kamarot Paul onun haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Singapur'da gemiden indiğinde onun eksikliğini çekecekti. Yeni bir arkadaş bulması gerekecekti.

Pire'ye gelmişlerdi. Güverte korkuluklarına yaslanmış duran Paul, gözlerini kısmış güneşe bakan yakışıklı bir adam gördü. Bir an, içinde Garry'yi aldatmak için güçlü bir arzu oluştuğunu hissetti, ama bu tedirgin edici duygu hemen geçti. Zaten yakışıklı adam pek müsait görünmüyordu. Güneş gözlüklerini gözüne değil de başına takmış, gözleriyle tıpatıp aynı renk, dökümlü mavi bir elbise giymiş, bronz tenli çok güzel bir kadın, sahiplenmeci bir şekilde kolunu tutuyor gibiydi.

"Şu çift sana ne diyor?" diye sordu Helen'a.

"Balayında olabilirler mi?" dedi Helen.

"Yok, öyle aygın baygın bakmıyorlar birbirlerine" dedi Paul. "Bir şeyden konuşuyor gibiler, 'Düşünebiliyor musun, gemiye binen biziz' diyor gibi değiller. Balayında olanlar öyle konuşur."

Bronz tenli kızın, bir kurdeleyle boynuna bağladığı çok büyük, mavi-beyaz bir şapkası vardı. Nedendir bilinmez, kız Paul'un canını sıkmıştı. Güneş gözlükleri göze, şapkalar da başa takmak içindi. Hem nereye bakıyordu öyle? Gözlerini onun baktığı noktaya çevirdi.

İskele merdiveninin başında, Paul'un hayatında gördüğü en şişman kadın duruyordu. Onun pembe-beyaz çok büyük şapkasının kafasında olduğunu görünce rahatladı. Üzerinde, rahatlıkla birkaç kişiye çadır olabilecek, pembe-beyaz, bol bir elbise vardı. Elinde, beyaz renkte, ama üzerine pembe iplikle bir isim işlenmiş, devasa bir plaj çantası taşıyordu. Yazıda "Bonnie" diyordu.

Paul kadının yüzünü göremiyordu, ama genç olduğunu hissetti. Anında ona karşı koruma içgüdüleri harekete geçti. İşi bu olmasa da, ona göz kulak olacaktı. Aslında, Helen gittikten sonra onunla arkadaş olabilirdi.

"Şu Bayan Pembe Fil'i bizimle bir kadeh bir şey içmeye davet edelim" dedi Helen'a. "Bence yalnız. Bu hoşuna gider."

"Hayır" dedi Helen. "Yalnız değil. Balayında olmayan çiftle birlikte –üçünü aynı taksiden inerken gördüm. Ama ben her an herkesle bir kadeh bir şey içmeye hazırım."

Paul, Helen'a sevgiyle baktı. Saat farkı, Yunan telefonlarının malum güvenilmezliği ve telefon açılmazsa kapılacağı gereksiz endişe nedeniyle, onu Garry'ye telefon etmekten vazgeçirmişti. Aşk mevzuunda tecrübeli olmalıydı, ama çoğu kadının tersine, gece yarılarına kadar bundan konuşmak ya da olanları hatırlamak ister gibi görünmüyordu. Paul ona "kamarotun neşesi" adını takmıştı; şikâyet etmeyen, başkalarının hoşça vakit geçirmesine yardımcı olan biriydi o. "Aslında senin bilet parası ödemeyip verdiğin hizmet karşılığı ücret alman lazım" dedi.

Paul, Helen'ın şişman Bonnie hakkında yanılıyor olması gerektiğini düşündü. O altın çiftle birlikte olması imkânsızdı; onların annesi olacak kadar yaşlı da değildi, çocukları olacak kadar genç de. Ama nereye yerleştiklerine bakmaya gidince, Helen'ın dediği gibi üçünün birlikte olduğunu gördü.

Yakışıklı çocuk ortada oturuyor ve iki yanında, biri pembe diğeri mavi kocaman iki şapka bir aşağı bir yukarı hareket edip duruyordu; mavi olanı bronz tenli zayıf kızın, pembe olanı güleç yüzlü şişman Bonnie'nin başında...

"Ben başkamarot Paul Prestot... gemimize hoş geldiniz." Bonnie başını kaldırıp ona sevimli sevimli gülümsedi ve tokalaşmak için kocaman elini uzattı.

"Ne kadar hoş ve kafiyeli" dedi. "Ben Bonnie, bu Charlie, bu da Charlotte..." Keyifli bir şekilde, eliyle altın çifti gösterdi. Paul, çiftle arasında ne tür bir ilişki olduğunu hâlâ anlayamamıştı.

"Charlie ve Charlotte, ne kadar hoş ve kafiyeli" dedi isimlerini kastederek.

"Ben de hep aynı şeyi söylüyorum" dedi Bonnie. "İnanılmaz bir tesadüf, dünyadaki en iyi iki arkadaşım alçak bir Stuart kralının adını taşıyor."

Paul, Charlie ve Charlotte adında iki kişinin birbirleriyle tanışıp evlenmiş olmasının, Bonnie'nin arkadaşı çıkmalarından daha büyük bir tesadüf olduğunu düşündü, ama bunu söylemeyip konuyu değiştirmeye karar verdi.

Sohbet sırasında, Paul'un Ottawa'da doğup büyüdüğünü, Büyük Göller bölgesinde yaşamak istediğini, dört yıldır başkamarotluk yaptığını ve yirmi dokuz yaşında olduğunu öğrendiler. O da, üçünün de Avustralyalı olduğunu, ama çok uzun zamandır Avrupa'da yaşadıkları için ülkelerini neredeyse unuttuklarını öğrendi. Bonnie yirmi dokuz yaşındaydı, Charlie ve Charlotte yirmi yedi. Bu da bir başka tesadüftü. Yazı, üçü birlikte Yunanistan'da geçirmişlerdi, şimdi de küçük bir ithalat-ihracat şirketi kurabilir miyiz diye bakmak için Hong Kong'a gidiyorlardı. Ondan sonra, ucuz bir uçakla Avustralya'ya geçecek ve Noel'e kadar orada kalacaklardı. Hiçbiri ülkesine döndüğü için fazla heyecanlı değildi. Bonnie, anne babasının öldüğünü ve Avustralya'da kimseyle ilişkisinin olmadığını söyledi. Charlie babasının Avustralya'yı terk edenlere hain gözüyle baktığını söyledi. Charlotte da annesinin, bir koyun çiftliğinin büyük ortağı olan bir adamla evlenmesini istediğini söyledi. Hepsi o kadar rahat ve keyifli görünüyorlardı ki, gören yıllardır arkadaş olduklarını söylerdi.

Paul, uzun zamandır mı birlikte çalıştıklarını merak etti. Hayır, daha bu ilkbahar tanışmışlardı. Üçü de Londra'da çalışıyordu. Bonnie kuracağı işe Avustralyalı ortaklar bulmak için gazeteye ilan vermiş, öyle tanışmışlardı.

"Demek birbirinizi böyle buldunuz?" dedi Paul, Bonnie'nin dizinin dibinde oturan Charlie ve Charlotte'un altın başlarına bakıp gülümseyerek. Reklam fotoğraflarındaki modeller gibi, o kadar sağlıklı ve mutlu görünüyorlardı ki.

"Evet, birbirimizi böyle bulduk" dedi Charlie, bu işe şaşar gibi.

Aradan geçen günlerde, Paul, Bonnie'yle özel bir arkadaşlık kurmanın yolunu bulamadı, zira hiçbir zaman yalnız olmuyordu. Charlie ve Charlotte ya da ikisinden biri yanında olmadığında, etrafı başkalarıyla çevrili oluyordu. İnsanlara, plaj havlularına ya da çantalarına isimlerini işlemeyi teklif etmişti ve acayip iyi iş yapıyordu. Paul gemi yönetmeliğine göre bu iş için ücret alamayacağından emindi, ama asla gidip yönetmeliğe bakmadı.

Sri Lanka'da Garry'ye çok güzel bir gömlek aldı. Helen bunun telefona para harcamaktan çok daha akıllıca olacağını söylemişti; bu ülkede telefon hizmetlerinin ne kadar güvenilmez olduğunu herkes biliyordu.

Paul, büyük bir gölgenin ve yumuşak ayak seslerinin yanına yaklaştığını hissettiğinde, hayran gözlerle gömleğe bakıyordu. Gelen Bonnie'ydi.

"Üzerine adınızı işlememi ister miydiniz?" diye sordu. "Cebin üzerine bej renk iplikle, görmek için uğraşmanız gerekir, güzel olur." Gerçekten de çok güzel olurdu. Paul, Bonnie'nin zevkine hayrandı.

"'Garry' yazabilir miydiniz?" dedi çekingen bir sesle.

"Erkek arkadaşınız mı?" diye sordu Bonnie.

"Evet, öyle" dedi Paul. Onun yanında, her şeyden kolayca mutlu olan, rahat ve tatlı Helen'la olduğu gibi rahat hissetmiyordu kendini. İşin tuhafı, bu aşırı şişman kadın kendini sosyal bakımdan gayet kabul edilebilir buluyordu. Ona hafifçe kur yapıyor ve işin içinde Garry diye birinin olmasına hayıflanıyor bile olabilirdi.

Paul, "Acaba aklımı mı kaçırıyorum?" diye düşünmeye başladı. Bunları kendi kuruyor olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Bir süre oturup günbatımını seyrettiler. Paul Bonnie'ye

bazen güverteye kadar çıkan uçan balıklardan bahsetti. Bonnie de ona nakış yapmayı ve dikiş dikmeyi ne kadar çok sevdiğini, bir gün kendisine, içinde yüz ayrı renk olan, yama işi dev bir pelerin yapacağını anlattı. Pelerini göz kamaştıracak ve kimse onu görmezden gelemeyecekti.

Bu son söyledikleri Paul'u gene tuhaf bir şekilde rahatsız etti. Karşısındaki Helen gibi biri olsa, aklından geçeni söyler, bu kadar iri bir kadının daha fazla dikkat çekmeye çalışmasının ona iyi bir fikir gibi gelmediğini itiraf ederdi. Helen'a defalarca, ruj sürse çok yakışacağını söylemiş, o da sonunda, sırf onu memnun etmek için bir ruj satın almıştı ve sürdüğünde herkes çok beğeniyordu. Bonnie'ye de, daha sade giyinmesi gerektiğini, etrafta tavus kuşu gibi dolaşmasına gerek olmadığını söylemek isterdi. Ama buna cesaret edemedi. Tıpkı, batan güneşin karşısında içmekte olduğu o koca biranın yerine, madensuyuyla hafifletilmiş şarap içmesinin daha iyi olacağını söylemeye cesaret edemediği gibi.

Sonuçta Paul, Bonnie'yle yakın arkadaş olamadı, ama kendisini de hayrete düşüren bir şekilde, genç kadının her adımını yakından izler oldu. Bonnie'nin sabahları erkenden, elinde nakışı yüzme havuzunun başına yerleştiğini, Charlie ve Charlotte'un da yanında gelip onunla günü nasıl geçireceklerini konuştuklarını gördü. Bonnie'nin hepsi birbirinden frapan dört tane plaj elbisesi vardı. Kimisi ayçiçeği desenliydi, kimisi devasa gül desenli; hatta birinin deseni rengârenk geometrik şekillerden oluşuyordu. Ve başında daima, genellikle elbiseye uyumlu muazzam bir şapka oluyordu. Paul'u en çok şapkalar rahatsız ediyordu. Adeta "Bana bakın, bana" diyen birer sancak gibiydiler. Paul şapkaları özellikle zevksiz buluyordu. Charlotte da çok büyük şapkalar takıyordu, ama onunkiler güzel duruyordu, şapkalarıyla çelimsiz bir Meksikalı oğlana benziyordu; Bonnie'nin başındakiler ise dev bir şapkalı mantarı andırıyordu.

Ama Bonnie'yi antipatik falan bulmuyordu. O, hayatında tanıdığı en geçimli ve hoş insanlardan biriydi. Onun yanında kendisini neden tedirgin hissettiğini bir türlü anlayamıyordu. Bu konuyu Helen'la bile tartıştı.

"Gemiye bindiklerinden beri ona kafayı taktın" dedi Helen hırçın bir sesle. "Aslında, onu biraz kıskanıyorum. Bütün bu analizleri neden yapıyorsun, bilmiyorum. Anlaması çok kolay."

"Ben de anlamayı isterdim" dedi Paul.

"Onu himaye etmek, haline acımak, kabuğundan çıkarıp toplum hayatına katılmasını sağlamak istiyorsun... ve bu gerekmiyor. Onun merhamete ihtiyacı yok, zaten kabuğunun dışında yaşıyor, senin organizasyon yapmana gerek kalmadan kendisi zaten bir şeyler yapıyor. İnsanların eşyalarına işlediği o isimlerle, herkeste küçük ve güzel bir etiketi oldu bile. Bu işten birkaç yüz dolar kazanmıştır herhalde."

Paul bunları düşündü. Evet, Helen'ın söylediklerinde küçük bir gerçek payı vardı. Helen olayın sadece küçük bir kısmından bahsetmişti. O, Bonnie onun arkadaşlığını reddettiği için rahatsız değildi... tam tersine, bu arkadaşlık olmadan da yapabildiği için rahatsızdı. Yaşadığı kırgınlığın, gururunun hafiften yaralanmasının sebebi buydu.

Ama o üçü onu mıknatıs gibi çekiyordu, büyülenmiş gibiydi. Her gün onları seyrediyordu; atletik ve esnek bedeniyle güverte sporları yapan Charlie'yi, lüks yolcu gemisi reklamlarını hatırlatan Charlotte'u, her geçen gün kendinden daha emin, sakin ve gülünç görünen Bonnie'yi... Paul'un annesi şişmandı. Kanada'da evden nadiren çıkardı. Ne de olsa ağırbaşlı, vakur bir kadındı o. Nasıl demeli... şey gibi... normal bir kadın gibi davranan Bonnie'yi dünyada anlayamazdı.

Onları düşünürken, aklından geçirdiği sözcükler Paul'u birden duraklattı. Hiç kuşkusuz, annesi ve Bonnie pek çok bakımdan normal kadınlardı; aslında sadece, normal kabul edilenden biraz daha kilolu, sıradan insanlardı. Ama annesi,

başkalarından farklı bir görünüşe sahipseniz öyle sokaklara çıkıp ortalıkta dolaşmamanız gerektiğini, böylesinin daha uygun olduğunu bilirdi. Dışarı çıkması gerektiğinde de hatlarını belli etmeyen koyu renk elbiseler giyer, bulabildiği en gösterişsiz kıyafetleri seçerdi. Bonnie, kocaman çılgın şapkaları, geniş gülümsemesi ve kırmızı rujuyla Mars'tan gelmiş bir yaratığı andırıyordu.

Acaba Charlie ve Charlotte da mı aynen Paul gibi onun cazibesi altındaydı? Onların da aralarında bir firavunfaresi-yılan ilişkisi mi vardı? Bir gün, bu konuyu Charlotte'la konuşmaya karar verdi. Nasıl olduysa, Charlotte bu defa yalnızdı; ayaklarını güverte korkuluklarına dayamış, kurdeleyle boynuna bağladığı şapkasıyla oturuyordu. Çok tatlı ve güzel görünüyordu.

Paul, Charlie'nin onu başkalarıyla nasıl bu kadar çok paylaşabildiğini, bunu yaparken neler hissettiğinin merak etti. Kendisi kadın uzmanı falan olduğundan değil, ama insan Charlotte gibi baş döndürücü bir kadınla evli olduğunda, bütün zamanını tuhaf bir üçlüyle geçirmek yerine, onu kendine saklamak isteyebilirdi.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu, sakin sakin oturmakta olan kıza.

"Gemide seyahat ederken hayatın ne kadar kolay olduğunu düşünüyordum. Nereye gideceğinize, nerede ne kadar kalacağınıza başkaları karar veriyor. Hiçbir karar vermek zorunda olmamak çok hoşuma gidiyor."

"Gerçek hayatta o kadar çok karar vermeniz mi gerekiyor?"

"Durmadan. Nasıl para kazanacağım, kiminle yaşayacağım, kime güveneceğim, nerede kalacağım, nereden ayrılacağım... devamlı."

"Ama o eskidendi, demek istediğim, artık bunu birlikte yapmıyor musunuz?" diye sordu Paul. İkisini ilgilendiren ka-

rarların en az yüzde ellisini Charlie'nin alıyor olması gerektiğini varsaymıştı.

"Evet, Bonnie'yle birlikte olmanın en büyük avantajı bu" dedi Charlotte.

"Şey, ben Charlie'yi kastetmiştim aslında" dedi Paul.

"A, Charlie de aynı şeyi hissediyor, bunu bana defalarca söyledi. Bonnie'ye bir şey önerdiğinde ve o evet dediğinde nasıl büyük bir rahatlama hissettiğini söyledi. Hayatının kalan kısmında güvende olacağını biliyor..."

"Bonnie'ye ne zaman evlenme teklif etti?" diye kekeledi Paul; kafası karışmıştı.

"Teklif falan etmedi, onunla evlenmesini istedi" dedi Charlotte. Sonra sordu: "Bir sorun mu vardı?"

"Ben Charlie'yle ikinizin evli olduğunuzu sanmıştım" dedi Paul. "Demek istediğim, siz ikiniz evlisiniz sanmıştım."

"Yok. Ben kimseyle evli değilim. Charlie ve Bonnie bu ilkbahar evlendiler. Evli olduklarını, hiç değilse birlikte olduklarını anlamış olmanız gerekirdi. Sonuçta, aynı kamarada kalıyorlar falan..."

Paul'un bu haberi sindirmesi için gerçekten zamana ihtiyacı vardı.

"Bilmiyordum" dedi. Bunu dediği halde, neden bu kadar şoke olduğunu bilmiyordu. Orada oturup bu konuyu düşünmeye devam edemezdi. Hızla yerinden kalktı ve yarım yamalak özür diledi –söyledikleri o kadar anlamsızdı ki güzel Charlotte, o, güverte merdivenlerinden aşağı inip gözden kaybolurken, oturduğu koltukta dikilip arkasından baktı. Sonra, omzunu silkip yeniden kitabına döndü.

Paul, Helen'ı buldu.

"Onun Charlotte'la değil de Bonnie'yle evli olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

"A, evet, birkaç gün önce öğrendim. Birinin onlara 'Bay ve Bayan' dediğini duydum."

Helen'ın olaya bu kadar sakin yaklaşması, Paul'un canını sıkmıştı.

"Gülünç bu. Birbirlerine hiç uymuyorlar."

"Bence çok iyi geçiniyorlar" dedi Helen canlı bir sesle. "Gemideki kavga eden, esneyen, somurtan diğer çiftlere bak. Bence Bonnie ve Charlie insana moral veriyor."

Paul kendini hakarete uğramış hissetti. Gösterdiği tepkinin şiddetine şaşırmıştı. Üçüne de sempati duyuyor, hiçbirini özel olarak sevmiyordu. Kimin kiminle evli olduğunun ne önemi vardı? Ama önemliydi işte. Gerçekten önemliydi. Kendisini pusulasını kaybetmiş gibi hissediyordu.

Helen ona sert sert baktı.

"O üçü hakkında bir hayal kuruyordun, öyle değil mi?" diye sordu, kaba sayılabilecek bir sesle.

"Ne demek istediğini anlamıyorum" dedi Paul savunmacı bir tonla.

"Aklını onlara taktın, özellikle de Bonnie'ye. Şimdi, bu gemide, sarışın genç Adonis'le evli olanın o olduğunu öğrenen son kişi sensin. Bu bilgi, diğer herkeste bir an merak uyandırmış olabilir, ama seni neredeyse yere serdi."

"Onu biraz bayağı buluyorum" dedi Paul aniden.

"Hayır, öyle bulmuyorsun. O, Bombay'dan gemiye binen emekli Alman misyoner kadar bayağı da değil, onun karşısında göbeğini iki eliyle taşıması gereken Yunanlı kadın kadar şişko da. Seni anlamıyorum, Paul? O çok hoş bir yüzü olan şişman bir kız sadece. Eğer baş döndürücü bir kadın olduğunu fark etmediysen, şimdiye kadar ona bir kez olsun doğru dürüst bakmamışsın demektir. Sadece kilosu fazla."

"Annem kendini bırakana kadar çok çekici bir kadındı" dedi Paul, inatçı bir çocuk sesiyle. "Ama hiçbir zaman insanların bütün dikkatini üzerine çekecek şekilde, böyle cart renklerle dolaşmazdı etrafta."

"Annen dışarı çok çıkar mıydı?" diye sordu Helen, ilgiyle.

"Hayır, onun kendisine saygısı vardı. Güzel görünmediğini biliyordu, o yüzden gözlerden uzak yaşamaya çalışıyordu. Çok gururluydu."

"Muhtemelen de ağır depresyonda" dedi Helen sert bir sesle. "Annenin gururlu mu olduğu, yoksa ortalıkta görünürse güzel oğlu ve yakışıklı kocası utanabilirler diye eve kapanması gerektiği için kafayı yemek üzere mi olduğu hakkında ufacık bir fikrin var mı senin? Kimse hakkında hiçbir şey bilmiyorsun sen."

"Bana sinirlendiğimi söylemiştin. Şimdi bağıran sensin" dedi Paul. Yumuşak huylu Helen'daki bu değişim onu irkiltmişti.

"Beni bağırtıyorsun, hoşgörüsüz duyarsız küçük nonoş" dedi Helen. "Evet, nonoş, yumuşak, ibne... diğer sözcükleri hatırlayamıyorum, ama olduklarından eminim. On yıl önce olsa, insanlar sana böyle derlerdi. On yıl önce, mensubu olduğun küçük azınlık çok dışarı çıkmazdı, gururlu ve depresyondaydılar, kendilerini gizlerlerdi.

"Yaralanmış ve ihanete uğramış gibi bakmayı kes. Bunu sadece, bütün o tutucu tavırlarınla canımı çok fazla sıktığın için söylüyorum. Bana Garry'den söz edebiliyor olmanın modernlik olduğunu sanıyorsun... Ben ise bütün bunların palavra olduğunu düşünüyorum. Annenin, senin dış görünüş konusundaki dar kafalılığının kurbanı olduğunu göremiyorsun. Birbirinden güzel robotlarla dolu bir dünya istiyorsun. Sadece en güçlülerin ve en güzellerin hoş görüleceği bir Nazi dünyası istiyorsun... Senin büyümen lazım, Paul."

Paul bir süre sustu.

"Helen, seni sinirlendirmek istemiyorum, belki de haklısın, ama bu işi neden bu kadar abartıyorsun?" dedi sonunda. "Sen şişman değilsin, şişman hakları için mücadele edecek bir durumun yok. Sana bu kadar ağır gelen nedir, söyle bana."

"Sana anlatabilirdim. Bir gemi seyahatinde sır paylaşmanın cazibesine kendimi kaptırabilirdim. Senin, açık fikirli, hoş bir genç olduğunu düşünmüştüm. Ama artık öyle düşünmüyorum, sana asla söylemeyeceğim. Bunu senin tahmin etmen gerekecek, buna aylarca kafa yorabilirsin, ama asla öğrenemeyeceksin."

Helen ona hiç de sevecen olmayan bir gülüşle baktı.

"Hayır, küçük Paul, zayıflamaya çalışırken ölen şişman bir sevgilim mi oldu, bir zamanlar şişman mıydım, sevdiğim biri seninki gibi zalimce, duyarsız tavırlara mı maruz kaldı, bunların hiçbirini asla öğrenemeyeceksin. Ama bunun fazla bir önemi yok. Bir tane gemi hikâyesi eksik dinlemiş olursun, olur biter. Önemli olan şunu görmen: Uyumsuz olan şişman Bonnie değil, sensin. O modern ve özgür düşünceli biri, bedeni nedeniyle hapis hayatı sürmüyor. O kıza zerre kadar acıma duymuyorum, o mutlu bir insan, kendisine hayran bir kocası var, iş konusunda da burnu iyi koku alıyor. O bayağı değil, Paul –ama sen olabilirsin. Sen ve Garry kendinizi gay'lerden hoşlanmayan bir cemaatin içinde bulabilirsiniz... O zaman cesaretinize ve manevi gücünüze neler olacağını düşünmek bile istemiyorum."

Paul'a ayıp olmasın diye arkadaşça sarılarak odadan çıktı. Onunla arasındaki bütün köprüleri atmak istemiyordu.

Paul, dişçide dolgu yaptırdıktan sonra hissettiğiniz duyguya benzer bir uyuşuklukla üst güverteye yürüdü ve aşağı baktı. Gün batıyordu ve yakışıklı Charlie her akşam gurup vaktinde olduğu gibi, elinde yudumladığı içkisi, şapkalı iki kadının ortasında oturuyor, kırmızıya çalan pembe ışıkta hepsi mutluluk içinde gülüp şakalaşıyordu.

BELONGS TO KAVLUS TEAM

Çok heyecanlı bir kaçamak

Herkes Rose'un muazzam becerikli olduğunu söylüyordu. Çekici ve her zaman çok bakımlıydı. Denis için harikulade bir eş, Andrew ve Celia için şahane bir anneydi. Ayrıca, yetenekli bir öğretmendi. İnsanlar Rose'un parlak bir örnek olduğunu söylüyorlardı. Ya da o kadar cömert olmadıklarında, Rose gibi dört ayak üzerine düşen birini hiç tanımadıklarını. Yirmi beş yaşındayken genç ve başarılı bir adamla evlenmişti, biri kız diğeri erkek iki çocuğu, onu bütün gün evde çıldırmaktan kurtaran bir işi, kendine ait bir arabası, kendine ait bir aylığı, kuaför masrafları için dırdır etmeyen bir kocası vardı. O olmayacaktı da, kim parlak örnek olacaktı?

Pazar öğleden sonra yemekleri fikrini ortaya atan Rose olmuştu. Hepsi, pazar günleri ailecek ağır yemeklerin yendiği ailelerden geliyordu. Böylece, her pazar, ellerinde bir şişe şarap ve salata tarzı hafif yemeklerle evden eve taşınmaya başladılar. Hepsi giyinip kuşanıyordu. Çocuklar birlikte oynuyordu. İsteyenler yanlarında bir arkadaşlarını da getirebiliyorlardı.

Birbirlerini kutluyorlardı: Bunun onları genç tuttuğunu, uyarıcı olduğunu düşünüyorlardı. Anne babaları gibi hiçbir şey yapmadan, ölü gibi cansız yaşamıyorlardı. Ve bu fikir ilk olarak Rose'un aklına gelmişti.

Tabii, Rose'un bir başka şansı da annesinin güneyde,

Cork'ta oturmasıydı. İkide bir kapıya dayanıp torunlarının yetiştirilme biçimini eleştirmiyordu. Yılda iki kez Dublin'e geliyor, Rose da yılda iki kez çocukları Cork'a götürüyordu. Bu da, hayatını ne kadar iyi organize ettiğinin bir başka örneğiydi.

Bu nedenle, yarıyıl tatili yaklaşırken Rose'un kendisini ne kadar mutsuz hissettiğini bilseler çok şaşırırlardı. Sanki ezelden beri öğretmenlik yapıyordu. Her yıl aynı şeyleri tekrarlıyordu, hem de aynı sözcüklerle. Sadece karşısındaki yüzler değişiyordu, daha önce öğretmeni olduğu çocukların küçük kardeşleri öğrencisi oluyordu.

Ev cephesine gelince, altı yaşındaki Andrew ve beş yaşındaki Celia'yla hayvanat bahçesine gittiklerinde, nereyi ziyaret edecekleri konusunda gene aynı iddialaşmalar olacaktı: Andrew yılanları ve aslanları görmek isteyecekti, Celia kuşları ve tavşanları. Ve çocuklara bakan kızla gene aynı tartışmalar olacaktı. Her yıl farklı bir isim, ama aynı tartışmalar –akşam eve geliş saati, şehirlerarası telefon görüşmeleri. Ya Denis? O da hemen hemen aynıydı. Her zamanki esprilerine devam edecekti: Yok öğretmenler için hayat uzun bir tatilmiş de, yok dünyanın bütün işçileri gibi o da sabahtan akşama nefes almadan çalışmak zorundaymış da. Baş başa bir yerlere gitmeyi asla önermeyecekti. Neresi olduğunun önemi yoktu. Oda kahvaltı basit bir pansiyon bile olabilirdi. Ama bu aklından bile geçmeyecekti. Ve Rose bir öneride bulunacak olsa, Denis gitmesinin gerçekten mümkün olmadığını söyleyecekti. İş hayatı öğretmenlik gibi değildi –işinizin başından ayrılamazdınız. Hem giderlerse pazar toplantısı ne olacaktı? Rose pazar günkü yemeği kaçırmak istemezdi herhalde. Rose, "Şu pazar buluşmalarını keşke icat etmeseydim" diye düşünmeye başlamıştı. Ona angarya gibi geliyorlardı.

Hep cıvıl cıvıl ve neşeli olmak, onlara ooo ve aaa dedirtmek için hep yeni ve değişik hafif bir yemek düşünmek, makyaj

yapmak, sohbetin dışında kalmamak için pazar gazetelerini okumak, Andrea ve Celia'ya terbiyeli davranmaları için rüşvet vermek. Hep aynı şeyler.

Yarıyıl tatili yaklaşırken Rose oldukça suskunlaşmıştı. Arkadaşı Nancy bir gün öğretmenler odasında buna dikkat çekti.

"O kabına sığmaz enerjin, canlılığın nereye gitti?" diye sordu. Nancy bekârdı ve her zaman şakayla karışık, asla bir erkek bulmayacağından yakınırdı.

"Her şeyin büyüsü biraz kaçıyor sanki" dedi Rose, niyetlendiğinden daha doğru ve ciddi konuşarak.

"Belki de yedi yıl krizindendir" dedi Nancy. "Pek çok erkek, sırf kendilerinden beklenenin bu olduğunu düşündükleri için evliliğin yedinci yılında kaşınmaya başlarlar. Biz zavallı kız kuruları, olur da bir gün evlenirsek duruma hazırlıklı olmak için bu konularda okur dururuz. Ama geçer, merak etme, genellikle geçer."

Rose ona inanmaz gözlerle baktı. Nancy duvar gibi kalındı gerçekten. Yedi yıl krizinde olan Denis değildi. Rose'du. Otuz iki yaşındaydı ve öngörülebilir gelecekte hayatı bugün nasılsa aynen öyle olacaktı. Bir ömür boyu gülümsemek ve duygularını belli etmemeye çalışmak Rose'u son derece temkinli biri yapmıştı. Her şeyden önce de pragmatik olmuştu. Arkadaşı ve meslektaşı Nancy'yle aptalca bir tartışmaya girmenin anlamı yoktu.

"Belki de haklısın, her şeyin bundan ibaret olduğunu umalım" dedi. Yüzündeki yumuşak ifade rağmen, Rose'un aklı binlerce kilometre uzaktaydı: Ne olduğunu şimdi anlamıştı. İçi kıpır kıpırdı, yerinde duramıyordu. Bir şey arıyordu, küçük bir kıvılcım, bir flört... Hatta mümkünse küçük bir ilişki. Bu düşündüklerine inanamayarak, heyecanla ürperdi. Bu onun tarzı değildi. Yoldan çıkan evli kadınların fevkalade aptal olduğunu düşünmüştü hep. Genellikle kendilerini çok zor bir durumda buluyor ve bunu hak ediyorlardı.

Rose izleyen günlerde her şeyin her zamankinden daha da tekdüzeleştiğini hissetti. Denis ona söylediği neredeyse her cümleye, bazen lafını bitirmesini bile beklemeden, "Özür dilerim, ne demiştin?" diye karşılık veriyordu. Maria Pilar her gün, "Otobüzü kaçırdım, otobüz geç kaldı" diyordu. O salak kıza ya kendisinin geç kaldığını ya da otobüsün erken geldiğini söylemenin bir faydası yoktu. Rose uğraşmaktan vazgeçmişti. Andrew her gün mısır gevreğinden nefret ettiğini söylüyor, Celia da onu taklit ederek aynı şeyi tekrarlıyordu. Rose'un annesi, Dublin'in kabalığına, sıradanlığına ve şiddetine kıyasla güneyde hayatın ne kadar güzel, ne kadar ağırbaşlı, kibar ve şık olduğunu söylemek için Cork'tan düzenli olarak telefon ediyordu. Rose dinliyor ve yıllardır yaptığı gibi mırıldanıyordu. Anlamsız bir mırıldanma.

Ve sonra gene pazar oldu. Ted ve Susie'deki buluşma için siyah zeytinli ve çamfıstıklı bir pirinç salatası hazırladı. Susie'nin ne diyeceğini, o daha kapıyı çalmadan biliyordu. Kirpiklerini boyasa ve renkli bir şeyler giyse çok güzel görünecek renksiz bir kadın olan Susie, gerçekten de, Rose'un tahmin ettiği şeyi söyledi: "Ne kadar akıllısın, Rose. Hep harika şeyler düşünüyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Rose'un içinden, arada bir açıp bir yemek kitabına baktığını haykırmak geldi, ama kendisini tuttu. Bir arkadaşa, bir ev sahibine bağırmak doğru olmazdı. Gülümsedi ve yaptığının çok basit bir şey olduğunu söyledi. Sonra salona geçti –hepsi gelmişti, herkes sanki kendisi için yazılmış rolü oynuyordu.

Bill maçlardan, Garry uçak biletlerinin fiyatlarından konuşuyor, Denis iş büyütme planlarına bilgece başını sallıyor, Nick tanıdığı bir atı anlatıyordu. Kadınların da rolleri vardı. Annie sokakların pisliğinden, Nessa süpermarketteki insanların kabalığından bahsediyordu... Susie ise hep yaptığı gibi, özür dileyip "Her şey yolundadır, umarım" deyip duruyordu.

Yanında ayakta duran ve tabağına biraz pirinç salatası

alan Ted, kulağına eğilip "Çok egzotik" dediğinde, Rose'un aklı binlerce kilometre uzaktaydı.

"Ah, yapması çok basit, gerçekten" dedi otomatik bir şekilde.

"Ben salataya demedim, sana dedim" dedi Ted gözlerini üzerine dikerek.

Ted. Her yıl arabasını yenileyen, iş tanımı epeyce muğlak olan, paralı ve çekingen Susie'yle evli olan Ted.

"Bana mı?" dedi Rose, ona merakla bakarak.

"Şey, parfümün, gerçekten çok egzotik. Hepimiz karanlıkta olsak seni hemen bulacağımı hayal ediyorum hep."

"Güpegündüz aydınlık olduğuna göre bunu kanıtlamak zor." Rose ona güldü. Gözleri tıpkı onunkiler gibi kıpır kıpır oynuyordu.

"Ama salı günü güpegündüz aydınlık olmayacak" dedi Ted. "Salı gecesi yani."

"Lafı nereye getirmek istiyorsun?"

Rose şakacı üslubunu koruyordu, ama şaşırmışa ya da alınmışa benzemiyordu. Sanki ona izin veriyor, devam etmesi için cesaretlendiriyordu.

"İş için Cork'a gidiyorum... geceyi orada geçireceğim... belki bu parfüm teorisini test edebiliriz diye düşündüm işte. Odanın neresinde olduğunu bulabilecek miyim bakalım. Ne dersin?"

Ted'in oyuna başka birini daha dahil etmeyi düşünüp düşünmediğini sormanın zamanıydı. Ama bunu sormak gerekmiyordu. "Peki nasıl olacak, hiç düşündün mü?" diye sordu Rose. Son yedi yıldır birbirlerinin evinde konuştukları şeylerden bahsediyorlarmış gibi, her zamanki sesiyle konuşmuştu.

"Çok düşündüm" dedi Ted. "Sen yarıyıl tatilinde olduğuna göre, annene kalmaya gidiyormuş gibi yapabilirsin." Bir etajere dayanmış ona bakıyordu. Merakla, ilgiyle. Öyle görünüyordu. Ona böyle bakan birinin olması, Rose'un neredeyse unuttuğu çok hoş bir duyguydu. Boğazının düğümlendiğini,

midesinin hafifçe bulandığını hissetti.

"Her şeyi düşünmüşsün" dedi.

"Ben herhangi bir engel görmüyorum, ya sen?" Ted, bahçe mobilyaları hakkında da konuşuyor olabilirdi.

"Sadece, insanları üzme tehlikesi var" dedi Rose.

"Ama sen ve ben öyle bir şey yapmayız. Bu, âşık olmak ya da birini terk etmek veya mutlu bir yuvayı yıkmak gibi bir şey olmayacak ki. Sadece, nasıl anlatsam... bir parça..."

"Bir parça heyecan?"

"Aynen" dedi Ted.

Rose hiçbir plan yapmamalarının ve göstermelik bir hikâye uydurmamalarının gerçekten de çok medenice olduğunu düşündü. Eğer bu iş olacaksa, ki bundan neredeyse emindi, bütün bunlar daha sonra düşünülürdü. Yürüyüp diğerlerinin yanına gittiler.

Rose bakışlarını kadınların üzerinde gezdirdi: Nessa, Susie, Annie ve Grace. Aralarından hayatına biraz heyecan katmak isteyen olmuş muydu hiç? Eğer olmuşsa, bu heyecanı kiminle yakalamışlardı? Denis'le olması neredeyse imkânsızdı. Bu tür bir faaliyete kendi evinde bile zor zaman ve enerji bulabiliyordu, nerde kaldı başkalarının karısı.

Her pazar olduğu gibi, o pazar da bir *pub* ziyaretiyle son buldu. Bu konuda da gelenekleri vardı. Öyle sabahlara kadar süren büyük turlar söz konusu değildi. Her çift kendi içkisinin parasını ödüyordu. Yaptıkları her şey gibi bu da son derece medeniydi. Ve son derece sıkıcı, diye düşündü Rose.

Arabalara binmek için *pub*'dan çıkarlarken, Andrew portakallı gazozdan nefret ettiğini söyledi, hayatında portakallı gazozdan başka çok az şey içmiş olan Celia da aynı şeyi tekrarladı.

Denis, Rose'un binmesi için arabanın kapısını açtı. "Harika arkadaşlarımız var, değil mi?" dedi durup dururken. "Çok, ama çok şanslıyız."

Rose gırtlağında sert bir pişmanlık yumrusunun oluştuğunu hissetti. Ama yutkundu ve onu onayladı.

"Ama biz de bunun için çalışıyoruz tabii" dedi Denis. "İnsanın dostları olması için bu işe zaman ve çaba harcaması gerekiyor."

Rose camdan dışarı baktı. Eğer her hafta tam da böyle bir pazar günü geçirmeye çalışmak için zaman ve emek harcamak gerekiyorsa, bir gün tatil yapıp bir gece evde yatmamaya kesinlikle hakkı var demekti.

Boğazındaki suçluluk yumrusu yok olmuştu.

Ted ertesi gün ona telefon edip Newlands Cross'tan birkaç kilometre ötede arabasını tamire bırakabileceği büyük bir yer olduğunu söyledi. Rose ayrıntıları not edip teşekkür etti. Telefonları dinleniyor olsa, konuşmaları dünyanın tüm özel detektiflerine ve gizli servislerine tamamen masum gelirdi. Rose şehre inip kendisine siyah dantel bir gecelik, bir şişe çok keskin parfüm ve buna uygun bir krem ve vücut losyonu satın aldı. Susie'nin yakışıklı kocasıyla bir parça heyecan yaşayacaksa, adamın bunu uzun bir süre hatırlaması gerekiyordu.

"Yarın hayvanat bahçesine gitmek istiyorum" dedi Celia akşam yemekte.

"Güzel fikir" dedi Denis, gözlerini kaldırmadan. "Annen yarıyıl tatilinde."

Rose, ters tepki vermesini umut ederek oğluna baktı. Beklediği oldu. "Hayvanat bahçesinden nefret ediyorum" dedi Andrew.

"Ben de hayvanat bahçesinden nefret ediyorum" dedi Celia.

"Tamamdır, o zaman. Maria Pilar sizi güzel bir yürüyüşe çıkarır, dondurma yersiniz."

"Ben güzel bir yürüyüşe çıktığımda yoruluyorum" dedi Andrew.

"O halde otobüze binersiniz, Maria Pilar otobüzü çok seviyor."

Maria Pilar masanın karşısından, "Otobüz değil, otobüsss" diye tısladı.

"Evet doğru, sürekli unutuyorum." Rose masadan hızla kalktı. "Şimdi, yapacak bir sürü işim var, yarın yokum, anneanneyi görmeye gidiyorum."

"Anneannemi görmek istiyorum" dedi Celia.

"Anneannemden nefret ediyorum" dedi Andrew. Celia'nın da anneannesinden nefret ettiğini hatırlamasına zaman kalmadan, Rose, onunla gelmeyeceklerini, çünkü jet gibi gidip geleceğini söyledi.

"Uçağa mı bineceksin?" diye sordu Andrew ilgiyle. Uçağa binmek gibi yeni bir deneyim, anneannesine olan nefretini hafifletebilirdi.

"Özür dilerim, ne demiştin?" diye araya girdi Denis. "İhtiyar yarasayı mı görmeye gidiyorsun?"

"Anneannem yarasa mı aldı?" Andrew şimdi iyice meraklanmıştı.

"Ben yarasayı görmek istiyorum" dedi Celia.

Rose kocasına dik dik baktı. Şimdi, anneannelerinin bir yarasası varmış gibi yapması gerekecekti. "Çoğunlukla dışarıda oluyor" dedi. "Özellikle de geceleri."

"Bir gün içinde gidip dönmek zor olur" dedi Denis.

"Biliyorum, gece kalacağım." Rose gerektiğinde yalan söylemenin, gizli kapaklı işler çevirmenin ne kadar kolay olduğunu fark edip şaşırdı. Buna alışkın olmayan kadınların kızarıp bozaracağını ve kendilerini ele vereceklerini düşünürdü hep.

"Cehennem azabı çekmeye gidiyorsun, bütün söyleyebileceğim bu." Denis sofradan kalktı ve "Denis'in İni" dedikleri odaya gitti. Gece yarısına kadar orada kalacaktı. Rose protesto edecek olsa, ona hazırlanması gereken bir sürü tablo olduğunu, satış toplantısının yaklaştığını söyleyecekti. Ya da yıllık rapor zamanının veya yıllık genel kurul zamanının ve-

yahut önemli şahısların şirketi ziyaret zamanının... Her zaman bir şey oluyordu.

Rose hiçbir suçluluk duymadan uyudu. Hiçbir kadından böyle sıkıcı bir hayatın altına imza atması beklenemezdi. Sözleşmede böyle bir madde olamazdı. Yol boyunca biraz heyecana izin veren küçük bir madde olması gerekiyordu.

Ted, saat onda tam söylediği yerde bekliyordu. Rahat ve sakindi. Rose'un küçük seyahat çantasını arabasının bagajına aktardılar.

"Çok eğlenceli" dedi.

"Aynen öyle, değil mi?" dedi Rose.

Yolda, hafiften flört ettiler. Rose ona arabayı çok iyi kullandığını söyledi. Ted ona kedi yavrusu gibi kıvrılışının çok tahrik edici olduğunu söyledi. Chris de Burgh parçaları dinlediler. Ted'in birkaç telefon etmesi gerekiyordu, ama öğle yemeği için Rose'un hoşuna gideceğini düşündüğü bir yerde masa ayırtmıştı. Belki önce otele yerleşmek, restorana oradan gelmek isterdi. Bu arada Denis ya da Susie'nin adını ağızlarına almadılar. Andrew ve Celia'nın ya da Ted ile Susie'nin çocuklarının ettiği şirin lafların hiçbirinden söz etmediler. Bu yolculuğa heyecan için çıkmışlardı, bütün bunların dışında ve uzağında olmalıydılar.

Rose odayı beğenerek inceledi... Şık elbisesini dolaba astı, parfümünü ve diğer güzel kokulu kremleri çekmecesine sakladı. Tüm koku bir şişeden geliyor sanılsın istemiyordu. Aynada yüzüne baktı. Daha iki gün önce, pazar sabahı, Ted heyecan teklifiyle yanında beliriverdiğinde nasılsa aynen öyleydi. Aynen öyle, ama biraz daha bakımlı. Bacaklarına ağda yapmıştı. Bunun bir kadının foyasını ortaya çıkardığı, bir ilişkisi olup olmadığının buradan anlaşıldığı söylenirdi, ama Denis olsa hiçbir şey fark etmezdi. Keyifle restorana doğru yürüdü. İçeri adımını attığı an kanını donduran bir çığlık işitti: "Rose, Rose, baksana!" Seslenen annesiydi.

Güney İrlanda'nın, belki de bütün adanın en korkunç insanı olan Nora Ryan'la birlikteydi. Kadının boncuk gibi gözleri ve yılan dili gibi içeri girip çıkan bir dili vardı. Her zaman eleştiri yüklü sert sözler ederdi. Üç kişilik bir masada oturuyorlardı ve onun da oturması için üçüncü iskemleyi çektiler. Rose'un beyni yerinden fırlayacak gibi oldu. Sanki onu bekliyorlardı.

"Nasıl öğrendin benim... şey... seni görmeye geldiğimi...?" diye kekeledi.

"Telefon ettim. Telefon ettim ve o pek de akıllı olmayan kız Cork'ta olduğunu söyledi."

"Avrupalılar" dedi Nora Ryan, gözlerini havaya dikerek.

"Hepimiz Avrupalıyız" diye tersledi Rose onu, kendine hâkim olamadan.

"Ne kadar gözlemcisin, Rose'cuğum" dedi Nora Ryan, ince yılan dilini üç kez dışarı çıkarıp sokarak.

"Peki sen ne dedin?" diye sordu Rose annesine.

"Harika bir haber olduğunu, Nora'yla burada öğlen yemek yiyeceğimizi söyledim, ama o aptal kız söylediklerimin tek kelimesini bile anlamadı."

"İspanyollar!" dedi Nora. Gözleri neredeyse iğrenç şapkasının kenarına değecekti.

"Sonra ne yaptın?" Rose daha önce hiç yaşamadığı muazzam bir paniğe kapıldığını hissetti.

Akla gelmeyecek şey olmuştu işte. Annesi, Rose'un kendisini ziyarete geleceğinden hiç bahsetmediğini Denis'e mutlaka söylemiş olmalıydı. Rose bir sürpriz yapmayı planladığını ileri sürebilir miydi? Böyle bir umut var mıydı?

"Torunumla aramda çok tuhaf bir konuşma geçti. Galiba evi yarasaların bastığını, senin de bu sorunu halletmek için buraya geldiğini düşünüyor." Rose başını ellerinin arasına aldı. "Bunun üzerine, neler olduğunu anlamak için işyerinden Denis'i aradım tabii" dedi annesi.

"O ne dedi?"

"Soru, soru, soru; gerçekten, televizyondaki o sorgucular-dan biri gibisin Rose" dedi Nora Ryan.

Rose ona gerçekten nefret dolu bir bakış attı. "Anne, Denis ne dedi?"

"İyi olduğunu söyledi, satış toplantısı yaklaştığı için çok meşgul olduğunu söyledi..."

"Anne, seni boğazından yakalayıp ağaç gibi silkelememi istemiyorsan söyle, Cork'a gelişimle ilgili olarak ne dedi? Hadi söyle."

"Gerçekten, Rose" diye başladı Nora Ryan.

"Çenenizi kapatın, Bayan Ryan" dedi Rose.

Gözlerini üzerine diktiler. Rose kaybettiği zamanı kazanmaya çalıştı. IQ'su çok düşük biriyle konuşur gibi, tane tane sordu: "Anne-senden-bana-Denis'in-ne-dediğini-söylemeni-isteyebilir-miyim?"

Annesi, Rose'un yakalayıp onu ağaç gibi silkelemekle tehdit ettiği boğazına dokunuyordu. Adeta konuşmaktan korkar gibiydi. "*Neden* böyle konuşuyorsun, anlamıyorum Rose, gerçekten anlamıyorum" dedi. "Denis'e olur da eve gitmeden önce ona telefon edecek olursan, öğlen burada yemek yiyeceğimizi söyledim. Zaman kaybetmeyesin diye... eve kadar gidip kapıda kalmayasın diye... ayrıca seni böyle güzel ve şık bir yerde öğle yemeğine davet ettim..." Rose'un annesi çantasından bir mendil çıkarmış, gözünün ucunu siliyordu. "Bu nedenle işkence göreceğimi ve sorguya çekileceğimi kesinlikle beklemiyordum." İncinmişti ve diğer ikisinin bunu anlamasını umursamıyordu.

Bayan Ryan şimdi, hiç alışkın olmadığı avutucu rolündeydi. "Hadi hadi, hadi hadi hadi" dedi, arkadaşının sarsılan omzunu beceriksizce sıvazlayarak ve Rose'a nefret dolu bakışlar fırlatarak.

"Sende kalacağımı biliyor muydu?" Rose'un sesinde tehli-

keli bir sakinlik vardı, sözcükler ağzından uzun aralıklarla çıkıyordu.

"Tabii ki biliyordu" dedi annesi burnunu çekerek.

"Nereden biliyordu?"

"Ben söyledim."

"*Sen* nereden biliyordun, anne?"

Rose'un annesi ve Nora Ryan birbirlerine endişeyle baktılar. Belki de Rose aklını kaçırıyordu... cidden kaçırıyordu.

"Çünkü Maria Pilar öyle dedi, torunlarım öyle dedi..."

Rose şimdi biraz daha kolay nefes alıyor gibiydi. "Evet. Tamam, güzel, şimdi her şey aydınlandı" dedi.

Ve o anda Ted, elinde selofana sarılı tek bir kırmızı gülle salona girdi. Rose gene beyninden vurulmuş gibi oldu.

Ted onu gördü ve masaya yaklaştı. "Bu ne sürpriz! Bu ne büyük bir sürpriz!" diye bağırdı, amatör bir oyundaki çok kötü bir aktör gibi.

İki yaşlı kadın bakıştılar; alarm seviyeleri gene yükselmişti.

"Aman Tanrım... Bu Ted" diye bağırdı Rose. "Dünya ne kadar küçük!" Onun kadar beklenmedik başka birilerini, mesela Napoleon'u görmeyi bekliyormuş gibi etrafa bakındı.

"Sana daha da inanılmaz bir şey söyleyeceğim" diye bağırdı Ted. Şimdi bütün restoranın onlara baktığının ve ister istemez onları dinlediğinin farkında değildi.

"Bu annem" diye bağırdı Rose. "Cork'a ziyaretine geldiğim annem."

"Nasılsınız?" diye başladı Rose'un annesi, ama bir duvara da konuşuyor olabilirdi.

"Daha da inanılmaz olan" diye tekrarladı Ted. "Buraya... şey... buraya gelmeden önce otele uğradım ve kiminle karşılaştım dersin? Susie'nin erkek kardeşi ve karısıyla. Susie karımdır" dedi, şimdi onu dinleyenler arasına katılmış olan altmış küsur kişiye dönerek. "Cork'talar ve benimle aynı otelde kalıyorlar." Sözlerinin restoranda bulunan herkes tarafından

iyice anlaşılması için durdu. "Aynı otelde." İstediği tepki her ne idiyse alamayınca, bunu farklı bir şekilde söyledi. "Tıpatıp aynı otelde, böyle denebilir sanırım" dedi gururla.

Rose gevelemeye başladı. "Ne hoş bir tesadüf, Ted, böylece hep birlikte olabileceksiniz, ben de bazen otelde kalmak isterdim, ama *annemde* kalıyorum."

Bayan Ryan gözlerini kısarak ona baktı. "Eminim, otelde kalsaydın annen bunu hiç umursamazdı" dedi keyifle.

"Yok yok yok yapamam. Hem zaten annemin evinde bir sürü yarasa var" dedi Rose Ted'e, deli gibi çırpınarak. "Bu nedenle orada kalacağım."

Ted onu duymamış bile olabilirdi.

"İşin tuhafı, beni gördüklerini sandıklarında, gördükleri sahiden ben miyim anlamak için resepsiyona sormuşlar ve başkalarının işine burnunu sokmaya bayılan o lanet olasıca resepsiyon görevlileri Bayan ve Bay Ted O'Connor'ın otelde kaldığını söylemişler, tabii ki."

"Ne yaptın?" dedi Rose.

"Onlara Susie'nin son anda gelemediğini söyledim. Bunun üzerine bana daha ucuz olacağı için tek kişilik bir odaya geçmek ister miyim diye sordular, ben de 'Evet isterim, ama koşup eşyalarımı toplayayım' dedim ve dediğimi yaptım. Şimdi eşyalarım arabanın bagajında, ne demek istediğimi anlıyorsan eğer."

Rose ona baktı. Ted'in yüzü kıpkırmızıydı; başka delilere konuşan bir deliyi andırıyordu.

"Ne dediğimi anlıyorsan eğer!" diye kükredi.

Rose üzerine birden bir olgunluk geldiğini hissetti. Şimdi, ona uzun süre yetecek bir heyecan yaşadığını biliyordu. Ted'in arabasını park etmesine yardım etme bahanesiyle, onunla birlikte çıktı, bagajdan seyahat çantasını aldı. İkisi de konuşamayacak kadar şoktaydı.

Rose restorana döndü; müşteriler İkinci Raunt'u izleme umuduyla ilgiyle baktılar.

Ted kırmızı gülü Bayan Ryan'a vermişti. Bir açıklama yapmadan, "Bunu sizin için aldım" demişti. Nora Ryan bunda bir tuhaflık görmemişti. Gençliğinde bunun sık sık başına geldiğini söylemişti.

Rose annesiyle nazik bir şekilde konuştu, yarasasız olduğunu unuttuğu evde geçireceği geceyi planladı ve Dublin'e dönmek için hangi trene bineceğini, arabasını Newlands Cross yakınlarından nasıl alacağını kararlaştırdı. Hayatının epeyce düşük yoğunluklu ve heyecansız olmasını umut ettiği bir dönemine başlamak üzere...

BELONGS TO KAHVUS TEAM

Dört kişilik bir yazlık

Molly bu yıl tatilini bir aşçılık kursuna giderek geçirmek için para biriktiriyordu. Çok pahalıydı ama bunun son fiyat olduğunu söylemişlerdi. Fransa'da bir handa kalıyordunuz ve Büyük Usta size sabahları sos hazırlamayı, öğleden sonraları da hamur işleri yapmayı öğretiyordu. Anlaşıldığı kadarıyla aşçılığın sırrı soslarda ve hamur işlerinde gizliydi. Bazı budalalar her şeyi fırına veya ızgaraya ya da daha korkuncu, bir kızartma tavasına atıyor olabilirlerdi.

Molly büyük bir süpermarkette, hayat dolu bir grup kızla birlikte çalışıyordu. Her yıl içlerinden dördü birlikte tatile çıkıyordu. Hep beraber bir yazlık ev tutuyorlardı.

Tatil için yer ayarlama zamanı geldiğinde, kahve molalarında neredeyse bundan başka bir şey konuşmaz oldular.

Sheila yazlık bir evin herkes için farklı bir anlama geldiğini söyledi, ama bu maceranın bir parçası değil miydi?

Bir sene, İspanya'da bir yerde her tarafında pembe çiçekler olan, duvarları beyaz badanalı, olağanüstü bir evde kalmışlardı, ama ev kasabaya ve sosyal hayata iki kilometre mesafedeydi. Gene İspanya'da, başka bir tatil beldesinde harika bir yerde kalmışlardı, ama orası da alt katında kafe olan bir daireydi ve sosyal hayata fazla yakındı. Kanarya Adaları'nda kaldıkları ev, muazzam bir apartman bloğunun parçası gibiydi. İtalya'da ise, o kadar çok insan tanıyor olsa-

lar, yirmi kişilik bir ev partisi verebilecekleri kadar geniş bir yerde kalmışlardı.

Bu yıl, birlikte geçirecekleri beşinci tatil için yer ayırtıyorlardı. Sheila gözlerini yuvarlayıp havaya doğru bakarak, "Ve henüz hiçbirimiz tatilde bir adam ayarlayamadık" dedi.

"Aramıza bir sürü adam katıldı, ama hiçbirinin arkası gelmedi" dedi Kitty.

"Ya da biz onları istemedik" dedi Brigid.

Mary bir şey demedi. Son zamanlarda çok sessizleşmişti.

Molly bunu fark etmişti, ama diğerleri çok heyecanlı olduklarından fark etmiş gibi görünmüyorlardı, tatil broşürlerini ellerinde sallayarak, başkalarının Yunanistan maceralarını birbirlerine anlatıp duruyorlardı.

Bu yıl tatil yeri olarak Yunanistan'ı seçmişlerdi. Yunanistan bugüne kadar gittikleri her yerden daha uzaktı. Daha egzotik, belki de daha heyecanlandırıcıydı.

Sonra, Shelia para biriktirmeye başladı. En iyi yerlerden birini kapabilmek için yılbaşından önce her birinin ayrı ayrı 30 sterlin depozito yatırması gerekiyordu.

Mary iki gün üst üste üç adet on sterlinlik banknotlarını getirmeyi unuttu.

"Dinle Mary, rezervasyonu bugün yaptırmam gerekiyor, senin paranı ben vereceğim, hafta sonu bana borcunu ödersin" dedi Shelia. Mary hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. O gelemeyecekti. Frank'le nişanlanacaktı ve onlara güzel dörtlüyü bozacağını söylemeye cesaret edememişti.

Onu bağışladılar, çünkü nişanlanmak güzel bir şeydi. Sonra onun bekârlığa veda partisinden konuşmaya başladılar. Ama elbette, bu dördüncü bir kişi bulmak zorunda oldukları anlamına geliyordu.

"Sen gelmek istemediğinden emin misin, Molly?" diye sordular tekrar.

Ama Molly gayet emindi.

Büyüleyici sosların nasıl yapıldığını öğrenmeyi ve aynı şeye ilgi duyan insanlarla tanışmayı çok istiyordu.

Güneş kremlerine bulanıp bir plajda yatmayı ve bütün gece bir diskoda dans etmeyi istemiyordu.

Belki de Molly'nin hayır demesine memnun olmuşlardı. O diğerleri kadar çekici değildi, öyle kısa etekler giyip o kadar çok makyaj yapmıyordu. Molly muhtemelen pudingi andırdığını, yapmaya bayıldığı o tatlılardan biri gibi göründüğünü düşündü.

Sonra her şey üst üste geldi. Molly kursa kayıt yaptıranların sayısı yeterli olmadığı için Büyük Usta'nın programı iptal ettiğini, ödediği paranın geri yatırıldığını, özürler dilendiğini ve üzüntüler duyulduğunu bildiren bir mektup aldı.

Molly çok büyük bir hayal kırıklığı içindeydi, üstelik seyahat acentesinden kötü haberleri alan Shelia, Kitty ve Brigid'in sürekli ağlayıp sızlandıklarını duyuyordu. Tatil ücreti dört kişi üzerinden hesaplanmıştı. Mary olmayınca bu onlara küçük bir servete mal olacaktı.

"Size birkaç kuruş kazandırmak için evlenmekten ve istikbalimden vazgeçemem" diye bağırdı Mary.

"Ah keşke bizimle gelecek biri olsaydı, tanıdığımız biri" dediler tekrar tekrar. Ve Molly sonunda, eğer başka birini bulamadılarsa gelebileceğini, çünkü kendi tatil planının suya düştüğünü söyledi.

Sevinçten çılgına döndüler.

Tatil gene gündemdeydi, Mary Frank'le evlenebilirdi, ortalık sakinleşmişti.

Yunanistan'daki yazlık ev nefisti; iki tarafına saksılar dizili harika merdivenlerle çıkılan, küçük, beyaz bir evdi. Aşağıdaki limanı ve açık denizi görüyordu. Evin, yaz için dağdaki bir kulübeye gitmiş olan, ufak tefek yaşlı bir hanıma ait olduğunu söylediler. Oğlunun bir iş kurabilmesi için para biriktiriyordu.

Kızlar eve bayıldılar. Çok geçmeden, etrafa yayılan elbiseler, güneşte kuruyan mayo ve havlularla tüm tatil evlerinin tanıdık görüntüsüne büründü.

Molly'nin tatilde bekledikleri kadar eğlenceli biri olmadığına karar verdiler.

Tam olarak titiz ve kuralcı denemezdi, ama plajda üstsüz de güneşlenmiyordu. Tam olarak ölçülü denemezdi, ama çam aromalı retsina şarabıyla arası iyi değildi. Tam olarak iffet timsali denemezdi, ama köyde onların gelmesini bekleyen bütün o yakışıklı Yunan erkekleriyle yakınlaşamaya o kadar hevesli değildi.

Shelia, Kitty ve Brigid ise gayet rahat davranıyorlardı. Molly'nin de onlar gibi olmayacağı hiç akıllarına gelmemişti.

Molly onları asla kınamıyordu, sadece yürüyüşe ya da tekne gezilerine, hatta dağda keşif turlarına çıkmayı tercih edeceğini söylüyordu. Bazen, limandan aldığı taze balık ve güzel salatalarla onlara evin balkonunda öğle yemekleri hazırlıyordu. Bu alışverişleri yapmak için gereken birkaç Yunanca sözcüğü, hatta oranın yerlilerinden bazılarının adlarını öğrenmişti.

"*Ti kanis*, Molly" diye sesleniyorlardı ona.

"*Kala, poli Kala*" diye bağırıyordu o da.

"*Orea*" diyorlardı.

"Senin bu yaptığın gerçek bir sohbet" diye yakındı Sheila bir gün.

"Hayır, değil" diye güldü Molly. "Sadece 'nasılsınız, iyi, harika'. Sahiden, bu kadar."

Aslında daha fazlasını biliyordu; kızlar Yunanca sayı saymayı öğrendiğini, hesap geldiğinde kontrol edebildiğini, servis yüzdesini hesaplayabildiğini, lütfen ve teşekkür ederim diyebildiğini fark ettiler.

Shelia insanın zamanı olsa bütün bunları yapabilmenin harika olduğunu, ama hareketli bir sosyal yaşamı olup da za-

manı olan biri olamayacağını söyledi.

Molly akşam yemeklerinde onlara katılıyordu. Limanın çevresindeki onlarca tavernadan birine gidiyorlardı. Bazen Yunanlı erkekler ayağa kalkıyor, halka oluyor ve geleneksel danslarını yapıyorlardı.

Ama çok geçmeden Shelia, Kitty ve Brigid otelin diskosuna gitme zamanının geldiğini söylüyorlardı.

"Hadi Molly, artık gerçek danslar yapma vakti" diyorlardı.

Molly ise tavernada kalmayı tercih ediyor, dans eden adamların çöküp kalkışlarını ve sekişlerini hayranlıkla seyredip övgüler düzüyordu. Sonra küçük fincanlarda şekerli kahve içiyordu.

Özellikle sevdiği bir restoran vardı. Kapının üzerinde adı yazmıyordu ve çok şık bir yer değildi. Daha yeni bazı yerler gibi cephesi ışıl ışıl aydınlatılmamıştı, ışıkları yanıp sönen tabelaları, pahalı tenteleri yoktu. Ama çok samimi bir ortamdı, insanlar sizi gördüklerine memnun oluyorlardı. Bu küçük, neşeli mekânda kendini tombul ve hırkasıyla biraz tapon hissetmiyordu.

Neyse ki, aynı zamanda çok ucuz bir yer olduğundan ötekiler akşam yemeklerini çoğunlukla orada yemekten memnun oluyorlardı. Molly çok geçmeden onlara diskoya gitmektense orada kalmayı gerçekten tercih ettiğini söyledi.

Yurtdışında olmanın esas bu olduğunu, diskonun her yerde bulunabileceğini söylemedi. Burayı işleten aile o kadar çok çalışıyordu ki. Ufacık mutfaktan bir içeri bir dışarı koşturup duruyor, tek tek herkesin ne sipariş ettiğini hatırlıyorlardı, gülümsemeleri gerçekten çok içten görünüyordu.

Yaşlı bir kadın ile oğlu Georgi, bir de Maria adında çok güzel bir kız vardı. Georgi kıza çok sık gülümsediğine göre muhtemelen onun karısıydı.

Elinde alyans yoktu, ama belki burada âdetler farklıydı.

Molly'nin kalmasına çok memnun oldular. "Burada turist-

lerle değil biz halktan insanlarla olmak sıkıcı değil mi?" diye sordu Maria.

"Hayır, ben Yunanistan'a Yunan halkını tanımaya geldim" dedi Molly ve bu hepsinin hoşuna gitti.

O akşam yaşlı hanım çıkageldi ve ona ballı cevizli büyük bir çörek verdi.

"Bizden size bir hediye" dedi ve Molly'nin teşekkür etmesine fırsat kalmadan ortadan kayboldu.

"İngilizceyi nasıl bu kadar iyi konuşuyorsunuz?" diye sordu Maria'ya Molly, bir başka akşam.

"Georgi, ağırlayacağımız bütün o turistler için bunu öğrenmemiz gerektiğini söylüyor, ama ne yazık ki, turistler hiçbir zaman bize gelmiyor."

Molly o gece bunu düşündü. Lokanta gerçekten çok salaştı, yemekler de öyle aman aman iyi değildi. Oradaki kimsenin – Georgi'nin de annesinin de karısının da– iyi aşçılar olmadıklarını kabul etmek gerekiyordu. Ziyaretçilerin eğlenmek için başka yerlere gitmeleri pek de şaşırtıcı değildi.

Ama gene de, bu küçük balıkçı köyünün insanlarının kendi eski şarkı ve danslarıyla eğlenmelerini seyretmekten daha eğlendirici ne olabilirdi?

Molly, Maria'ya gıptayla baktı. İnsanın böyle çok iyi dans eden, ağız dolusu gülümseyen, herkese karşı nazik, harika bir kocası olması ne büyük bir şanstı. Ama o da çok güzel bir kadındı.

Ve güzel kızlar hoş erkekleri götürüyordu, kural buydu.

Molly bunu düşününce üzüldü. Bölüşüm hiç de adil değildi.

Bir kız güzelse, daha baştan çok daha şanslı oluyor, insanlar ona hayranlıkla bakıyordu; yürüyüp gidişiyle bile yürekleri hoplattığını biliyordu. Ve bütün bunların üstüne, hoş bir erkeği de elde edebiliyordu. "Çok fazla" diye düşündü Molly, yüzü mahzunlaşarak.

Maria bunu fark etti.

"Bu gece üzgün görünüyorsunuz" dedi.

Molly başını kaldırıp kızın yüzüne baktı; yüzü kusursuz bir oval şeklindeydi, koyu renk çok iri gözleri, buğday rengi bir teni, gür ve dalgalı siyah saçları vardı. Georgi gibi harikulade bir adamın ona âşık olmasında ve ona o kadar çok gülümsemesinde şaşacak bir şey yoktu.

"Güzel olmak isterdim" dedi Molly aniden.

"Ama öylesiniz" dedi Maria, baş döndürücü gülümsemesiyle. "Çok hoş bir yüzünüz var ve çok tatlı bir insansınız, burada herkes gelmenize seviniyor."

"Hayır, değilim. Bir kere, sizinkiler gibi harika buklelerim olsun isterdim."

"Peki siz neden yaptırmıyorsunuz?" diye sordu Maria. "Kuzinim berber, benimkileri o yaptı."

"Perma mı?" Molly buna inanmıyordu.

"Ben perma sözcüğünü bilmiyorum."

"Saçınızı sıcak şeylerle sarıp o mu yaptı?"

"Evet, öyle yaptı."

Maria güldü ve iki eski arkadaş gibi birlikte güldüler.

Ertesi sabah Shelia, Kitty ve Brigid fena halde akşamdan kalmaydılar.

"Hasbelkader, bir omlet yapıyor olabilir misin?" diye sordu Kitty, kurbağa gibi bir sesle.

"Hayır, perma yaptırmaya gidiyorum" dedi Molly ve iki yanına saksılar dizili basamaklardan aşağı koşarcasına indi.

Berberin adı Anna'ydı. Molly'ye çok güzel bukleler yapacağını söyledi ve yaptı. Molly'ye Maria'nın Georgi'nin karısı değil, kız kardeşi olduğunu, kaldıkları güzel evin Georgi'nin annesine ait olduğunu ve orada bir restoran açmayı umut ettiklerini de söyledi. Ama şu anda bu pek olacak gibi görünmüyordu. O küçük yerde yeterince para kazanamıyorlardı ve imkânları bir aşçı tutmaya elvermiyordu.

"Ben aşçılık yapabilirim" dedi Molly aniden.

"O halde, belki de sizi Tanrı gönderdi" dedi Anna, buklelerin arkadan nasıl gördüğünü görebilmesi için ona bir ayna uzatarak.

Molly o gece küçük kafeye gittiğinde, Georgi saçlarının çok güzel göründüğünü söyledi.

"Hep güzel görünüyordunuz, ama şimdi saçlarınız da çok güzel görünüyor. *Orea*... çok güzel" dedi tekrar.

"Teşekkür ederim, Georgi, *efkaristo*, ama şimdi daha önemli bir şeyi konuşmamız gerekiyor. Buraya iyi tavuklar alıyorsunuz, ama biraz kuru oluyorlar. Yarın size güzel bir tavuk yemeği yapmamı ister miydiniz? Zeytinyağı, kurutulmuş domates ve şarapla?"

Georgi şaşırmış gibiydi. "Şey, evet..."

"Siz, Maria ve ben birlikte markete gidebilir miyiz, sizce?" diye sordu Molly.

Georgi bunun harika bir fikir olduğunu düşündü.

Ertesi sabah kızlar kalktığında, Molly evde değildi. Bir not bırakmış, yapacağı bir sürü iş olduğunu, daha sonra her zamanki yerde görüşebileceklerini yazmıştı.

Akşam Shelia, Kitty ve Brigid gelip masaya oturdular. Molly ortalıkta yoktu, sonra mutfakta olduğunu gördüler, Georgi'ye gülümsüyordu, hırkası üzerinde değildi, saçları bukle bukleydi ve yemeklerden o sorumluymuş gibi görünüyordu.

Üzerinden buharlar tüten güveçte tavuklar mutfaktan geldi ve insanlar bayıla bayıla yemeğe başladılar. Yemeğin suyuna banıp tabaklarını sıyırmaları için sepetlere Yunan ekmekleri de konmuştu.

"Hey, nefis" dedi Shelia hayretle. "Bunu sen mi yaptın, Molly? Biraz daha alabilir miyim?"

"Şışt, olmaz" diye fısıldadı Molly. "Herkese yetecek kadar yok, aileden olanların fedakârlık etmesi gerekiyor."

"Bu saç da nereden çıktı, Molly?" Kitty de aynı derecede şaşkındı.

"Size perma yaptırmaya gideceğimi söyledim ya. Dinleyin, peynir ya da başka bir şey alacak mısınız? Bir de diskoya gittiğinizde, orada karşılaştığınız tiplere yarın akşam buraya gelmelerini söyler misiniz? Onlara özel bir fiyat uygularız."

"Biz?" dedi Brigid.

"Georgi, annesi, Maria ve ben."

Bir sessizlik oldu. Üç arkadaş son anda onlarla birlikte gelmiş olan kıza yeni bir gözle baktılar. Yemek pişirmeyi dans etmeye, yemeklere konacak malzemelerden konuşmayı ay ışığında romans yaşamaya tercih eden, o tapon hırkalı tombul kız, köyün en yakışıklı erkeğinin dikkatini tümüyle üzerine çekmiş gibi görünüyordu. Bu sadece beklenmedik bir şey değildi, aynı zamanda çileden çıkarıcıydı.

Gene de, adamın karısını unutmamak gerekiyordu.

"Peki, Maria mutfaktaki yerine senin geçmenden hoşlanacak mı bakalım?" dedi Shelia çok hafif bir tebessümle.

"Valla, her kardeş gibi o da lokantanın işlerinin açılmasına sevinecektir. Açılırsa tabii." Molly güvenle ama kibirsiz konuşmuştu.

"Kardeş mi?" dediler hep bir ağızdan.

"Evet, tabii, birbirlerinin kopyası gibi değiller mi?" Molly, onun eline bakmaya başlamış olan aileye sevgiyle, uzun uzun baktı.

Eğlence düşkünü kalabalığın diskoya gitme zamanı gelmişti. Ama gitmek istemiyorlardı. Burada o kadar çok şey olmuştu ki. Ama öte yandan, diskoda da olağanüstü şeyler olabilirdi.

Hırkasıyla o kadar geriden gelmekte olan Molly, bu küçük ve durgun yerde bu kadar iş becermişse, onlar parlak renkli ışıkları ve ritmik müzik sesleriyle diskonun onları davet ettiği yerde neler bulmazlardı?

Onu şimdiden ailelerinden biri gibi gören insanlarla yemek malzemelerinden konuşup sos sözcüğünün Yunancasını bulmaya çalışan ve ertesi günün menüsünü planlayan Molly'yi orada bırakıp yürüdüler.

Tatilde hava durumu

Robert, akşam yemeğinden sonra Güney Fransa haritasıyla kanepeye kıvrılır, seyahati planlarız demişti. Frankie akşam olmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Her zaman, yolculuğun en zevkli kısımlarından biri bu oluyordu; Robert kolunu omzuna dolayıp kanepeye oturuyor, şöminede ateş çıtır çıtır yanıyor, ellerinde şarap kadehleri, birbirlerine büyülü yer isimlerini işaret ediyorlardı. Robert'ın şirket toplantısının İspanya'da yapıldığı geçen yıl böyle olmuştu; toplantıdan sonra gezip görecekleri tipik İspanyol kasabalarını böyle saptamışlardı. Şirket toplantısının İtalya'da yapıldığı ondan önceki yıl da, parmakları göl kıyılarındaki yer isimlerinin izini sürmüştü.

Frankie akşam yemeğinin kendiliğinden hazırlanmayacağını biliyordu tabii ki. Onun hoşuna gideceğini bildiği bir şeyler almak için öğle tatilinde kaçıp alışverişe gitmesi gerekecekti; Robert göbeğinin çıkmasını dert etmeye başladığından beri, bu iş giderek daha zorlaşıyordu. Bonfileli, mantarlı, sarmısaklı ekmekli akşamlar geride kalmıştı. Belki kalkan balığı bulurdu –çok pahalıydı, ama çok özel bir yemek gibi oluyordu; yanına biraz da sebze alırdı. Sebzeleri işte bile ayıklayabilirdi; eve döndüğünde o kadar az zamanı olacaktı ki. Etrafı toparlamak için deli gibi koşturacak, karmakarışık duran ders notlarını ortadan kaldıracaktı. Robert bir haftadan

uzun zamandır ona gelmediğinden, her akşam Açık Öğretim derslerine çalışmıştı.

Frankie mutlulukla, birlikte geçirecekleri geceyi düşündü. Robert'ın bir defasında gözlerine çok yakıştığını söylediği yeşil elbisesini giyecekti. Robert bunu söyleyeli epey oluyordu, ama ona hâlâ âşık olduğu kesindi ve insanların sonsuza kadar göz renginden konuşması gerekmiyordu. Bu hiç doğal olmaz ve tekrar duygusu verirdi.

Dale gibi bir adamın yanında çalışmanın tek iyi tarafı, işin çok az zaman alması ve beynini yormamasıydı. Berbat bir adam olan Dale'in bütün istediği, resepsiyonda oturacak, ziyaretçilere bir dakika beklemelerini söyleyecek, bu arada Dale'in halkla ilişkiler dünyasındaki başarılarıyla ilgili korkunç haber kupürlerine bir göz atabileceklerini belirtecek, sonra da onları içeri alacak prezantabl biriydi. Frankie bu iş için fazlasıyla zekiydi ve sadece bunu bilmek bile ona büyük bir memnuniyet veriyordu. Ama Dale'in yanında çalışmak, neredeyse her gün Robert'ı görmesi için ona bir bahane sağlıyordu. Ve Frankie Robert'ın yakınında olmak için, kömür madeninde ya da gökdelen inşaatında çalışmaya bile hazırdı.

Robert'ın Fankie'yle buluşmak için bahanelere ihtiyacı vardı: Robert, patronunun kızıyla evliydi –gerçek aşkın, hakiki aşkın ne olduğunu bilmediği zamanlar yaptığı bir mantık evliliğiydi bu.

Robert ile karısının biri sekiz, diğeri yedi yaşında iki çocuğu vardı. Hiçbir ilgilerinin olmadığı şeyler yüzünden üzülmemeleri gereken yaştaydılar; Robert'ın gerçek aşkı çok geç bulması onların kabahati değildi. Robert şirketin yükselen yıldızıydı. Artık evi terk etmeyi düşündüğü ve ondan sonra iki evi birden geçindireceği için her zamankinden daha fazla çalışmak zorundaydı. Boşanma bahsi açılır açılmaz onu işten çıkarmaması için, kayınpederi de olan patronunun gözünde kesinlikle vazgeçilmez biri olması gerekiyordu. Frankie bu

bahsin ne zaman açılacağını sormamıştı, ama çocuklar yatılı okula başlamadan önce açılmasını beklemenin makul olmayacağını düşünüyordu. Belki üç yıl?

Bekleyecekti. Elbette.

Ama bu arada, yazları çıktıkları büyük balayları gibi harika şeyler oluyordu. Yaz tatillerine böyle diyorlardı: İtalya Balayımız, İspanya Balayımız, şimdi de Riviera Balayımız.

Frankie alışveriş listesini yaptı ve Fransa haritasını çıkarıp açtı. Dale ne zaman yanından geçse, not alıyormuş ya da bir şeye bakıyormuş gibi yapıyordu. Dale durup onu sorguya çekemezdi.

Frankie koyu renk uzun ve dalgalı saçları ve parlak yeşil gözleriyle iş için uygun bir fiziğe sahipti. Daha da önemlisi, Benson's'da çalışan geleceği parlak Robert'ın dostuydu. Dale resepsiyon koltuğuna Benson's'la iyi ilişkilerini sürdürmesini sağlayacak herkesi oturtabilirdi. Bunu, Frankie'nin hem zeki hem güzel olmasına ilave bir avantaj olarak görüyordu.

Frankie'nin canını sıkan tek şey, çalıştığı bütün saatleri at nalı şeklindeki masasının başında geçirmek zorunda olmasıydı. Keşke öğleden sonra işten kaçabilseydi. Öyle olsa berbere gidebilir, hatta lükse kaçıp manikür bile yaptırabilirdi; bu gece, Cannes'dan St. Raphael ve St. Tropez'ye, Côte d'Azur güzergâhını parmaklarıyla takip ederlerken, elleri çok göz önünde olacaktı. Yoksa Cannes'dan başlayıp Antibes, Nice ve Monte-Carlo güzergâhını mı takip etmeliydiler? Bu isimleri söylemek bile baş döndürücüydü. Bu gece bilgili görünmek için, öğle tatilinde küçük bir rehber kitap bile satın alabilirdi.

Tahmin ettiği gibi çok koşturması gerekti. Ama yemek iyi geçmişti. Robert rahatlamıştı; kravatını gevşetmiş, ayakkabılarını çıkarıp atmıştı. Frankie o gelmeden saçını yıkamaya zaman bulabilmiş ve öğle tatilinde kendine yeşil küpeler satın almıştı.

"Çok hoşlar" dedi Robert. "Gözlerinin renginde."

Frankie koşturmasına değdiğini düşündü. Hatta bulaşık makinesine o kadar para saymış olduğuna sevindi. Aşırı pahalıydı, ama Robert bayılmıştı. Anlattığına göre, karısı Doğa Ana'yı oynuyor, modern aletleri eve sokmuyordu, ama onlar aletsiz de idare edebiliyorlardı –evde bir yardımcı kadın ve çocuklara bakan bir kız vardı. Ama Frankie'nin evinde teknolojiyi görmek hoşuna gidiyordu. Robert teknolojinin bütün lüzumsuz işleri ortadan kaldırdığını söylemişti. Tabakları, bardakları, çatal ve bıçakları dikkatle makineye yerleştirdiler ve Frankie haritayı çıkarıp açarken, bulaşık makinesinin mutfaktan gelen uğultusunu dinlediler.

"Sevgilim" dedi Robert. "Bu yanlış harita, korkarım."

"Üstte Provence diyor, ama Nice ile Cannes'ı ve sahildeki her yeri gösteriyor" dedi Frankie şaşkınlıkla. Normalde, Robert her yerin nerede olduğunu bilirdi; bütün öğleden sonra haritayı bu nedenle incelemişti.

"Gitmiyoruz, aşkım" dedi Robert.

Frankie'nin yüreği ağzına geldi.

"Anlamadım."

"Ben de, ama öyle. Dinle, bunun hoşuma gittiğini sanma... Bana öyle bakıp durma. Hey!"

"Neden gelemiyorum? Şimdiye kadar hep gayet iyi idare ettik. Ben Dale'e izne çıktığımı anlattım, sen Bay Benson'a toplantıyı organize etmek için Dale'in ofisinden birine ihtiyacın olduğunu. Bu sefer neden gelemiyorum? Neden?"

Frankie yedi yaşında bir çocuk sesiyle konuştuğunu biliyordu, ama hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki bunu engelleyemiyordu.

Kendine giysiler, korkunç pahalı ayakkabılar, çok güzel plaj aksesuarları satın almıştı. Organizasyonları mükemmeldi –şimdi neden vazgeçiyordu? Başka birini bulmuş olabilir miydi? Karısını bir defa aldattıysa bunu gene yapabileceği açıktı. Frankie kendine, "Böyle düşünme" dedi. "Ve sakın *ağ-*

lama." Yüzünü buruşturmamak için kendini zorladı.

Robert bezgin ve kaderine boyun eğmiş bir sesle konuştu.

"Bunun seninle bir alakası yok şekerim, benimle ilgili. Gitmiyorum."

"Ama toplantıya her zaman sen gidiyorsun. Benson's *sensin.*" Frankie donakalmıştı. Ama bir umut kırıntısı vardı gene de. Robert'ın foyası açığa çıkmış, hatta tenzili rütbe edilmiş olabilirdi. Bu, düşündüklerinden daha yakın bir tarihte birlikte yaşamaya başlayabilecekleri anlamına gelmez miydi?

"Bu yıl Benseon's olmak demek, başka yerde olmak ve başka birinin dağıttığı işleri toparlamak demek oluyor" dedi. "Swanee'de baş aşağı giden bir projemiz var ve göründüğü kadarıyla, tatlı dille durumu toparlayabilecek tek kişi benim. Herif yanında o kadar salak tipler çalıştırıyor ki. Ben olsam dörtte üçünü kapıya koyardım. Yapacağım –bak sana söylüyorum, bir gün yapacağım bunu."

Bu eski bir nakarattı. Frankie, Robert'ın şirketi kendisinin yöneteceği güne dair planlarını bir kez daha dinlemek istemiyordu. Bu replikleri birbirlerine defalarca tekrarlamışlardı; o yeni şeyler duymak istiyordu.

Yeni olan İrlanda'ydı. Yeni bir fabrika, bir sürü dert, işleri yoluna koyacak, oradaki insanlara neler olduğunu, kendilerinden neler beklendiğini, onların neler bekleyebileceklerini anlatacak adam yokluğu.

"Bizden kuşkulandıkları ve bu işe sadece kâr etmek için girdiğimizi düşündükleri kesin."

Frankie hiçbir şey demedi; ilk kez, her zaman ettiği yüreklendirici sözleri mırıldanmadı. Gerçekte, Benson's'ın o işe sadece kâr etmek için girdiğini biliyordu; iş işti.

"İşte böyle. Tam Cannes'da toplantının yapılacağı hafta, bataklıkların ortasında, isyancı güçlerle konuşuyor ve onlara en çılgın rüyalarında bile göremeyecekleri bir refah vaat ediyor olacağım."

"Şimdi gidemez misin? Toplantıdan önce?"

"Bunu sormadım mı sanıyorsun? Ama ihtiyar son derece kararlı. O tarihte orada olmam gerekiyor, orada toplanacak olan bir Avrupa bilmem nesiyle aynı zamanda. Her nedense, oradakiler Avrupa'yla çok daha fazla ilgililer. Tanrım, sorunu baştan halletmedikleri, bütün o hoşnutsuzlukların büyümesine izin verdikleri için onları öldürebilirim... Olaya müdahale etmez, bayrağımızı dalgalandırmaz ya da yüzümüzü göstermezsek... her şey kâğıttan bir şato gibi çökebilir." Canı sıkkın olduğunda o kadar yakışıklı görünüyordu ki. Frankie onca insanın ondan neden etkilendiğini anlayabiliyordu.

"Bu yıl birlikte balayına çıkabilecek miyiz, peki?" diye sordu, Frankie alçak sesle. Yeşil gözlerindeki derin üzüntüyü görmemesi için yere bakıyordu.

"İrlanda'ya gelebilirsin" dedi Robert kuşkulu bir sesle. "Beni bütün gün bağlayacak halleri yok. Biraz birlikte olabiliriz."

"Ne yapmak için?" Frankie'nin İrlanda haritası yoktu, aklında Juan les Pins gibi, St. Tropez gibi büyülü isimler yoktu.

"Bilmiyorum sevgilim, bilmiyorum, bana birkaç gün izin ver. Olayı daha bugün öğrendim, bugün öğleden sonra. Bir şeyler ayarlarız. Senin için dinlenme fırsatı olur, her şeyden uzaklaşmış olursun, ben de becerebildiğimde kaçarım."

Daha cesur bir kadın olsa, "Boş ver gitsin" derdi. Daha güçlü bir kadın olsa, bu gönülsüz teklifi alıp ne yapabileceğini ona açık açık söylerdi.

Frankie ne cesurdu ne güçlü. Kendini İrlanda'nın batı kıyısındaki bu küçük otelde bulmasının nedeni buydu. Uzun ve boş bir kumsala tepeden bakan alçak bir yalıyarın tepesine yapılmış, Greener Grass adında bir oteldi. Denizin karşı yakasına doğru baktığınızda, bir sonraki durağın Amerika olduğunu söylüyorlardı. Frankie buna inanabilirdi –deniz sonsuz görünüyordu. Ve ilk günlerde gri ve ıssızdı. Birbirlerine

seslenen martılar ve kayaların üzerine tünemeye gelen başka deniz kuşları vardı. Bir gün denizden geçen bir domuzbalığı sürüsü gördü ve bir karabatağın, bir kara ayaklı martının, bir deniz kırlangıcının ve bir sümsük kuşunun alışkanlıklarına aşina olmaya başladı.

"Deniz kuşlarının alışkanlıkları konusunda bir açık öğretim programına daha yazılabilirim" dedi kederle, üçüncü kez tek kişilik servis açılan masaya ahtapotunu getiren otel sahibine.

"Zaman geçirmenin daha tatsız yolları var." Adamın sesi yumuşak, ama mesafeliydi. Adının Shane olduğunu söyledi, vatanına dönüş yapmış İrlanda asıllı bir Amerikalıydı. Otelin Greener Grass adını otlar uzaklaştıkça hep daha yeşil göründüğü için vermişti. Bu küçük oteli satın almak için yedi yıl para biriktirmişti.

Frankie ve Robert hakkında her şeyi öğrenmek, burada ne işleri olduğunu, çocukları olup olmadığını, bundan önce tatile nereye gittiklerini, İrlandalıların yaşam tarzından hoşlanıp hoşlanmadıklarını bilmek isteyen diğer yöre sakinlerinden farklıydı. Shane bu sorulardan hiçbirini sormadı. Kendi yaşam tarzından hoşnut birine benziyordu. Frankie onun kendi eliyle sürdüğü tarlalardan kendi sebzelerini topladığını gördü. Bazen de özenli, güzel yazısıyla, menüleri ağır ağır yazışını seyrediyordu.

Robert sabah erkenden gidiyor ve otele karanlık bastırmadan nadiren dönüyordu.

"Pek balayı sayılmaz, değil mi, tatlım?" dedi birkaç defa. Yüzü solgun ve yorgun görünüyordu.

"Balayı, geceleri yaşanır, hatırlıyorsan" diye güldü Frankie.

Ama çok yorgun olan Robert gece yatağa girer girmez sızıyor ve horlamaya başlıyordu. Bazı geceler, Frankie önünde çok hoş bir pencere sediri duran camın karşısına geçiyor ve denizin üzerindeki gece göğünü seyrediyordu. Bazen, Shane

ile köpeği Trecey'nin dolaştığını görüyordu.

Yedi yıl para biriktirip hayalini gerçekleştirdiği halde o da uyuyamıyor, diye düşünüyordu.

Bir gece, Shane'i ay ışığında, eğilmiş deniz kabukları toplarken gördü. Huzurlu ve bir şekilde keyifli olduğunu düşündü. Diğer yöre sakinleri gibi gerçekten buraya ait olmamasına rağmen –çok uzun bir süre ülkesinden uzakta yaşamıştı ve sesinde hafif bir New York aksanı vardı.

Ertesi sabah kahvaltıda, ona deniz kabuklarını sordu.

"Pencereye oturmuş, ayın aydınlattığı denizi seyrediyordunuz" dedi Shane.

Robert'ın buna canı sıkılır gibi oldu. "Bana uyuyamadığını söylemedin" dedi. Frankie kendisini ona ihanet etmiş gibi hissetti.

Bir süre sonra Shane geldi ve ona birkaç deniz kabuğu verdi. "Bunlar üzerine de bir açık öğretim programına devam edebilir, gene de haklarında hiçbir şey öğrenemeyebilirsiniz" dedi gülümseyerek.

Robert bunun Frankie için iyi kötü bir dinlenme fırsatı olduğunu, hayatının birkaç dakikasını kendisiyle paylaşmasının, tutamadığı sözün, gerçekleşmeyen toplantının... gidilemeyen Fransız sahil şeridinin karşılığını bol bol verdiğini düşünmekten hoşlanıyordu.

"Bunun sana çok iyi geldiğinden eminim" diyordu her sabah, sodalı siyah ekmekle denizden yeni çıkmış balıklarını yerlerken.

İlk birkaç gün Frankie cesurca gülümsemiş ve hayatının buradaki gökyüzü kadar gri olduğunu düşünüp durmamak için, kitabını alıp engebeli yalıyar boyunca ya da aşağıda kayalarla çevrili su birikintisine doğru yürüyüşe çıkmıştı.

Ama bir sabah güneş açtı ve her şey değişti. Robert bile işe gitmek istemiyor gibiydi.

"Biliyor musun, burası çok güzel bir yer" dedi. Gönülleri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni alarak kolayca yatıştırabileceğini düşündüğü, ama hiç de beklediği gibi çıkmayan isyancıların yanına gitmek için binmek üzere olduğu kiralık arabasının yanında duruyordu.

Frankie kasvetli havalarda defalarca yürüdüğü aşağıdaki kumsala baktı. Kayaların arkasında yumuşak kumlar değil de değerli metal parçacıkları saklıymış gibi, pırıl pırıl parlıyordu bugün. Shane'in topladığı parlak deniz kabuklarını kendisinin de görebileceğini düşündü. Denizde, küçük beyaz beneklerle mavinin ve yeşilin yirmi farklı tonu vardı.

"Denize girebilirim" dedi.

"Aman dikkatli ol, burasının Atlas Okyanusu olduğunu unutma" dedi Robert.

"Bir sonraki durak Amerika" diyerek güldü Frankie.

Robert ona merakla baktı.

"Umarım akşam geç kalmam" dedi, ama söylediğine kendisi de inanmıyordu. "Gün boyu konuşmak ve anlatmak yetmiyor, akşamları da devam etmek gerekiyor."

Sonra arabaya binip uzaklaştı; Frankie, onun mor dağlarda ve daha ötedeki, taş duvarların kadifemsi karanlık bir ormana dayandığı yeşil tarlalarda yavaş yavaş gözden kayboluşunu izlerken, siyah-beyaz bir filmin renkli bir filme dönüştüğünü hisseder gibi oldu.

Côte d'Azur'de giyme düşüncesiyle dünyanın parasını döküp satın aldığı kırmızı mayosunu giymek için yukarı koştu. Pahalı plaj çantası ve yumuşacık kırmızı-beyaz havlusuyla aşağı indiğinde, Shane'in köpeği Tracey karşısına dikilip ona umut dolu gözlerle baktı.

"Onu da götürebilirseniz çok mutlu olurum" dedi Shane. "Dolaşmaya ihtiyacı var ve bu güzel havada çok gelen olacağından, benim götürmem mümkün değil."

"Ben köpeklerden pek anlamam" diye söze başladı Frankie.

"Tracey'nin çoban köpeği ve setter kırması olduğunu sanı-

yoruz. Çok iyi huyludur, boğulacak olursanız ya da biri gelip sizi rahatsız ederse havlar."

"Kim gelip de beni rahatsız edecek?" diye güldü Frankie, bomboş plaja bakarak.

"Ben sizi bu mayoyla hiç görmedim, ama çevrede çok dikkat çekebilir" dedi Shane de gülerek. Güzel hava onu da samimileştirmiş gibiydi.

"Kaçar ya da başka köpeklerle kavgaya falan tutuşur mu?" Frankie hayatında hiç sağa sola atlayan, büyük bir köpekle dolaşmamıştı.

"Kesinlikle hayır. Ve karşılığında, öğleden sonra aşağı gelip size yiyecek bir şeyler getiririm ve Tracey'yi alırım."

"Yo, hayır."

"Evet, evet. Köpek dolaştırmanın asgari ücreti bu. Bir sonraki koyda dümdüz güzel bir kaya var. Gayet iyi bir masa oluyor."

Frankie böyle bir koyda hiç bütün bir gün geçirmemişti. Tracey, yakalaması için fırlattığı tahta parçalarının arkasından tükenmek bilmez bir enerjiyle koşuyor ve yakalayıp geri getirirken adeta ona gülümsüyordu.

Hayvan dalgalara havlıyordu, ama Frankie yüzmek için denize girdiğinde, ona göz kulak olmak istercesine o da denize girdi ve yanında patilerini çırpa çırpa yüzdü. Frankie arada deniz kabukları topladı ve masa gibi dümdüz kayanın üzerine bıraktı.

Shane, çok geçmeden, onun beklediğinden çok daha erken bir saatte, elinde bir piknik sepetiyle çıkageldi.

"Yemeğe gelen müşterilerinizi bırakıp geldiniz. Böyle nasıl para kazanılır!" dedi Frankie, sözünü sakınmadan.

"Yanınızda saat yok herhalde. Saat üçü geçti. Herkes gitti. Açlıktan ölüyor olmalısınız."

Hayretti. Frankie, deniz kabuklarıyla kaplı bir plajda bu çılgın köpekle saatlerdir oynuyordu, gökte tek bir bulut belir-

memiş ve aklından ne Robert ne de ilişkilerinin durumuyla ilgili tek bir düşünce geçmemişti.

Yerli karides, ev yapımı ekmek, vadinin karşısındaki bir manastırda rahibeler tarafından üretilen peynir ve Greener Grass'ın arkasındaki küçük meyve bahçesinden toplanmış parlak kırmızı elmalardan oluşan piknik yemeklerini dostça paylaştılar.

"Burası bir cennet gibi" dedi Frankie, şişedeki şarabı son damlasına kadar içip bitirdiklerinde, mutlulukla iç geçirerek.

"Tanrı'ya şükür ki burada havalar her zaman böyle olmuyor" dedi Shane.

"Bunu neden söylüyorsunuz? Çok çalışmanız gerekeceği için mi?" Frankie bunun tam tersini söylemek üzereydi; havanın her gün bu kadar güneşli olmasını dileme noktasındaydı.

"Kavrulur giderdik, burası yeşil bir ada olmaktan çıkardı ve buna o kadar alışırdık ki, bugün yaptığımız gibi Tanrı'ya şükranlarımızı sunmaz olurduk."

"Evet, anlıyorum, bu da bir görüş, ama ya işiniz? Havalar daha güneşli olsa, buraya daha çok insan gelirdi. Plaj dolardı."

"Peki plaj dolsa, siz ve ben ve de Tracey böyle bir piknik yapabilir miydik?" diye sordu Shane.

"Aslında biz Güney Fransa'ya gidecektik" dedi Frankie birden.

"Evet, kocanız rezervasyon yaptırmak için aradığında söylemişti." Shane gene o mesafeli ifadesini takınmıştı. "Büyük bir hayal kırıklığı yaşıyor gibiydi ve bana çeşitli biçimlerde, burasının ilk tercihi olmadığını anlattı."

Frankie, Robert'ın kocası olmadığını söyleyecekti, ama boş verdi. Bunun yerine onun adına özür diledi.

"Normalde çok sevimlidir ve size asla böyle olumsuz bir izlenim vermezdi. Burada işle ilgili halletmesi gereken sorunlar var. Cannes'daki bir toplantıdan yararlanıp orada tatil yapabileceğimizi düşünmüştü."

"Peki ama, bütün gün yalnız bırakacak olduktan sonra sizi neden getirdi?"

"Getirdiği için mutluyum" dedi Frankie olumlu bir sesle. "Şimdi bana söyleyin, yemekten sonra yüzmenin tehlikeli olduğu bir kocakarı hikâyesi midir, yoksa bu riski göze almalı mıyız?"

"İkimizin de fazla açılmaması koşuluyla" dedi Shane. Sonra, kıyıya vuran dalgaların geri çekilmeden önce kumlara köpüklü bir çizgi çektiği yere kadar koşarak yarıştılar.

"Daha önce hiç Güney Fransa'ya gittiniz mi?" diye sordu Shane.

"Hayır." Frankie'nin sesi zayıf çıkmıştı.

"Ben de, o halde bunun yüz kat iyi olduğunu varsayalım" diye bağırdı Shane. Sonra, kendisini dalgaların içine attı.

Otele her zamankinden erken dönen Robert, "Güneşte yanmışsın" dedi. Akşam kendisine de yemek ayrılmasını istemek için telefon etmiş ve Shane'den, karısının öğlen yemeğini geç bir saatte yediğini öğrenince hem şaşırmış hem de bundan pek hoşlanmamıştı.

"Ona evli olduğumuzu mu söyledin?" diye sordu Robert, pencere önündeki bir masada oturmuş gün batımını seyrederlerken. Batan güneş, koyda kızıl ve altın rengi çizgiler oluşturuyordu.

"Hayır, sevgilim, söylemedim, ama bu ülkede aynı odada kalırsan ve Bay ve Bayan diye rezervasyon yaptırırsan öyle olduğunu varsayma olasılıkları var."

Robert ona sert sert baktı, ama bunu bir tartışma konusu yapmamaya karar verdi.

"Durum iyileşti mi? Yani fabrikada işleri biraz yoluna sokabiliyor musun?" diye sordu Frankie.

"Evet. Sanırım, iyi niyetli olduğumuza inandılar" dedi Robert.

"Peki bu doğru mu?" Frankie'nin yüzünde masum ve yumuşak bir ifade vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, içlerinden pek çoğu denizaşırı ülkelerdeki işlerinden, orasının doğru düzgün bir fabrika olacağına inandıkları için döndüler. İşler biraz ters gittiğinde kepenkleri indirecek bir yer olduğunu düşündükleri için değil."

"Amma da yaptın, Frankie, sen Benson's'ı ne sanıyorsun? Theresa Ana mı? Gerçekçi olmak zorundayız. Senin dediğin gibi işler ters giderse, ilelebet burada kalamayız, dönüş yapan işçilere bira parası yetiştirmek için kendimizi paralayamayız.".

"Bunu bilirlerse sorun yok."

"Bunu bilseler de bilmeseler de sorun yok" diye parladı Robert.

"Bana giderek daha fazla Dale'i hatırlatıyorsun" dedi Frankie. "Tıpkı onun gibi sen de her şeye sinik yaklaşıyorsun."

"Sen de bana giderek daha fazla karımı hatırlatıyorsun. Tıpkı onun gibi kavga çıkarmak için fırsat kolluyorsun ve her konuda dırdır ediyorsun."

Frankie bir yerlerde, bir ilişki bittiğinde bunu anladığınızı, bunun zamanının geldiğini gördüğünüzü, ama kabul etmediğinizi okumuştu. Kendinizi, taraflardan birinin günlerdir pazarlık etmekten bitkin düştüğüne, diğerinin sürpriz yapıp açan güneşte çok fazla kaldığına ikna etmeye çalışıyordunuz.

Bunu muhtemelen Robert da biliyordu, çünkü telefona çağrıldığında heyecanla gitti ve döndüğünde bazı adamların yeni bir toplantı için ona ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Medenice, neredeyse rahatlayarak birbirlerinden ayrıldılar.

Frankie güneşin son ışıklarında yürümek için plaja indi. Tracey'nin üzerine doğru koştuğunu görünce Shane'in de kumsalda olduğunu anladı.

"New York'ta bir kız arkadaşım vardı, çok iyi bir arkadaşım, buraya gelecek ve Greener Grass'ı benimle birlikte işletecekti. Ortak olacaktık yani. Sonra, daha sonra geleceğini söyledi. Sonra, düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Sonra, yazacağını söyledi" dedi Shane.

Konuşmadan yürüdüler; bir şey söylemeye gerek yok gibiydi. Frankie, kendisini sürekli Robert'ı eğlendirmek, onunla konuşmak, zeki olmak, incindiğini, yalnızlık çektiğini belli etmemek zorunda hissettiği bütün o yılları ve o iki balayını düşündü.

"O benim kocam değil" dedi uzun bir süre sonra.

"A, biliyorum" dedi Shane.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Bavullardaki etiketlerden, gelen telefonlarla ilgili talimatlarından. İşyerinden arandığında asla telefona çağrılmamasını, arayanın adını alıp ne zaman aranmak istediğini not almamı istemişti. Evli olsaydınız, mesajları sizin almanızı isterdi."

Frankie gene uzunca bir suskunluktan sonra sordu: "Peki siz ne durumdasınız? Oteli planladığınız gibi bir ortakla değil, tek başına işletmeniz zor olmuyor mu?"

"İdare ediyorum. Hem hep tek başıma kalacağım diye bir şey yok. Belli mi olur?"

Deniz sakinleşmişti. Düz taşlar seçip suda kaydırdılar.

"Yakında döner herhalde" dedi Shane. "Bizim çocuklar anlaşmanın sağlandığını söylediler."

"Evet, ama buna pek güvenmek istemeyeceklerdir herhalde."

"Sanıldığından daha uyanıktırlar" dedi Shane gülerek. "Okyanusun karşı yakasında çalışan herkes iş hayatını öğrendi biraz."

"Anlaşma sağlandığında burada biraz kalmayı planlamıştık, ama bu olmayacak sanırım."

"Evet, gitmek isteyecektir. Cannes'daki toplantıyı ucundan yakalamayı bile isteyebilir."

"Güneşin sürekli parladığı ve sürpriz diye bir şeyin olmadığı bir yer?" dedi Frankie gülümseyerek.

"Aynen" dedi Shane.

"Burası için hava tahminleri nasıl?" diye sordu Frankie.

"İyimser, ama belli olmaz."

"Ben kalacağım" dedi Frankie. "Havaların nasıl gideceğini görmek için bir süre daha kalacağım kesinlikle."

Dostça bir sessizlik içinde Greener Grass'a kadar yürüdüler. Bir şey söylemeye veya plan kurmaya ya da açıklama yapmaya gerek olmadığını, gerçekten hiçbir şey söylemeye gerek olmadığını biliyorlardı.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Sevgililer Günü

Victor, Sevgililer Günü'nün büyük olay olduğu bir evde büyümüştü. Kız kardeşleri haftalarca birinin onlara kart yollayıp yollamayacağını merak ederlerdi; annesi o akşam kocası için çok özel bir yemek hazırlar ve sofrayı mumlarla donatırdı. Babası da annesine, bileziği için kalp şeklinde bir nazarlık, minik bir kolye ya da içine tek gül koyulan bir vazo gibi romantik hediyeler alırdı.

Victor'un bunun özel bir gün olduğunu düşünmesinde şaşılacak bir şey yoktu.

Ama gerçek hayatta durumun farklı olduğunu gördü. Örneğin, okul arkadaşları kızlara kart yollamıyor, yolladıklarında da bunlar sık sık kırıcı mesajlar taşıyan şaka kartları oluyordu.

Kimse evindeki Sevgililer Günü seremonilerinden bahsetmediğinden, Victor kendi evinde olanlar konusunda sessizliğini koruyordu. Alay konusu olmaya gerek yoktu. Kibarlığı, terbiyesi ve bahçede sınıf arkadaşlarını pataklamakla ilgilenmemesi nedeniyle hedef olduğu alaycı sözler yetiyordu da artıyordu zaten.

Daha sonraları, elektrik teknisyeni olabilmek için gittiği teknik okulda, Sevgililer Günü'nü kutlamak için danslı bir parti düzenlediler, ama en çok çene yarıştırılan konu hangi kızların çıkmaya razı olacağı hangilerinin olmayacağı idi.

Victor kızların çıkmaya yatkınlığından konuşmaya hiçbir zaman istek duymamıştı, bunun barlarda gevezeliği edilemeyecek kadar kişisel bir konu olduğunu düşünüyordu. Sonunda, ötekiler bu konuda ondan umudu kestiler.

İlk patronu Sevgililer Günü'nü kutlamaya zamanı olan bir adam değildi. Ona göre bu büyük bir ticari saçmalıktı.

Victor tam o sıralarda, kendisiyle birkaç kez sinemaya gelmiş olan Harriet adında hoş bir kıza bir Sevgililer Günü kartı gönderdi. Harriet onu derhal aradı.

"Dinle Victor, üzgünüm, ama korkunç bir yanlış anlama var. Ben ciddi değildim, sana hiç bağlanmadım, seninle evlenmeyi falan düşünmedim hiç."

Victor telaşlandı. "Yok, yok, ben de aynı durumdayım" dedi. Bunun düşüncesi bile paniklemesine yetmişti.

"O zaman, altına imzanı attığın, o pembeli eflatunlu kartı neden yolladın?" diye sordu Harriet.

"Sevgililer Günü olduğu için" dedi Victor.

"Ama altına imzanı attın. Ben de doğal olarak benimle sözlenmek istediğini düşündüm." Harriet yanlış anlamadan dolayı çok öfkelenmişti.

"Çok özür dilerim" dedi Victor alçakgönüllülükle. "Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Ama Muriel'le tanışıp ondan çok hoşlandığında, tabii ki yine yaptı.

Muriel, "Eğer beni sevseydin, bir karta ve başka birinin dizelerine ve hislerine başvurmak yerine dosdoğru gelip bunu söyleme cesaretini bulurdun" dedi. Önlerinde bir gelecek göremiyordu. Üzgündü.

Victor kadınlarla arasının iyi olmadığına karar verdi. Birileriyle çıktığı oluyordu, sosyal bir hayatı vardı, arada bir küçük romanslar da yaşıyordu, ama hiçbirinin sonu bir yere varmıyordu.

Buna karşılık, çok iyi bir elektrikçiydi. Hoş bir tarzı ve pek

çok becerisi vardı ve çok geçmeden bir patrona ihtiyacı kalmadı –kendi işini kurdu. Bir cep telefonu, bir kartvizit ve kulaktan kulağa tavsiyelerle, yetişebileceğinden çok daha fazla müşterisi oldu.

Müşterileri bazen ona özel yaşamıyla ilgili sorular soruyorlardı. O da, "Şimdiye kadar doğru kadına rastlayamadım" diyordu. "Ayrıca iflah olmaz bir romantiğim. Ama kızlar bu özelliğime kıymet vermiyorlar."

Otuz sekiz yaşındaydı, dağınık saçları ve sıcak bir gülümsemesi vardı.

İnsanlar ona pek inanmıyorlardı. Çok renkli bir özel yaşamı olabileceğini, ama anlatmak istemediğini düşünüyorlardı.

İnsanlar Victor'u seviyor ve ona içlerini açıyorlardı. O da, kendine göre biraz yalnız biri olduğu için onları dinlemekten hoşlanıyordu.

Hafta sonları birlikte gezebileceği birinin olmasını isterdi. Birlikte tatile gidebileceği birinin.

Victor tatil için para biriktirmişti, ama tek başına tatile çıkmak aynı şey değildi. O da müşterileriyle konuşarak kendini oyalıyordu. Bunların arasında bebek evlat edinecek bir çift vardı. Bebek geldiğinde o kadar heyecanlandılar ki, Victor'u hoş geldin partisine davet ettiler.

"Akrabaları mısınız?" diye sordu biri.

"Hayır, ama bebek odasının elektrik tesisatını ben yeniledim" dedi ve gene kimse inanmadı.

Bir de, karısına işten çıkarıldığını söylemeye cesaret edemeyen o adam vardı; Victor sözde sadece priz değiştirmeye gittiği bir gün, onunla oturup üç beş fincan çay içti.

Ve hepsinden önemlisi Bayan Todd vardı.

Bayan Todd, Victor'a bayılıyordu. Ona ailesiyle ve oğlu Frank'le ilgili her şeyi anlatıyordu. Frank annesine karşı o kadar koruyucuydu ki, kapıyı açmadan önce gelenin kim

olduğunu görebilmesi için, küçük bir ekranı olan bir güvenlik sistemi kurdurmuştu. Bayan Todd bunu hiç istememişti, ama Frank ısrar etmişti; dünyanın kötü niyetli ve tehlikeli insanlarla dolu olduğunu söylemişti.

Frank yaşlı annesini ziyarete pek gelmiyordu ve Victor buna üzülüyordu. Ama Frank uzaktan çok zart zurt ediyordu. Bayan Todd Frank'in, yeni tanıştığı kimseyi eve kahveye davet etmemesi için talimat verdiğini söyledi. Bu ağırına gitmişti, ama Frank'in haklı olduğundan emindi.

Victor, Frank'in kabadayı gibi davrandığını düşünüyordu, ama bunu dile getirmeyecek kadar düşünceliydi. Frank'in kızı Amy, evden ayrılacak yaşa gelir gelmez gidip Avustralya'ya yerleşmişti.

Bayan Todd, Amy'nin aksatmadan mektup yazdığını söylüyordu; torunu Sydney'de yaşıyor ve bir çiçekçi dükkânında çalışıyordu ve çok mutluydu. Babaannesinin Sydney'e gelip onu görmesini çok istiyordu.

"Neden gitmiyorsunuz?" dedi Victor, yaşlı kadını cesaretlendirmek için.

Sözde, kablolardaki bir arıza nedeniyle, gene Bayan Todd'un evindeydi. İkisi de elektrikle ilgili hiçbir sorun olmadığını biliyordu, ama Bayan Todd çok çok yalnızdı. Victor oralardan geçerken uygun bir zamanda ona bir telefon ediyor, Bayan Todd da ziyarete profesyonel bir hava vermek için ona sembolik bir ücret ödüyordu.

"Yo, gidemem ve bunun pek çok nedeni var" dedi. "Kendi başıma seyahat edecek durumda değilim; kaldı ki, gitmem biraz ters olurdu. Biliyorsunuz, Amy babasıyla anlaşamıyor, dolayısıyla, tek başıma seyahat edecek gücüm olsaydı bile, aile içinde huzursuzluk yaratırdı. Hiçbirimiz bunu istemeyiz."

Victor ona bir Sevgililer Günü kartı yolladı, ama eski deneyimlerinden ağzı yandığından, kartı imzalamadı.

Elektrikli su ısıtıcındaki esrarengiz ve uyduruk bir arıza-

ya bakmak için uğradığında, kartın şöminenin üzerinde durduğunu gördü.

"Sevgililer Günü kartı için çok teşekkür ederim" dedi Bayan Todd.

"Benim yolladığımı nereden çıkardınız?"

"Merhum kocam dışında, tanıdığım gerçekten romantik tek kişi sizsiniz" dedi yaşlı kadın.

Aylar geçti. Bayan Todd'un oğlu Frank'in ziyaretleri giderek daha seyrekleşirken, talimatları giderek çoğalıyordu.

Amy'nin mektupları da giderek daha özlem dolu oluyordu. "Lütfen gel, babaanne, sana Avustralya'mı göstermek istiyorum. Sen yaşlı değilsin çünkü gencecik bir kalbin var. Sana bilet ücretini yollamak için para biriktiriyorum."

Noel yaklaşırken Londra'da hava soğuk ve yağışlıydı. Victor bir karar verdi.

"Bayan Todd, yeni yılda siz ve ben neden birlikte oraya gitmiyoruz? Sizi torununuzun evine kadar götürürüm, sonra sizden ayrılır, kıtanın iç kesimlerinde biraz gezerim. Bir araba kiralayıp Broken Hill'e gidebilirim. Bunu çok isterim. Sonra döner, sizi evinize geri getiririm."

Bayan Todd'un gözleri yaşlarla doldu.

"Öyle nazik bir insansınız ki, bunu *düşünmeniz* bile yeter. İnanın, bu beni ziyadesiyle mutlu etmeye yetti."

"Hayır, Bayan Todd, inanın, bu sizin için olduğu kadar benim için de büyük bir mutluluk. Hep Avustralya'ya gitmek istedim. Bir kenara para da ayırdım, sadece bahane bulamıyordum."

"Ama Frank ne der?"

"Frank bunu kabul etmek zorunda kalacaktır."

"Hayır, Victor. Sizin için bunu söylemek kolay, siz gençsiniz. Ben yaşlı bir kadınım. Frank benim her şeyim. Bütün o yolu şeyle... şeyle birlikte... gitmeme dünyada izin vermeyecektir."

"Elektrikçiyle" diye tamamladı Victor.

"Evet, aynen."

"O zaman Amy'nin bir arkadaşı olurum, ona böyle deriz."

Birbirlerine gülümsediler. Serüven başlamıştı.

Victor'un Amy'yle arkadaş olması uzun zaman almadı. E-mail sayesinde, ikisinin de bekleyebileceğinden kısa sürdü.

Victor her sabah ondan bir mail alıyordu. O sırada Sydney'de gece oluyor ve Victor, o yatağa girmeden önce mail'e bir cevap yazıyordu. Adım adım senaryoyu tamamladılar, nasıl tanıştıklarına ve arkadaş olduklarına dair bir hikâye uydurdular. Birbirlerinin yaratıcılığından keyif duyuyorlardı.

Amy babası hakkında olumsuz hiçbir şey söylemedi, ama asgari nezaket kurallarına riayet etseler de, kafaları asla uyuşmayacak insanlar olduklarını belli etti.

Frank mecburen seyahatten haberdar edildi. Hepsi de öngörülmüş olan bir düzine itirazda bulundu ve bunlar üç kafadar tarafından tek tek cevaplandı. Ama bu defa üçe karşı birdi.

Sonra, Bayan Todd ve Victor uçağa bindiler. Hostes anne oğul olduklarını sanınca güldüler.

"Hayır, bir şirketin ortağıyız" diye açıkladı Bayan Todd.

Yeni Dünya'nın havasına girmek için Avustralya şarabı içtiler. Uyudular ve uyandılar.

Bir daha uyudular. Ortadoğu'da kahve, Singapur'da Tiger Beer içmek için uçaktan indiler. Dünyanın öteki ucundaki kıtaya birlikte gidiyor olmalarında, ikisi de en ufak bir tuhaflık görmüyordu.

Filmler seyrettiler, dergiler okudular ve geçmişlerinden konuştular. Bayan Todd Victor'a, her cuma akşamı eve çiçekler getiren ve ona bir çiçeğe benzediğini söyleyen harikulade nazik bir adam olan Bay Todd'dan bahsetti.

Victor Bayan Todd'a, hayatında giren çeşitli kızlardan ve onlar için nasıl biraz fazla romantik olduğundan bahset-

ti. Belki şansı dönerdi. Hayır, bunun Avustralya'da olacağını pek sanmıyordu. Oradakiler çok modern, ileriye bakan insanlardı, onun aptal ve yaşlı bir İngiliz olduğunu düşünürlerdi.

Bayan Todd dünyanın her yerinde romantik insanlar olduğunu ve genellemeler yapmaması gerektiğini söyledi.

Sonra şafak söktü, Opera Binası ile Harbour Bridge'i ve hayalini kurdukları her şeyi gördüler ve yere indiler.

Kalabalık güneşin altında bekliyordu.

Victor, Bayan Todd'un tekerlekli sandalyesini itti.

Harikulade bir gülümsemesi olan bir kız onlara el sallıyordu. Üzerinde pembe bir şort, gözünde güneş gözlükleri vardı. Koyu renk uzun ve dalgalı saçları, yanaklarında gamzeleri vardı.

Victor onun Amy olduğunu hemen anladı.

"İşte geldik" diye bağırdı.

"Nihayet" diye bağırdı o da.

Bayan Todd ve torunu sarıldılar, ağlaştılar ve birbirlerine hayretle baktılar. Çevrelerinde aynı sahne başkaları tarafından da tekrarlanıyordu: Avustralyalılar Britanya'dan gelen akrabalarını karşılıyorlardı.

Elektrikçi Victor biraz uzakta duruyordu. Sonra onu hatırladılar.

"Bu Amy" dedi Bayan Todd muazzam bir gururla.

"Avustralya'ya hoş geldiniz" dedi Amy sıcak bir tebessümle.

Victor birden, Sydney'den ayrılıp kıtanın iç kesimlerine gitme konusunda o kadar kesin bir program yaptığına pişman oldu. Kuşkusuz çok heyecanlı bir gezi olacaktı ve o kadar yol yapıp Avustralya'ya gelmesinin nedenlerinden biri de buydu. Ama Sydney de sunacak çok şeyi olan bir kent gibi görünüyordu. Ve o burayı gezmek için kendisine sadece üç gün ayırmıştı.

Amy onlara Sydney'in en şık ve güzel yerlerini gösterdi.

Arabayla ünlü Harbour Bridge'in üzerinden, sonra bir tekneyle altından geçirdi. Yaşlı babaannesini çok yoracak ya da macera olacak hiçbir şey yapmamaya dikkat etti.

Onları Yunanlılar ve İtalyanlar tarafından işletildiğini bildiği küçük restoranlara götürdü. Bu tip kozmopolit yerleri sevdiğini söyledi.

"Londra da yavaş yavaş böyle oluyor" dedi Victor.

"Ay, Londra" dedi Amy omzunu silkerek.

"Londralıların hepsi babanız gibi değil" dedi Victor, kendini tutamayarak.

Ama Amy sadece gülümsedi.

"İyi ki öyle" dedi.

Amy'nin babasını kandırmak için eski arkadaş numarası yapmışlardı. Şimdiden birbirlerini eski birer arkadaş gibi hissediyorlardı.

Victor kıtanın içlerine doğru yola çıkmadan önce ona bir Sevgililer Günü kartı vermek isterdi. Şerit gibi dümdüz uzanan karayolu onu önce devekuşlarının gezindiği scrubland'e, ardından bushland'e götürecekti. Amy ona günbatımında kangurulara dikkat etmesini söylemişti, ansızın arabanın önüne fırlayabiliyorlardı. Victor yolladığı kartların kaç kez yanlış anlaşıldığını hatırlayıp bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

Belki de, üzerinde kalpler olan çikolatadan bir koala ayısı bulurdu. Ama böyle eğlenceli bir şey yollamanın hiçbir anlamı yoktu; Sevgililer Günü'ne dayalı koskoca bir sektörün olmasına hiçbir anlam veremiyordu.

Ona, hayatlarımıza renk kattığın için teşekkür ederim demek istiyordu. Bunun neden şaka yaparmış gibi söylemesi gerekiyordu?

Hoşça kal demeye geldiğinde Amy ona bir tane kırmızı gül verdi. Gülün üzerinde bir kart vardı: "Seni özleyeceğim Victor Valentine."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Victor konuşmayı başarabildiğinde, “Oralarda o kadar uzun kalmama gerek yok diye düşünüyordum da” dedi.

Amy de, “Ben de belki biz de seninle gelebiliriz diye düşünüyordum” dedi.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Eylül mektupları

Eylül 1984

James, havaalanındaki bir barda çalışmanın insanlara neden sıradan bir barda çalışmaktan daha cazip bir iş gibi geldiğini merak ediyordu. Ona, mutlaka daha ilginç insanlar görüyor olması gerektiğini, belki de yabancı ülkelere seyahat etmenin heyecanını hissettiğini ve cömert turistlerden çok büyük bahşişler alıyor olabileceğini söylediler.

Ama hiç de öyle değildi.

Müdavimleri olan bir yerde, insanların düzenli olarak takıldıkları ve ona ismiyle hitap ettikleri, onun da onları isimleriyle tanıdığı bir barda çalışıyor olsa çok daha mutlu olurdu. İnsanların, "O cehennem deliğinde berbat bir gün daha geçti, James" ya da "Saat dörtten beri bu biranın hayalini kuruyordum" diyecekleri bir yerde...

James de, "Hadi ama, Harry, sen çalışmayı seviyorsun, kendini cep telefonundan ayırmak için bir estetik ameliyatı yaptırmalısın" derdi.

Ve herkes gülerdi.

Havaalanında pek böyle konuşmalar olmuyordu. Havaalanı bir yüksek kaygı ve derin huzursuzluk mekânıydı. James bazı insanların neden tatile çıktıklarını merak ediyordu. Biletler ve pasaportlar kimde, acaba köpek bakımevinde mutlu mudur, gazı kapatmış mıydık diye kavga eden karı kocalar...

Çocuklar gidip video oyunları oynamak istiyordu, kocalar motosiklet dergileri satın almak, karıları suda çıkmayan rimellere bakmak; herkes kendi kafasına göre takılmak istiyor, bir diğerinin arzusunu kale almıyordu.

James, sırf iki yıldır en berbat hallerinde gördüğü insanlardan yola çıkarak hayat üzerine bir kitap yazabilirdi. Yardımcısı olarak çalışan sessiz sakin İskoç kızı Paula'ya bunu birkaç kez söylemişti. Paula ona katılmıştı, ama o zaten her zaman böyle yapardı.

James, Paula'nın aklının binlerce kilometre uzakta olduğunu hissediyordu. Genç kız müşterilere karşı nazik ve becerikliydi. Asla paranın üstünü eksik vermiyor ve kafa karıştırıcı siparişleri aklında tutmayı başarıyordu.

"İki cin tonik, biri düşük kalorili, bir de şuradaki biradan bir küçük, en iyi siyah biradan da bir büyük. Yok, yok, siyah bira küçük olsun, cinlerin bir tanesi de büyük. Neyse, nasıl olsa tatildeyiz, biraların ikisi de büyük olsun."

Paula bunu, insana bir ücret verme karşılığında her gün indirdikleri bir dizi darbenin parçası olarak kabul diyordu. Tam zamanlı bir öğrenci olmak isterdi, ama ne üniversitede bir yer ne de karşılıksız bir burs bulabilmişti. Ama kendisini tutar ve ders çalışmaya devam ederse, ikisini de elde edeceğini biliyordu.

James, liseyi bitirdikten sonra Paula'ya ne olduğunu bilmiyordu. Şu anda yirmi iki yaşındaydı: Üniversiteye gidebilecekken neden yıllarını boşa harcamıştı? Ama ona bunu sormayı denediğinde, genç kız soruyu nazikçe geçiştirmeyi başarmıştı. Şimdilik durum buydu. Bu onu ilgilendirirdi. James ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Paula servis yaptığı insanlar hakkında hikâyeler hayal etmeye de meraklı görünmüyordu. Terleyen ve kekeleyerek konuşan, evrak çantasını önünde sıkı sıkı tutan bir işadamı vardı.

"Bahse girerim, çantasında sıcak para var" dedi James.

"Olabilir" diyerek onayladı Paula.

"Ya da ilk hafta sonu kaçamağını yapıyor?" James'in kafası karışmıştı.

"Bu iş için biraz geç kalmış" diye gözlemde bulundu Paula.

Terleyen adam sadece kırklı yaşlarındaydı, ama gençler çok zalim oluyor, diye düşündü James. Kendisi de neredeyse kırkına gelmişti ve henüz yeterince hafta sonu kaçamağı yapmamıştı. Sorununun bir parçası da bu olabilirdi. Ama James hiçbir zaman kendi yaşamının üzerinde kafa yoracak kadar ilginç olduğunu düşünmemiş, başkalarının neler yaptıkları, nasıl yaşadıkları üzerinde düşünmeyi tercih etmişti. Müşterilerin yaşamlarının bir parçası olacağı bir mahalle barında çalışmayı işte bu nedenle isterdi.

Karısı ona asla başarılı olmayacağını bu nedenle söylemişti. Gelip geçenlerle fazla ilgiliydi, asıl önemli şeylere aldırış etmiyordu. Tıpkı ev hayatında olduğu gibi.

Sakin bir eylül günüydü, fazla bir iş yoktu, bu durumda James de orta yaşlı Amerikalı çifti fark etti. *O* orta yaşlı diyorsa, bu yaşlanıyor oldukları anlamına geliyordu.

Üzerlerinde Avrupa'da hava durumunun sürprizlerine çok uygun hafif yağmurluklar olan sessiz insanlardı. Ayaklarında kullanışlı düz ayakkabılar vardı, ikisi de kitap okuyor, bir yandan da sodalı beyaz şaraplarını yudumluyorlardı. Birbirlerine bir sürü şey anlatmak için gözlerini kaldırıp gülümsemeleri yeterli olan, son derece uyumlu bir çift gibi görünüyorlardı.

Ve sonunda ikisi de gözlerini kitaplarından kaldırdılar, zira yan masada bir olay çıkmış gibiydi. Onlardan çok daha genç bir çift arasında ciddi gibi görünen bir tartışma başlamıştı. James'in içindeki kötü bir ses, aslında bunun ciddi bir tartışmadan daha vahim bir şey olduğunu söyledi: Tartışma fiziksel şiddete dönüşmek üzereydi. Gözlerinden yaşlar akan,

koyu renk saçlı genç kadın adama bağırıyordu ve kontrolünü tamamen kaybetmişti.

"Sana benden uzak durmanı söyledim... Yanıma yaklaşma... Beni rahat bırakmazsan gününü gösteririm..."

Adam, kız onu dinlemese bile başkaları tarafından dinlendiklerinin farkındaydı.

"Makul ol" diye yalvardı. "Dinle, Seni burada bu halde bırakamam. Bırak, uçağa binene kadar yanında kalayım."

"Beni *rahat* bırak!" diye bağırdı kız. "Beni zaten bırakacaksın, iyisi mi şimdi bırak."

"Katy, sevgilim, lütfen." Genç adam artık sahiden yalvarıyordu.

Katy aniden masadaki bir bardağı kapıp madeni küllüğün kenarına çarptı. Bardağın kenarı kırıldı. Bunu bir silah gibi doğrultarak masanın üzerine eğildi.

"*Şimdi* beni rahat bırakıyor musun, bırakmıyor musun?" diye bağırdı.

Adam şoke olmuştu, geriye çekildi, ama kız üzerine gitti.

"Defol git, git buradan, benden uzaklaş, bana Katy deme, bir daha sevgilim deme..."

James korkudan içinin daraldığını hissetti. Gözünün önünde bir kadın bir adamı yaralamak üzereydi ve burası onun sorumluluğunda olan bir yerdi.

"Bir sorun yok ya?" dedi şaşkın şaşkın.

Kız onu fark etmemiş gibiydi, hâlâ adamı takip ediyor, gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu. Adam tökezleye tökezleye gerilerken James'e bağırdı: "Bir sorun olduğunu *görmüyor* musunuz? Polis çağırın, hemen."

Polis çağırmak zaman alırdı, James buna zamanının olmayabileceğini düşündü. Sonradan, sık sık yaptığı gibi sahneyi tekrardan zihninde canlandırdığında, bu cesareti nerden bulduğunu merak edecekti.

"Bence bu iyi bir fikir değil, beyefendi, neden hanımefendi-

nin söylediği gibi hemen gitmiyorsunuz? Bunu yapsanız her şey hallolurdu" dedi.

Yanaklarında gözyaşlarının izleri duran koyu renk saçlı kız ona şükran dolu bir ifadeyle baktı. Yüzü kireç gibi beyaz olan adam bakışlarını ikisi arasında gezdirdi. Hiç olmazsa kırık bardak üzerine doğru gelmiyordu. Kararını verdi. Koşarak kaçtı. James onun arkasından baktı. Otuzuna yakın, kumral saçlı ve yakışıklıydı, reklamlarda ya da filmlerde genç ve zengin adamları oynayan erkeklere benziyordu.

Kız orada donmuş gibi duruyordu. Tuttuğu kırık bardağa, nasıl olup da eline geldiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi bakıyordu. O anda Amerikalı adam yerinden kalktı ve bardağı kızın elinden aldı.

"Gelin, bu masaya oturun" dedi nezaketle, olağan bir davette bulunurcasına. "Siz burada oturun, kırık bardakla barmen uğraşsın" diye devam etti, yumuşak bir sesle.

Kız onu uysal uysal takip etti. James harekete geçti, bir fırça alıp cam parçalarını süpürdü ve kızın küçük deri çantasını alıp yeni masasının üzerine koydu.

"Bardağın parasını ödeyeceğim" dedi kız.

"Saçmalamayın, olur böyle şeyler."

James kendisiyle gurur duyuyordu. Hiçbir dram yaşanmamış gibi davranıyordu; hızla karar vermesi sayesinde bir dram yaşanmamıştı. Adamın gitmesini sağlaması ne kadar isabetli olmuştu. Şimdi bir bakan olsa, böyle bir sahnenin yaşandığı aklından dahi geçmezdi. James masadan uzaklaşıp Paula'nın onu hayranlıkla seyretmekte olduğu bara döndü.

"Harikaydın" dedi Paula. Paula ki ağzından bir fikir, bir görüş, hatta bir selam sözcüğü zor çıkardı. James gerçekten harika olması *gerektiğini* hissetti.

İki Amerikalı masalarına davet ettikleri kızla, yabancı bir havaalanında başka herhangi bir yolcuyla nasıl konuşacaklarsa öyle konuştular. Britanya seyahatleri harikulade geç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti ve bu defa kendilerine üç hafta gibi uzun bir süre tanımışlardı, ama bu, Amerikalıların genelde bir ülkeye ayırmadıkları çok uzun bir süreydi. Katy'ye, kaldıkları eski, çok eski hanlar anlattılar; bazıları Amerika Birleşik Devletleri kurulmadan önce inşa edilmişti. Sık sık tiyatroya da gitmişlerdi; Amerika'da, çok fazla tiyatronun olmadığı bir şehirden geldikleri için, anı biriktirmek istemişlerdi. Bol bol yürümüşler ve insanlarla konuşmuşlardı. İnsanların Britanyalılarla konuşmanın zor olduğunu söylemeleri şaşırtıcıydı, onlar Britanyalıları gayet cana yakın bulmuşlardı.

"Demin yaşananlar için özür dilerim" dedi Katy.

Bunu önemsemediler. Az önceki acılı ve öfkeli haykırışlarını, tehditlerini ve suçlamalarını duymamış gibi, sorunun sadece kırık bir bardak olduğunu düşünüyorlardı sanki.

"Ben Maurice, bu da karım Jean" dedi adam. "Sizinki döküldüğüne göre, yeni bir içki ısmarlayabilir miyiz size?"

Adam kibar ve ilgiliydi. Katy'ye bir Amerikan dizisindeki doktorlardan birini hatırlatıyordu. İnsanları dinleyen, hastalara yardımcı olmak için her şeyi yapabilecek, aziz gibi bir doktor.

"Doktor musunuz?" diye sordu ona, aniden.

"Hayır, maalesef, o doktorlardan değilim. Doktora derecem var, ama sizin demek istediğiniz bu değil."

Adamın konuşma tarzında hipnotize edici bir şey vardı. Katy'nin nefesi normale dönmeye başlıyordu.

"Bir kadeh brendi alabilirim, zahmet olmazsa. Sinirlerimi biraz yatıştırabilir."

"Kesinlikle." Adam ayağa kalktı ve sakin adımlarla James'e doğru yürüdü. "Küçükhanım bir brendi alacak" dedi.

"Küçükhanım sakinleşti mi?" diye fısıldadı James.

"A, evet, hiç kuşkunuz olmasın" dedi Amerikalı. "Bu arada, düşünme hızınız için tebrikler."

Dünyalar James'in oldu.

"Önemli bir şey yapmadım" dedi, gururdan kızararak.

Masaya döndüğünde, karısı Jean çok iyi bir aktör olan Richard Burton'ın ölmesinin ne kadar üzücü olduğunu, ne yazık ki, aynı yıl gene bir dev olan James Manson'ın da gittiğini anlatıyordu. Katy dinler gibi görünüyordu.

"Ölümler açısından kötü bir yıldı" dedi. "Eric Morecambe de öldü. Dünyanın en komik adamlarından biriydi."

Jean daha neşeli şeylerden konuşmalarını söyledi. Prenses Diana'nın bugünlerde dünyaya yeni bir bebek getirecek olması harika değil miydi?

"Çok hoş tabii" dedi Katy, ama sesi aniden donuklaşmıştı.

Jean, Maurice'e endişeyle baktı. Maurice brendiyi Katy'nin eline tutuşturdu.

"Yavaş için, bana sıkı bir brendi içicisi gibi gelmediniz" diye gülümsedi.

"İkiniz de çok naziksiniz" dedi Katy, gözleri yaşlarla dolarak.

"Hayır, hayır, bir havaalanında konuşacak birini bulmak çok hoş" diye ısrar etti Maurice.

Katy brendisinden bir yudum bile almamıştı.

"Benim hayatım bitti" dedi. Gülmelerini ve bunu ciddiye almamalarını umarak bir birine bir ötekine baktı. Ama öyle olmadı. İkisi de onu ciddiye aldı. Hiçbir şey söylemeden, ona bakarak ve devam etmesini bekleyerek öylece durdular.

"Beni sevdiğini söyledi, ondan ayrılacağını söyledi." Katy kulaklarına kaçan suyu çıkarmaya çalışırcasına başını salladı. "Beni tanımıyorsunuz, hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz, o yüzden onunla tanışmadan önce nasıl biri olduğumu bilemezsiniz. O zamanlar normal bir insandım. Bütün bunlar olmadan önce, Colin'den önce."

Onu hâlâ ilgiyle dinliyor gibiydiler, ama meraklı bir sabırsızlıkla değil, önlerinde dünya kadar zaman varmış gibi.

"Demek değiştiniz?" dedi Maurice.

"Tamamen değiştim. Onun için her şeyden vazgeçtim. Onu o kadar çok sevdim ki; anlamsız bu, ama bir şeyler yaşanmışsa onlara anlamsız diyemezsiniz, öyle değil mi?" Gene yüzlerine baktı.

"Eğer yaşanıyorlarsa sizin parçanızdırlar, o halde önemlidirler, bence" dedi James, sempatik bir sesle.

"Evet, savaş anlamsız, gene de savaşlar oldu ve tekrar olacak, insanların açlıktan ölmesi, dünyada bu kadar çok yiyecek varken, bu da anlamsız... Ama Colin gibi birine tutulmak da aynı şey aslında, insan bunun sonunun herkes için kötü olacağını biliyor, tek tek herkes için, ama bile bile devam ediyor işte."

"Bunun herkes için kırıcı olacağını mı düşünüyorsunuz?" Maurice'in sesinde meraktan çok şefkat ve ilgi vardı. Bu Katy'nin tuhafına gitti.

"Evet, neredeyse tanıdığım herkes için. Annem babam, evi terk ettiğim ve onlara geri kafalı ve keyif kaçırıcı olduklarını söylediğim için kırıldılar. Arkadaşlarım... Artık hiç arkadaşım var mı ki? Onlarla ilişkimi kopardım. Kırıldılar, sanırım. Colin de kırıldı, çünkü karısına anlattım, ona üzgün olduğumu söyledim. Ve karısı kırıldı, çünkü bilmiyordu. Düşünün, hakkımda hiçbir şey bilmiyordu." Katy'nin gözleri hayretle açılmıştı. "Üç yıldır birlikteydik ve o benim varlığımdan habersizdi. Karısı ne yapacağına karar vermeye çalışırken ve hayatını yoluna koyana kadar bizim beklemek zorunda olmamız falan, o kadar fazla geldi ki..."

Katy brendiyi ileri itti ve kafasını masaya dayayıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Geçmesini beklediler. Nitekim, kısa bir süre sonra geçti. Katy'nin cebinde bir paket kâğıt mendil vardı.

"Hiç değilse, bunu almayı düşündüm" dedi zayıf bir tebessümle.

"Ne büyük bir ileri görüşlülük" dedi Jean hayranlıkla.

"Bu arada, yolculuk nereye?" Maurice kırık bir bardakla sevgilisini tehdit eden, artık hayatının bittiğini söyleyen, sonra da bebek gibi ağlayan bir kızla değil de, herhangi bir yolcuyla konuşur gibi konuşmuştu.

"Yunanistan'a" dedi Katy, sadece.

"A, gerçekten mi, adalardan birine mi?"

"Evet, Girit'e. Her yıl gidiyoruz, Colin ve ben. Bu üçüncü yıl. Ama bu defa o gitmiyor."

"Evet, evet, doğru."

"Onsuz gitmek için iyi bir yer olmayabilir" dedi Maurice. "Gördüğünüz her yer size başka günleri, farklı günleri hatırlatabilir."

"Ama gidiyorum işte" dedi Katy, savunmacı bir tonla. "Bilet paramı ödedim. İşyerinden iki haftalık iznimi aldım. Kendimi tatilden mahrum edecek değilim." Dudakları yeniden titremeye başlamıştı.

Maurice kendini tatilden mahrum etme düşüncesine güldü.

"Neden başka bir yere gitmiyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü uçak bir saat içinde kalkıyor ve paramı geri alamam" dedi Katy.

"Kendinizi iki hafta berbat hissetmeye mahkûm etmeniz için bu bir gerekçe olamaz" diye karşılık verdi Maurice.

"Kendimi her yerde berbat hissedeceğim" dedi Katy, bir gerçeği dile getirerek.

"Bütün o Yunan müzikleri sadece onu hatırlatacak size" dedi Maurice.

"Doğru söylüyor" diye onayladı Jean.

Katy başını iki yana salladı.

"Müzik bana her yerde onu hatırlatıyor... Stevie Wonder'ın 'I Just Called to Say I Love You'yu söylediğini duyduğumda ne hissettiğimi sanıyorsunuz?"

Buna cevap vermek mümkün değildi.

"Çok naziktiniz" dedi Katy, gitmek için ayağa kalkarak.

"Bana bir iyilik yapar mısınız, lütfen?"

"Girit'e gidiyorum" dedi Katy.

"Yok yok, gitmek istiyorsanız gitmelisiniz tabii ki. Sadece, gelecek yıl bugün bize yazın, olur mu? İşte kartım."

"Ne anlatacağım ki?"

"Sorunlarınızın üstesinden geldiğinizi yazarsınız. Bize yılınızın nasıl geçtiğini anlatırsınız."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Utanırım, hepinizin önünde ağladım..." Katy etrafına bakındı. James masaları temizlemeye geliyordu.

"Lütfen, Katy, bu bizim için çok önemli. Sadece küçük bir not. İstediğimiz fazla bir şey değil."

James de lafa karıştı. "Hadi, size bir brendi ısmarladılar" diye baskı yaptı. "Hem ben de iyi olduğunuzu duymak isterim."

"İyi olup olmadığımı nasıl öğreneceksiniz?" diye sordu Katy.

"Bana söylerler" dedi James.

"Kesinlikle." Maurice barmene kartını uzattı. "Şimdi herkeste adresim var, değil mi? Önümüzdeki yıl benim için çok önemli bir yıl olacak. 17 Eylül 1985'te elli yaşımı dolduracağım, buna bir doğum günü kartı deyin. Bana adreslerinizi verin. Size musallat olmayız, yılda sadece bir defa. Hey, bu kadarı fazla olmaz, değil mi?"

Gülümsemesi sıcaktı.

"Gelecek yıl yazacağım" diye söz verdi Katy.

Colin havaalanından dosdoğru eve gitti. Monica'ya şirketin iki hafta için Yunanistan'a gitmesini istediğini, oradan oraya dolaşacağını, onu arada bir arayacağını söylemişti. Cennete gidiyor gibi gelebilirdi ama gerçekte öyle değildi. Oteller için bir danışmanlık işiydi, büyük rüşvet dönüyordu, para

ödemek istemeyen bir sürü insanla toplantı salonlarında ter dökecekti. Evde kalmayı bin kere tercih ederdi. Katy'ye ise bu defa Monica sorununu gerçekten halledeceğini ve Girit'e yaptıkları bu üçüncü yolculuğun gerçek bir balayı olacağını söylemişti. Artık saklanmaları gerekmeyecekti, bundan böyle alenen birlikte yaşayabileceklerdi.

Colin, seyahat heyecanıyla içi kıpır kıpır, elinde bavullar havaalanına geldiğinde, kıyamet kopmuştu. Katy az önce, her şey açığa çıktığı için mutlu olduğunu söylemek ve para, nafaka ve saireyle ilgili hiçbir sorun çıkmayacağına dair güvence vermek için Monica'yı aramıştı. Katy'nin bir işi olduğu ve ikisine bir daire satın alabileceği için ev Monica'ya kalacaktı. Monica'nın her şeyi bildiğini sandığından, telefonu açmış ve ona bütün bunları söylemişti.

Şimdi Colin eve bunun bedelini ödemeye gidiyordu. Çok tatsız bir bedel ödemeye. Katy'nin deli olduğunu, aslında zırdeli olduğunu söylemesi gerekecekti. Elinde kırık bir bardakla üzerine yürürkenki hali düşünülecek olursa, aslında bu pek de yalan değildi.

James eve döndü ve Miriam'a olanları anlattı.

"Sen gerçek bir kahramansın" dedi karısı alaycı bir sesle.

"Beni hiç mi beğenmiyorsun, Miriam?" diye sordu James tatlılıkla.

Miriam düşünmek için durdu.

"Bilmiyorum James, dürüst konuşmak gerekirse, unuttum bunu."

"Benimle yaşarken bunu nasıl unutabilirsin?" diye sordu James.

Bir sessizlik oldu.

"Garip bir durum, kabul" dedi Miriam. "Ama birbirimizden o kadar ayrı hayatlar yaşıyoruz ki. Ben kız kardeşlerimle haşır neşirim, sen barından gelip geçen insanlarla. Bence sade-

ce ilgilendiğimiz şeyler farklı. Sana antipati duymuyorum."

"Evet. Aslında öyle." James sakindi.

"Neden soruyorsun?"

"Bugün o çifte bakıyordum, hani o kızla ilgilenen, sana anlattığım o karıkocaya. Benden sadece on yıl yaşlılar, ama aralarında seninle benim aramda hiç olmayacak bir şey var. Bir anlamda dost onlar."

"Anlıyorum" dedi Miriam, üzüntüyle. Sonra, onu neşelendirmek için ekledi: "Tabii seninle ben düşman falan değiliz."

"Hayır, hayır. Sonra o kız, onda da bizde hiç olmayacak bir şey var, bir çeşit tutku."

"Biz bunun için fazla yaşlıyız, James" dedi Miriam. Ama sesi daha yumuşaktı. O gece kız kardeşine gitmedi, bunun yerine birlikte televizyon seyrettiler. İki arkadaş gibiydiler. James Miriam'a, aslında genç olduklarında bile hep tutkulu olamayacak kadar yaşlı olduklarını söylemediğine memnundu.

Paula derslerine konsantre olamıyordu. Sıcak bir geceydi, ama kafasını derslerine verememesinin nedeni bu değildi. Bugün barda gördüğü kızın yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Ona haksızlık eden adamı öldürmeye hazır olan kızın yüzü... Belki de, on yedi yaşındayken Paula'nın da bunu yapması gerekiyordu; ona onu sevdiğini söylemiş olan, sonra böyle bir şey söylediğini inkâr eden ve kürtaj yaptırması için ısrar eden öğretmenini öldürmeliydi belki de. Paula'nın bunu konuşabileceği arkadaşları, akıl alabileceği, fikir sorabileceği kimsesi yoktu. Annesi babası onu asla anlamazlardı.

Hak ettiği mezuniyet notlarını alamamıştı. Ertesi yıl da derslerine çalışamamıştı. Öğretmen hâlâ okuldaydı, herkese ama özellikle o yıl son sınıfta olan bir başka kıza gülümsüyordu. Paula benzer şeyler hissetmenin ne demek olduğunu biliyordu, ama bunu hiç göstermemişti. Herkesin önünde olay çıkarmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Halbuki, Katy denen o kı-

zın dünyası yıkılmamıştı, herkes yardımına koşmuştu.

Belki de Paula'nın o kadar ağzı sıkı olmaması ve yardım istemesi gerekirdi, ona yardım etmeye hazır bir sürü insan olabilirdi. Birden, kararını verdi. Bu yıl insanlara karşı daha açık olacaktı. O nazik Amerikalı çift gibi. Keşke *ondan* da gelecek yıl onlara bir şeyler yazmasını isteselerdi. Ama o hep geri planda kalmıştı, elbette. Kimse ona yaklaşmıyordu, çünkü yaklaşılması imkânsız biri gibi görünüyordu.

Katy, Girit'e gitti. Uçaktan indiği an bu yaptığının yanlış olduğunu anladı. Bildik sıcak, insanlara seslenen taksi şoförleri, küçük masalardaki minik uzo bardakları, renkli tabaklarda ekmek, peynir ve zeytinler. Gece, limana yansıyan ışıklar. Hep gittikleri plajda yalnız başına yüzmeler. Uzun bir otobüs yolculuğu yaparak başka bir plaja gitmeye başladı, otele geç ve yorgun dönüyordu. Tatil bitene kadar gün saydı.

Bir gece, aya baktı ve sadece altı gündür burada olduğuna inanamadı; sanki iki yıldır adadaydı. Ve hiç nedeni yokken ertesi sabah beş posta kartı alıp anne babasına, kız kardeşine ve üç arkadaşına gönderdi. Bir tane de Amerikalı çift Maurice ve Jean'e yollamayı düşündü, ama vazgeçti; ona musallat olmayacaklarını söylemişlerdi, o da onlara musallat olmayacaktı. Gelecek yıl demişlerdi, o da gelecek yıl yazacaktı.

10 Eylül 1985, Salı

Sevgili Maurice ve Jean,

Bilmem beni hatırlayacak mısınız? Londra havaalanında çok sinirli ve delirmiş bir haldeydim, zira erkek arkadaşım bana yalan söylemişti. Bana karşı çok naziktiniz ve büyük destek oldunuz, sizi hiç unutmadım.

Size yazıp her şeyin harika geçtiğini, Girit'teyken yeni bir adamla tanıştığımı, birbirimize âşık ve çok mutlu olduğumuzu ve şu anda bir bebek beklediğimin kesinleştiğini yazabilmeyi ister-

dim. Ama hayır, hayat böyle tozpembe değil ne yazık ki.

Girit'ten döndüm ve annem, babam, kız kardeşimle tekrar barıştım ve bu harika oldu. Arkadaşlarımla da barıştım ve bu da harika oldu.

Ama doğrusunu söylemek gerekirse, bunlar yeterli değildi, Colin'i inanamayacağınız kadar büyük bir acıyla özlüyordum. Ve bana kendini ne kadar kötü hissettiğini anlatan bir mektup yazınca, onu affettim. Onu ne kadar çok sevdiğimi, onu öldürmeye kalkıştığım gün fark ettiğini söyledi. Ona beslediğim duyguların ne kadar güçlü olduğundan habersizdi.

Erkekler o kadar tuhaf ki. Başka ne hissetmemi bekliyordu ki?

Çok zorluk çıkardığı ve işyerinde başına dert açabileceği için Monica'yı terk etmedi. Durduk yerde ortalığı karıştırmamak daha iyi.

Ben eskisi kadar salak düşler kurmuyorum, bunun düz ve çalkantısız bir süreç olmayacağını biliyorum. Yunanistan'a tatile gitmeyeceğiz, ama birlikte birkaç güzel hafta sonu geçirdik; çarşamba öğleden sonraları da bana uğruyor tabii.

İkiniz de çok nazik insanlarsınız. Nazik yüzlerinizi ve bana nasıl da yardımcı olup ilgi gösterdiğinizi ne kadar sık düşündüğümü bilin istedim. Sizin de beni unutmadığınızdan eminim.

Sıcak duygular ve şükranlarımla,

Katy

Sevgili Dr. Hunt ve Bayan Hunt,

Ben James Green, Londra havaalanı dış hatlar terminalindeki barlardan birinin barmeni. Genç bayan Katy'nin o günkü sıkıntılarından tamamen kurtulup kurtulmadığını öğrenmek için size yazacaktım. Bunun münasebetsizlik olduğunu düşünüyorsanız ve yazmak istemezseniz, lütfen beni affedin.

Bu kadar garip şeyler hakkında yazmak zor, sizi neyin ilgilendireceğini bilmek de öyle. Bu yıl burada Live Aid diye harika bir konser oldu, bütün ünlü starlar parasız sahne aldı ve böylece Afrika'da

açlık çekenler için muazzam miktarda para toplandı.

Ben konsere karım Miriam'la birlikte gittim ve ikimiz de çok duygulandık. ABD'de de benzer konserler olduğuna inanıyorum. Büyük sıkıntıda olan genç hanımın sorunlarının hallolduğunu umuyorum.

Saygılarımla

James Green

Katy, Hunt'lardan gelen mektubu aldığında, bunun sıcak ve nazik bir mektup olacağını biliyordu, bu nedenle doğru dürüst zaman ayırıp okumak istedi, ama mektup tam da Colin'in o günlerde serbest kalabildiği tek gün olan bir çarşamba günü öğleden sonra gelmişti.

Kendi programını duruma kolayca uydurmuştu. Katy bir avukatın bürosunda çalışıyordu. Yapılacak bir sürü rutin iş vardı. Patronunu, çarşamba öğleden sonraları izinli sayılırsa, cumartesi sabahları memnuniyetle çalışacağına ikna etmişti. Fazla mesai ücreti istemeyeceği anlaşılınca anlaşmak kolay olmuştu, bu nedenle çarşamba öğleden sonraları ona aitti.

Mektubu saklamaya çalıştı, ama yeterince çabuk davranamadı. Colin mektubu almak için uzandı.

"Hey, Amerika'da bir sevgilin mi var?" diye sordu şakacı bir sesle.

"Hayır hayır, sadece arkadaşlar."

"O zaman neden görmemi istemiyorsun?"

"İkimiz de kendi hayatımızı yaşıyoruz Colin, sana sormadığım bir sürü şey var."

"Ne gibi?" Colin kendinden inanılmaz emin görünüyordu.

"Monica'yla hâlâ yatıp yatmadığın gibi" dedi Katy.

Bir sessizlik oldu. Colin şimdi ona daha büyük bir saygıyla bakıyor gibiydi.

"Seni hiçbir zaman çantada keklik görmeyeceğim" diye söz verdi ona.

"Öyle olur umarım" dedi Katy. Sonra, onu burnunun ucundan öptü.

"O nazik Amerikalılardan haber aldım." James Green keyifliydi.

"Ne diyorlar?" Paula ilgilenmişti.

James, onun ne kadar değiştiğini düşündü, son zamanlarda çok daha dışadönük olmuştu. Ona mektubu gösterdi. Paula mektubu ilgiyle okudu.

"O adama dönmesi yazık olmuş."

"Onu seviyordu, senin ve benim gibi insanlar tutkudan anlamaz."

"Sen kendi adına konuş, James Green" dedi Paula, vurgulu İskoç aksanıyla.

"Özür dilerim, öyle dememeliydim."

"Kendi adına konuş. Ben tutkunun ne demek olduğunu biliyorum, daha doğrusu bir zamanlar bu duyguyu tattım."

"Şanslısın" dedi James sadece.

"Yok, aslında öyle değil. Bu hayatımı mahvetti, ama şimdi tekrar toparlanıyorum."

James Green dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Bir bar tezgâhının arkasında çalıştığınızda her şeye alıştığınızı söylerlerdi, ama James bunun hayatında duyduğu en beklenmedik şeylerden biri olduğunu düşündü.

1986 Eylülü'nde Katy Hunt'lara, babasının çok hasta olduğunu ve tatilini onun yanında geçirmek için eve gittiğini yazdı. Ve babası öldüğünde yanındaydı. Bunun çok iyi olduğunu, onunla barıştığını ve bir daha asla ailesi ya da arkadaşlarıyla ilişkisini koparmayacağını söyledi. İnsana bunu yaptıran gerçek anlamda bir sevgi değildi, çaresizlikti. Colin'le arasındaki ise gerçek anlamda sevgiydi.

Katy sevginin ne olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu, sevgi

BELONGS TO KAHLUS TEAM

parçalara ayrılabiliyordu, Colin'in bir parçası Monica'ya, bir parçası ona aitti. Olaya böyle bakmak gerekiyordu, bir çocuk gibi sürekli daha fazla zaman ya da ilgi talep etmek yanlıştı. Hiç bu kadar mutlu olmamışlardı.

Katy sürekli kendisinden bahsettiğini, bunun bencillik gibi gelebileceğini, Hunt'ların nasıl oldukları hakkında hiçbir şey bilmediğini yazdı. Zamanlarını nasıl geçiriyorlardı? Britanya'ya tekrar gelecekler miydi?

Hunt'lar Katy'nin mutlu olmasının ne kadar iyi olduğunu, babasının ölmesinin ne kadar üzücü olduğunu, bu yıl James Cagney'in de öldüğünü, ama kraliyet ailesinde yeni bir romansın yaşanmasının, Prens Andrew ile Fergie'nin birbirlerine âşık olmasının ne kadar harika olduğunu yazdılar. Gerçekten şahane bir şeydi bu. Ve şu anda yeni bir tatil planları yoktu. Katy, durumunu merak eden havaalanındaki o hoş barmeni işyerinden arayabilirdi.

James Green Hunt'lara yazıp Miriam'la birlikte, onlara ancak gelecek yıl söyleyebileceği bir nedenle Güney Amerika'ya gittiklerini anlattı. Ama şu an için, Arjantinlilerin tam bir futbol delisi olduklarını söylemesi yeterliydi ve İngilizlerin kötü izleyici olduğunu düşünenlerin bir zahmet Maradona hayranı gençlere bakmasını rica ediyordu.

Eylül 1987

Sevgili Jean ve Maurice,

Dany Kaye ve Fred Aster'in bu yıl ölmeleri tuhaf değil mi? Ne kadar büyük komedyenlerdi. Colin ve ben iyiyiz, son zamanlarda ilişkimiz harika gidiyor. Becerebilirsek, çoğu çarşamba buluşuyoruz. Monica biriyle ilişkiye girdi, demek istediğim bir sevgilisi oldu. Anlaşıldığı kadarıyla adam tam bir zavallıydı, tabii ki hiçbir şeyin sorumluluğunu almadan ortadan kayboldu ve Monica şimdi hamile.

Colin çocuğun bunda bir kabahati olmadığını, bu nedenle onu

kendi nüfusuna kaydettireceğini söylüyor. Bu çok olumlu bir davranış, ben de ondan bunu beklerdim zaten.

Barmen James Green'i görmeye gittim, çok nazik bir insan, haklıymışsınız. Size harika haberlerini verecektir herhalde, barın her tarafını onun fotoğraflarıyla donatmış.

İlginizin devamından dolayı teşekkür ederim.

Sevgiler,

Katy

Sevgili Dr. Hunt ve Bayan Hunt,

İşte size gurur ve neşe kaynağımız Marco'nun fotoğrafı, harika değil mi? Miriam'la Arjantin'e gitmemizin nedeni buydu, ama her şey hallolana ve hukuksal işler tamamlanana kadar sessiz kalmamız gerekiyordu. Ya da kitabına uydurulana kadar. Marco şahane bir çocuk ve onu bulunduğu yerde bıraksak nasıl bir hayatı olacağını düşündüğümüzde, ikimizin de tüyleri ürperiyor.

Çok sıkı para biriktiriyoruz, Marco'nun yeşillikler arasında ve temiz havada büyümesi için küçük bir kır evi satın almak istiyoruz.

Hepimiz çok mutluyuz.

Bayan Thatcher'ın üçüncü kez seçimleri kazanması harika değil mi? Miriam buna pek memnun değil, benimle birlikte çalışan Paula da öyle. Paula artık üniversiteye gittiği için sadece yarı zamanlı çalışıyor, ama kadınlarda birbirlerini kıskanma eğilimi vardır.

En içten duygularımla,

James Green

Katy Eylül 1988'de yazıp, Colin'in kucağında kendisinin olmayan bir bebekle sabaha kadar evi arşınlamaktan bitap halde olduğunu anlattı ve bazı erkeklerin gerçekten şahane olduğunu söyledi.

James Green adresinin değiştiğini bildirmek için yazdı. Miriam, Marco ve o West Country, Somerset'te çok güzel bir yere taşınıyorlardı. Kayınbiraderi orada yeni bir hayat kurmalarına yardımcı olmuştu.

Eylül 1989'da Katy yazıp annesi ve kız kardeşiyle yeniden küsüşmesine ramak kaldığını, çünkü Colin'in karısı Monica'nın gene hamile olduğunu ve Katy yüzünden ilişki kurduğu o güvenilmez adamdan bunun bir defa olmasının mümkün olduğunu, ama ikinci defa *olamayacağını* söylediklerini anlattı.

James ve Miriam Marco'yu bu defa *pub*'larının önünde oynarken gösteren yeni bir fotoğrafını yolladılar. Hunt'lar gene bu taraflara gelecek olurlarsa, bir pansiyon da işletiyorlardı.

Eylül 1990'da Katy yazıp ona devamlı güldüklerinden emin olduğunu, onların olgun ve birbirlerinin sevgisinden emin yetişkin insanlar olduklarını, Colin'in onu hiçbir zaman sevmediğini anlamış olmaları gerektiğini anlattı. Bir gram bile sevmediğini. Bu defa intihara kalkışacak kadar mutsuz değildi, sadece artık ona ihtiyaç duymayacağı ve acı çekmeyeceği günün gelmesini bekliyordu, bunun o kadar uzun sürmeyeceğinden emindi artık.

James Green denen o nazik adamın, bütün dergilerde hakkında yazılar çıkan bir *pub*'ı olduğunu, havaalanındaki barda yanında çalışan Paula'nın üniversiteyi yüksek onur derecesiyle bitirdiğini ve master ve doktora yapacağını da anlattı.

Eylül 1991'de, Katy mektubunda Colin'le tanışmasının onuncu yıldönümünde onu sevmeyi bıraktığını yazdı. Olay bu kadar açıktı ve bu kadar uzun sürmüştü. Hayatının on yılını, yani ömrünün üçte birini bir rüyada geçirmişti. İlişkileri çok kolay bitmişti. Colin'e bir çarşamba onu görmeye gelmemesini söylemişti, sonra ertesi çarşamba. Ve bunu üçüncü söyleyişinde, Colin bunun iyi olacağını, çünkü Monica bir Kadın Grubu toplantısına gideceğinden çocuklara bakmak zorunda olduğunu söylemişti.

Katy artık kendisini yaşlı hissediyordu. Yaşlı ve aklı başında. Yirmi dokuz yaşında.

Colin'e bir tür hastalıkmış gibi bakacaktı; ve artık tedavi olmuş, iyileşmişti.

James ve Miriam, eğer gelmek isterlerse gerçekten güzel bir yer olduğunu göstermek için *pub* hakkında çıkan yazılardan birkaçını kesip yolladılar. Ve ister inansınlar ister inanmasınlar, gelecek olurlarsa önceden rezervasyon yaptırmaları gerekecekti, altı ay önceden yer ayırtanlar vardı.

Eylül 1992'de, Katy yazıp James ile Miriam'ın yerinde harika bir hafta sonu geçirdiğini ve şahane bir adamla tanıştığını yazdı.

"Aslında her şey sizin sayenizde oldu, sevgili Jean ve Maurice" diye yazdı. "Ya siz ikiniz bu taraflara ne zaman geleceksiniz? Aksi takdirde, benim gelip Amerika'da sizi bulmam gerekecek. Hatta kapınıza dikilmem."

Sevgili Katy,

Mutluluğu bulmana o kadar sevindim ki. O kadar, o kadar çok sevindim ki. Sana yıllarca tam anlayamadığım bir nedenle bir sürü yalan söyledim.

Havaalanında tanıştığımız o gün hayatımın en önemli günlerinden biriydi. Maurice bir saat önce, başka bir kadınla yaşamak için beni terk edeceğini söylemişti. Çok daha genç bir kadın, söylemeye gerek yok. Ellisine gelmişti ve hayatı hakkıyla yaşayamadığını düşünüyordu. İlişkisi birkaç yıldır devam ediyordu, çevremizde bundan haberi olmayan tek kişi bendim.

Öleceğimi sandım. Onunla bunu konuşamıyordum bile. Konuşmam için, hatta ona sövüp saymam için yalvardı, ben kitabımı okumak istedim. Sayfada tek bir sözcük bile göremiyordum, sürekli düşünüyordum, bundan sonra ne yapacaktım? Sonra, yüzündeki

BELONGS TO KAHLUS TEAM

o büyük öfke, sevgi ve umutsuzlukla seni gördüm. Belki de o kız da Maurice hakkında bunları hissetmiştir. Ben kesinlikle etmedim.

Seni saçma bir şey yapmaktan vazgeçirmek için konuşmamız, sana olduğu kadar bize de yardımcı oldu. Tatilimizden ve gördüğümüz oyunlardan konuştuk, bu, son bir saat içinde aldığımı haberlerin acısını dindirdi.

Ve senin yüzünde bana azim veren bir şey vardı. Sadece onsuz da yaşayabileceğimi değil, yaşamam gerektiğini anladım. Onun her şeyi bilen bilge bir psikologmuş gibi yapışındaki, sen yazdığında o adresten çoktan taşınmış olacağı halde teması kaybetmeyelim deyişindeki riyakârlığı gördüm.

Maurice'i o günden sonra bir daha hiç görmedim. Eşyalarını bir an önce alıp götürmesini istedim ve evde ben kaldım.

Senden ve James'ten mektuplar geldi. Yazışmaya ve hikâyeler uydurmaya devam ettim.

Hayatlarınızın giderek yoluna girdiğini izlemek son derece mutlu ediciydi. Eylül mektuplarını kesme lütfen, Katy. Ve onlara senin kadar benim de ihtiyacım olduğunu, o gün yüzünde olan ifadeden senin benden öğrendiğinden çok daha fazla şey öğrendiğimi her zaman hatırla. Seninki dürüst bir ifadeydi, benimki yapmacık.

Ve artık bunca şey bildiğimize göre, belki yılda bir defadan daha sık bir araya gelebiliriz.

Genç sevgilini gelip beni görmeye davet edebilirsin, ben de James ile Miriam'ın şahane *pub*'ında bir rezervasyon yaptırmayı düşüneceğim elbette.

Sevgilerim ve mutluluk dileklerimle,

Yakın ve tesadüfi arkadaşın,

Jean Hunt

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Kesişen yollar

Martin parmaklarını sinirle telefonun üzerinde tımbırdattı. Girdiği bu yeni ve yabancı sanat dünyasında kendine hiç güvenemiyordu. Bu yüzden çektiği onca stres yetmiyormuş gibi, Angie'den de çok sevimsiz bir şekilde ayrılmıştı. Güzel Angie neden kalkıp üzerine bir eşofman geçirmemişti? Neden onu arabayla havaalanına götüreceğini söylememişti? Birlikte bir kahve içer, kuruvasan yerlerdi; bu o kadar iyi olurdu ki. Angie'yle oturmak, tatlı tatlı gülümseyen, röfleli uzun saçlarını başında bir yele gibi taşıyan bu güzel kızla birlikte olduğu için ona gıpta edenleri izlemekte olan sevgilisinin iri siyah gözlerine bakmak, onu sakinleştirir, gerginliğini azaltırdı. Onu bekleyen badire konusunda kendisini bin kat daha güvenli hissederdi. Şimdi olduğu gibi aşırı huzursuz ve tedirgin hissetmezdi.

Yan kulübede, görür görmez antipati duyduğu şu işkadını kılıklı tiplerden biri vardı. Kısa ve pratik bir saç kesimi, erkeksi bir döpiyes, aşırı büyük bir evrak çantası, kusursuz bir makyaj, sapsade bir yakaya iliştirilmiş altın bir iğne. Kılığı kıyafetiyle, erkeklerin dünyasında var olma ve eşitlik konusunda güçlü bir beyanda bulunuyordu. Telefonda biriyle hararetli bir tartışma yapıyordu. Muhtemelen hiç de gerekmediği halde, sırf birine bağırmış olmak için bağırıyordu. Martin, Angie'ye üç dakika zaman tanıyacak ve tekrar arayacak-

tı. Angie'nin telefonda biriyle bu kadar uzun konuştuğu vaki değildi. Hele sabah saat dokuz buçukta.

Kay, yan kulübedeki adamın dik dik kendisine bakmasından rahatsız olmuştu; zaten Henry'nin öfke nöbetlerinden biriyle baş etmeye çalışıyordu, bir de bunu çekemeyecekti. Henry'ye defalarca, fuara bir gün önceden gitmesinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlatmıştı; bu şekilde, standın kuruluşuna nezaret edebilecek, girişin yakınında kiraladıkları yerde mi kurulduğunu görecek, aydınlatmanın yeterli olup olmadığına bakacak, dekorasyon işiyle ilgilenecek, fuarın kapıları açılıp işler başladığında desteklerini ve yardımlarını alabilmek için komşu stand görevlileriyle tanışabilecekti.

Henry anladığını söylemişti, ama o dündü; bugün gene heyheyleri üzerindeydi.

Kay, beş günlüğüne gidiyordu; onu böyle bırakmaktan *nefret* ediyordu, bu son derece gereksizdi, bir başka şehre yaptığı yolculuktan korkması için hiçbir neden yoktu. Kay uzun bir işgününün sonunda bir partiye katılmayı düşünemeyecek kadar bitkin ve yorgun olacaktı; bütün istediği, onunla her gece sıcak bir telefon görüşmesi yapmak, ondan sevildiğini işitmek, durumu idare ettiğini ama o varken olduğu kadar iyi idare edemediğini ve cuma gününü sabırsızlıkla beklediğini duymak olacaktı. Onu işyerinden, kendini iyice kaptırmadan bu ruh halinden çıkarmak için aramıştı.

Ama hata etmişti. Henry telefonda öfkeyle bağırarak, söylediklerine kesin bir dille itiraz etmişti.

Kay seçimini yapmıştı. Bu iş gezisinde fazladan bir gün geçirecek ve onunla şirket yemeğine gitmeyecekti. Henry çileden çıkmıştı. Madem öyleydi, bunun sonuçlarını göze alırdı.

"Hangi sonuçlarını?" diye bağırdı Kay, yan kulübedeki bohem sanatçı kılıklı adama sırtını dönerek.

Adam yakışıklıydı, ama şov dünyasından pek çok kişinin

ya da aktörlerin takındığı kibirli bir havası vardı, kravatını sıvazlayışı falan yapmacıktı. En sinir olduğu erkek tipiydi bu. Ama en beğendiği erkek tipi olan Henry'yle konuşmak da giderek zorlaşıyordu. Onu ilk kez tanıdığında diğerlerinden ayıran özelliklerinden hiçbirini göstermiyordu artık.

Henry, daimi partneri Kay'in önemli bir şirket yemeğine katılmaya zahmet etmemesi halinde, kendisini hiçbir taahhüdü olmayan bekâr ve serbest bir erkek olarak kabul edeceğine dikkat çekti.

"Buna şantaj denir, hem de en kötüsünden." Kay yeniyetme bir genç kız gibi tepki verdiği için dehşet içindeydi.

"Çözüm senin elinde" dedi Henry soğuk bir sesle. "Havaalanından hemen dön, her şeyi unutalım." Kendinde onunla konuşacak gücü bulamayan Kay telefonu hemen kapattı.

Martin kendine, derin uykunun Angie için her zaman önemli olduğunu söyledi. O bir fotomodeldi; yüzünün hep pürüzsüz ve dinlenmiş olması gerekiyordu. Telefonu fişten çekmiş olmalıydı. Bunu hatırlayınca çatık kaşları düzeldi, ama hoşça kal demek için onu öperken havaalanından arayacağını söylediğini, onun da süper olur dediğini hatırlayınca tekrardan çatıldı. O zaman, ona ulaşmasının tek yolunu neden kapatmıştı?

Düşüncelerine dalıp gitmiş olan Martin ve Kay, uçakta koltuklarının yan yana olduğunu fark etmemişlerdi... Birbirlerine memnuniyetsizlikle baktılar. Martin, çeşitli sanat kuruluşlarına ve tiyatro topluluklarına sunmak zorunda kalacağı sanata fon sağlama konulu uzun ve karışık raporu açtı; raporu sunduğunda hepsi onu cahil ve kültürsüz biri olarak yaftalayacaktı. Kay ise geçen yılki fuarla ilgili bir raporu açarak, kaçırılan tüm fırsatları, kaybedilen müşterileri ve hoşnutsuzluk yaratan konuları not etmeye başladı. Dirsekleri hafifçe birbirine değiyordu.

Ama birbirlerinin farkında değildiler. Arada bir, gözlerini dosyalarından kaldırıyorlardı; Martin, Angie'yi *kendi* arabasıyla götürdüğü sayısız iş randevularını, Kay ise Henry'nin en ufak bir mazeret bile göstermeden katılmayı reddettiği *kendi* şirket yemeklerini hatırlıyordu.

Bulutların üzerinde gök masmavi, hava pırıl pırıldı. Kay omuzlarının gevşediğini ve gerginliğinin biraz hafiflediğini hissetti. Geride bıraktıkları sorunlardan ve bütün o keşmekeşten çok uzaktaydılar: binalar, trafik, koşturmaca, şirket yemekleri... Kay derin bir nefes aldı. Keşke sonsuz kadar burada, yukarıda kalabilselerdi.

Aynı anda Martin de iç geçirdi ve karşılaştıklarından beri ilk kez sevimli bir ifadeyle, "Keşke hep burada, yukarıda kalabilseydik" dedi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Tam şu anda" dedi Kay şaşkınlıkla.

Hiç zorlanmadan konuşmaya başladılar. Martin karşılaşacağı sorunları anlattı; dürüst ve idealist sanatçıları, projelerinin destek görmeyeceğini açıklayan bir iktidar sözcüsü olmadığına ikna etmeye çalışacaktı. Bohem bir sanatçı gibi giyinmeye çalışıyordu, zira, aksi takdirde Takım Elbiseli Adamın Teki olarak kale alınmayacağını biliyordu; bunun, çocuk tacizcisi muamelesi görmekten ne farkı vardı?

Kay ona şirketin geçen yılki fuarda hiç de parlak bir performans gösteremediğini ve bu görevi ilk kez bu yıl üstlendiğini anlattı. Şirkette, başarısız olmasını dört gözle bekleyen pek çok kişi vardı ve onların haklı çıkmasından korkuyordu. İnsanların bu işi dişiliğini kullanarak elde ettiğini düşündüklerini biliyordu; onlara hafif bir kadın olmadığını göstermek için olabildiğince sade giyiniyordu.

Sempatik ve anlayışlıydılar. Martin ona Henry'nin hiçbir zaman söylemediği bir şey söyledi: Belki de aşırı telafi yo-

luna gidiyor, aksi takdirde uyandıracağı olumlu titreşimleri yok etmek için kendisini çok sert ve itici göstermeye çalışıyordu.

Kay de Martin'e Angie'nin hiçbir zaman aklından geçirmediği bir şey söyledi: Belki de kravatı çok abartılıydı. İşlerinden olan sanatçılar onun rol yaptığını düşünebilirlerdi.

Masmavi gökyüzünde dostça bir sessizliğe gömüldüler. Martin Angie'nin muhtemelen onu hiç önemsemediğini, kendi yüzü, fotoğrafının çıktığı dergi kapakları ve ajanının gelecek hafta ayarlayacağı işler dışında hiçbir şeyi umursamadığını düşündü. Yere indiklerinde onu arayacaktı; onunla neşeli bir konuşma yapacak, telefonu fişten çektiği için eleştirmeyecek, Angie ona bol şans dileyecek, Martin de bundan böyle her şeyi daha hafife alacaktı.

Kay, Henry'nin tehdidinde ciddi olup olmadığını, gerçekten de başka biriyle düşüp kalkmayacağını düşündü. Ve o bunu yaparsa, kendisinin bunu önemseyip önemsemeyeceğini. Henry'nin sekreterini aramaya ve o yemeği kaçırdığı için ne kadar üzgün olduğunu söylemeye karar verdi; katılabilmeyi çok isteyeceğini, ama ne yazık ki işlerin ağır bastığını söyleyecekti. Henry'nin rahatsız edilmemesini isteyecek, ama iyi niyet mesajının ilgili kişilere iletilmesini rica edecekti. Bu iş dünyasına özgü, profesyonel bir yaklaşımdı, pek sevgi dolu bir tavır değildi. Ama Kay artık içinde o kadar büyük bir sevgi hissetmiyordu.

Sonra, aynı anda düşüncelerinden sıyrıldılar ve tekrar konuşmak üzere birbirlerine döndüler. Ne Angie'nin ne Henry'nin adını andılar, ama planlarından konuştular ve birbirlerine iyimser olmaları için cesaret verdiler.

Kay Martin'e, görüştüğü kişilere karşı direkt olmasını, onlara ilkin fon bulma konusundaki en kötü haberleri vermesini, kendilerini biraz daha iyi hissedecekleri haberleri ondan sonra duyurmasını tavsiye etti. Martin de Kay'e iş arkadaş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larını hep birlikte başarma umutlarına ortak etmesini, onların da bu başarıda payları olduğunu düşünmelerini sağlamaya çalışmasını tavsiye etti. Uçaktan indiklerinde, birbirlerinin adını hâlâ bilmedikleri halde arkadaş olmuşlardı. Martin ona adını sormayı düşündü, ama büyüklük taslar gibi görünmek istemediğinden vazgeçti. Kay de ona kartını verip vermemeyi düşündü, ama bunun kadın yöneticilere özgü basmakalıp bir davranış olarak görünmesinden çekinip vazgeçti.

Terminalde yan yana dizili telefon kulübelerinin önüne gelmişlerdi. İkisi de kulübelere doğru yürüdü.

Kay elini telefonun üzerine koyup durdu. Yan kulübede, Martin'in bu defa parmaklarını telefonun üzerinde tımbırdatmadığını, ama tereddüt ettiğini gördü. Şeffaf bölmeden birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Artık o kadar üzgün görünmüyor" diye düşündü Kay. "Kadife ceketi de gerçekten güzel."

"Üstündeki üniformaya rağmen çok zarif bir kadın" diye düşündü Martin.

İkisi de telefon etmediler.

Ama ani kararlar vermek için henüz çok erkendi. Yapmaları gereken işler vardı. Olur da bir yerde tekrar karşılaşırlarsa, tekrar düşünürlerdi.

Birbirlerine bol şans dilediler ve iki ayrı taksiye bindiler.

Yerlerine oturduklarında, taksi şoförüne ikisi de aynı otelin adını verdiler.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Bran'in ufuk turu

Bran isminden nefret ediyordu, hele anlamından daha da fazla nefret ediyordu. İsmi İngilizcede kepek anlamına geliyordu. Babası bunun, insan şekline girmiş bir Kelt tanrısının adı olduğunu söylüyordu; annesi ise çocuklarını Kelt – ki, bu pagan demekti– tanrılarının adıyla çağırıp fildişi kulelerde oturmak başka, aynı çocukları okumaları için pederlere yollamak başka diyordu. Oğluna, Bran isminin, Fionn MacCumhaill'in sadık av köpeğinin adından geldiğini söylemesini telkin ediyordu. Bu iki açıklama da Bran'e hitap etmiyordu. Herkes adının Brian olduğunu düşünüyor ve zarif bir aksanla bu şekilde söylemeye çalışıyordu.

Bran sınıfındaki, Sean, Jarlath ve Carthage gibi etkileyici ve makul isimleri olan diğer çocuklar gibi olmak isterdi. Birkaç basamak geriden başlamayan arkadaşları gibi... Onlar olup biten korkunç şeylere gülebiliyorlardı, zira her gün isimleri için af dilemek zorunda kalmanın utancını yaşamıyorlardı. Kimse onlara, yüksek lifli yiyeceklerle ilgili pis şakalar yapmıyordu. Onların adlarına dayanan, kepek katkılı F-Planı diyeti üzerine yazılmış korkunç kitaplar yoktu. Her öğün adlarından bir kaşık yemelerini söyleyen olmamıştı hayatta.

Nazik bir insan olan Peder Simon, Bran'e adının altında ezilmemesini ve mahkeme yoluyla ismini değiştirmek gi-

bi bir saçmalığa kalkışmamasını söyledi. Ona bir sır verdi ve okuldayken insanların onu yıllarca "budala" anlamına gelen Simple Simon adıyla çağırdıklarını, ama kendisinin bunun üstesinden geldiğini, onları tamamen yok saydığını anlattı. Bunun kolay olmadığını *biliyordu*, bu önemliydi, ama onunla kafa bulan hödükler İşçi Partisi'nde çalışır ya da hiçbir zaman sahibi olmayacakları çiftliklerde, yağmur altında kemiklerini çürütürlerken, Peder Simon tepedeki okulda çocukları eğiterek şahane bir hayat sürüyordu.

Üstesinden gelmek zordu. Peder Simon'ın zamanında bu muhtemelen daha kolaydı, alaylar bu kadar incelmemişti, kafa bulanlara cevap yetiştirmek bu kadar zor değildi. Neredeyse her hafta, sınıftakilerden biri "Kepek İhtiyacı" başlıklı bir gazete kesiği, hatta "Kepekte Ölçüyü Kaçırıyor muyuz?" başlıklı bir dergi yazısı getiriyordu. Peder Simon bu sorunun üstesinden kendisini kitaplara vererek geldiğini söylemişti, ama Bran bu söylediğinin yüzde yüz doğru olduğundan emin değildi. Pekâlâ da Bran'i daha fazla çalıştırmak için oyun oynuyor olabilirdi. Eğer Bran bunun üstesinden gelecekse –ve bu dönem buna her zamankinden daha fazla gerek olacak gibi görünüyordu– bunun başka bir yolu olması gerekiyordu.

Bran her bakımdan ortalama bir insandı ve bütün istediği kendi haline bırakılmaktı. Ve bu ona aşırı bir talep gibi gelmiyordu. Annesi iyi bir kadındı, onu, esas olarak kanadı kırık bir kuş ya da yaralı bir ceylan olmadığı için kendi haline bırakmıştı. Pençesi kanayan bir porsuk olsa, onu ilgiye boğardı. Mutfak kırık kanatları kibrit çöplerinden yapılma desteklerle sabitlenmiş serçelerle doluydu ve evin dışında bir öğün ılık süte, diğer öğünlerde de hazır kedi mamasına ihtiyacı olan bir sürü mahlûk yaşıyordu.

Annesinin sevecen bir yüzü vardı ve hayvanlar için çok sık gözyaşı döküyordu. Bran'e tekrar tekrar, hayvanların sesi olmadığını, kendisinin onların sesi olmaya çalıştığını söylemiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ti. Aralarında, üç bacaklı köpek gibi gerçekten çok gürültücü olanlar bulunsa da, Bran esas itibariyle annesine katılıyordu. Ama asıl meselenin bu olmadığını biliyordu; asıl mesele, laboratuarlarda deney hayvanı olarak kullanılmalarının adaletsizliğine ve aç bırakılmalarının ya da dövülmelerinin ahlaksızlığına karşı bir protesto hareketi başlatmamalarıydı.

Bazen annesi için "Keşke daha sıradan görünmek için biraz çaba harcasa, saçlarını tarasa ve üzerinde bir panço ve lastik çizmelerle dolaşmak yerine gerçek bir etek ve manto giyse" diye düşünüyordu, ama annesi o kadar iyiydi ki onun hakkında böyle şeyler düşünmek kötü ve nankörce geliyordu ve aklına geldiğinde bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Babası da ona karşı çok iyiydi ve onu çoğu zaman rahat bırakıyordu; zaten Bran'in istediği de buydu. Babası çoğu insanı kendi haline bırakırdı. Bankada çalışıyordu ve ona sorarsanız gereğinden fazla eğitimliydi, bu da bankacılık işinde herhangi bir tayin için tamamen uygunsuz biri olması sonucunu doğuruyordu. Aynı şeyin biricik oğlunun başına da gelmemesi için bir karar almıştı. Evet, rahiplerin yanında sıradan bir eğitim, bu muz cumhuriyetinde bir erkek çocuğuna hayat boyu yeterdi.

Bran babası için keşke rahiplerle her buluşmasında bu görüşünü bu kadar güçlü bir şekilde dile getirme ihtiyacını hissetmese diye düşünüyordu; rahipler, verdikleri eğitimin yetersiz olduğu yolundaki inancını paylaşır gibi görünmüyor, yeni İrlanda için ne kadar iyi yurttaş yetiştirdiklerini söyleyerek yağdırdığı iltifatların ciddiyetinden de emin olamıyorlardı. Ama gene de, bir sürü insanın babasıyla kıyaslandığında, onunki lokum gibiydi gerçekten. Jarlath'ın babası sarhoş olup çocuğu kemerle dövüyordu. Carthage'ın babası ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını sehpanın üzerine koyuyor ve birasını kutudan içiyordu. Sean'un babası ise sırtında cübbeyle gezen bir din manyağıydı.

Bran'i ablası da kendi haline bırakıyordu. Kesinlikle. Ablası Londra'da yaşıyor ve doğum günlerinde ona beş sterlin ile nazik olmayan bir kart yolluyordu. Noel'de de şaka malzemeleri satan bir mağazadan satın aldığı harika şeyler gönderiyordu; bunun dışında onunla hiçbir ilişkisi yoktu. Doğu Londralıların aksanıyla konuşuyor ve onu telefona çağırdığı nadir durumlarda "İyisin dimi, Bran" diyordu. Santral memuresi olarak çalıştığından eve bedavadan telefon edebiliyordu. Bazen, ondan bir hayvanları koruma örgütüyle temas kurmasını ya da avcılığın yasaklanmasıyla ilgili posterler göndermesini isteyen annesine katlanması gerekiyor, bazen de ona İrlanda'nın fişinin çekildiğini ve bütün ülke iş bulmak için Holyhead'e hücum etmeden önce, bu hâlâ mümkünken İngiltere'ye göç ettiği için onun akıllı bir kız olduğunu söyleyen babasını dinlemek zorunda kalıyordu.

Bran'in ablasının adı Morrigan'dı ve anlaşıldığı kadarıyla, Moytura'da Tuatha de Danaan'a yardım eden bir savaş ve toplu katliam kurban tanrıçasının isminden geliyordu. O, adıyla çok kolay baş etmişti ve İrlanda'da daha kimse bunu yapmazken, kirpi gibi dimdik saçlarla dolaşmıştı. Kendi deyişiyle bir herifle birlikte yaşıyordu, ama Bran'in annesi, bu kabul gören bir şey olmadığı için bunu fazla anlatmamasını, aslında bundan hiç bahsetmemesini söylüyordu.

Noel tatili yaklaşıyordu ve Bran'e, dünyada ondan başka herkes harika bir Noel geçirecekmiş gibi geliyordu. Kar yağması bekleniyordu ve herkes tahta kasalardan kızaklar yapmakla meşguldü. Rahip Simon o eski kötü günlerden beri her şeyin değiştiğini ve büyük bir ziyafet çekeceklerini söylüyordu. Kentteki insanlar onlara erikli pudingler, kekler, kâseler dolusu brendili tereyağı, kutu kutu bisküvi göndermişti. Rahipler için o kadar çok kaz ve hindi verilmişti ki, kasap neredeyse bir odayı özel olarak onlara ayırmıştı. Gelen yiyeceklerin çoğunu ihtiyacı olanlara dağıttılar, ama bir ziyafete yete-

cek kadarını da kendilerine ayırdılar. Kâğıt oyunları, şarkılar ve televizyon da olacaktı.

Morrigan birlikte olduğu herifle güneşli bir yere tatile gidiyordu. Bunun için bavulunuzu toplayıp havaalanına gitmeniz ve rezervasyon iptalleriyle boşalan herhangi bir yeri seçmeniz yetiyordu; tatil yarı fiyatına mal oluyordu. Her şey çok "şaane" olacaktı. Bran'in annesi canlı hayvanların deneylerde kullanılmasına karşı mücadeleye kaynak yaratmak için yemeyip içmeyip para biriktiriyordu; bütün köpekler ve kediler, kakım, yağmurkuşları ve benzeri kuşlar, seslerini duyurduğu için ona takdir ve şükranlarını sunmak üzere ortalığı inletiyordu.

Bran'in babasından "İrlanda Nereye Gidiyor?" başlıklı bir konuşma yapması istenmişti ve eylül ayından beri buna hazırlanıyordu. Bu, görüşlerini geniş bir kitleyle paylaşması için bugüne kadar ona sağlanan en büyük fırsattı. Her gece, yeni bir ceket almalı mıyım, alırsam tüketim toplumunun ahlakına ve ihtirasına teslim olmuş olur muyum, diye düşünüp duruyordu.

Bran on dört yaşındaki erkek çocuklarının kendilerini tuhaf, yalnız ve terk edilmiş hissetmeye yazgılı olduklarını biliyordu. Bu bir dönemdi, geçecekti, bütün kitaplar ve dergi yazıları böyle diyordu. Ve normal bir ismi olmaması bir yana bırakılacak olursa, evde bir kardeşinin ya da normal bir anne ve babasının olmaması Bran'in durumunu daha da zorlaştırıyordu.

Eğer sorunların üstesinden gelecekse, ufkunu genişletmesi gerektiğini hissediyordu. Peder Simon sınıfta onlara sık sık ufuklarını genişleten insanlardan bahsediyordu. Bu makul bir çözüm gibi görünüyordu. Bran kendisine yeni bir ilgi alanı bulmaya karar verdi. Güzin ablalık yapan Frankie Byrne ile Angela MacNamara ve azap çeken insanlara yanıt veren nazik ve akıllı insanların hepsi her zaman bunu tavsiye ediyorlardı.

Kasabada özel bir otobüs şirketi vardı, her bakımdan çok başarılı bir işletmeydi. Otobüsleriyle gidebileceğiniz bütün o şahane yerlerin ilanlarıyla dolu büyük bir vitrinleri vardı.

Sadece Dublin'e değil, alışveriş için Galway'e ya da kuzeydeki Newry'ye veya maç olan herhangi bir yere, hatta Londra'ya bile gidebiliyordunuz. Otobüsü feribota bindiriyorlardı.

Şirketi güzel ve sıradan bir ismi olan bir adam işletiyordu. Adamın ismi Sean Ryan'dı. Bran onun ismine ve otobüs şirketine gıpta ediyordu. Babası, Sean Ryan'ın, yabancı biralarla şişirdiği göbeğinden permalı kafasına kadar İrlanda'da yanlış olan ne varsa temsil ettiğini söylüyordu. Bran'in babasına göre, Sean Ryan Paragözlerin Kralıydı, ne bir eksik ne bir fazla, o Paragöz İmparatordu.

Bran otobüs şirketinin vitrinine bakmaktan hoşlanıyordu, sadece bakmak bile ufkunu genişletiyor, kasabanın ufuklarının çok ötelerine geçiyordu. Sıcak denizlerin ve güneşli kumsalların fotoğrafları insanı soğuktan ve rutubetten uzaklaştırıyordu... Bran oralara gidebilse, ablası Morrigan gibi, Peder Simon gibi o da isminin üstesinden gelebilirdi belki. Bran bunun başka yerlere gitmekle çok ilgili olabileceğini düşünüyordu.

Vitrinde "Heyecanlandırıcı Noel Yarışması" başlıklı bir ilan vardı. İlanın detaylarına göre, Sean Ryan otobüs şirketine yeni bir isim bulmak istiyor, kasaba halkının buna katılmasını arzuluyor, kazananın tercihine bıraktığı bir yere seyahat ödülü ve seçilen isim ve slogan için on sterlin veriyordu. Ağırbaşlı bir isim olmalı, İrlanda tınısı taşımalı, ayrıca, Sean Ryan'ın otobüs servislerinin ne kadar geniş bir alanı kapsadığını bir şekilde yansıtmalıydı.

Bran herkesin önüne fırsatlar çıktığını, işin püf noktasının bu fırsatları görmek olduğunu sık sık okumuştu. Milyonlarca insan haftanın her günü önlerine çıkan fırsatları kaçırıyordu. Bran herhangi bir şeyin üstesinden gelecekse, işte fırsat buydu.

"Ne vardı, delikanlı?" Sean Ryan tezgâhın önünde duran ince yapılı gencin müşteri olabileceğine pek ihtimal vermemişti.

"Yarışmayı kazanmak için yaşlı olmanız gerektiğini söyleyen bir yasa var mı?"

Sean Ryan iç geçirdi. "Hiçbir yasa yok, ancak Superbus ya da Shamrock Bus gibi bir isim vermenin de anlamı yok. Daha ziyade, dünyalı biri olman gerekiyor, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Şimdi size bir isim söyleyecek olsam, beni dolandırmayacağınızı nereden bileceğim, tanığımız yok."

Sean Ryan uzun bir gün geçirmişti.

"Bir dakika bekle. Bayan O'Connor, lütfen gelip genç arkadaşın bize yazdığı isim önerisine tanıklık edebilir misiniz? Sağlam bir ticaret kafası var, kazık yemek istemiyor."

Muazzam iri göğüsleri ve yeşil bir eteği olan Bayan O'Connor, ne yazıldığına bakmak için geldi. Sean Ryan'la birlikte bunu yüksek sesle okudu. Harfler yukarıdan aşağı doğru okunuyordu. Çevirisi, "Bölgenin ve Ülkenin En İyisi: BRAN Otobüs Şirketi" idi.

Best
Regionally
And
Nationally
BRAN Bus Company

Sean Ryan en bariz tefeci esnaf görüntüsüne bürünmüştü. Kolunu Bran'ın omzuna doladı.

"Hiç fena değil, delikanlı, hiç fena değil. Bundan daha iyisi gelir mi, emin değilim. Gelmezse, yolun açık olsun... gitmek istediğin yer her neresi ise. Belki Dublin'e gitmek istersin."

"Orası yeterince uzak değil" dedi Bran. "Çok yakın. Avrupa'ya gitmek isterdim, lütfen."

"Hele dur bakalım, burada öyle bir şey yazmıyor..." Sean Ryan'ın üslubu kabalaşmıştı.

"Hadi Sean, Bran Buses, müthiş bir isim" dedi iri göğüslü Bayan O'Connor.

"Reklamlarınızda Avrupa bağlantılarını da tanıtıyorsunuz ama" dedi, bütün ilanları ezbere bilen Bran.

"Sen yalnız başına Avrupa'ya gidecek yaşta değilsin, anında keleğe gelirsin" dedi Sean Ryan.

"Hemen gitmek istemiyorum" dedi Bran. "Beni anında keleğe getirmeleri tehlikesi ortadan kalkıncaya kadar bekleyebilirim biraz. Bunu kazanmakla, ufuklarımın genişlediğini ve her şeyin üstesinden geldiğimi biliyor olacağım."

Sean Ryan delikanlının akli dengesinin bozuk olup olmadığını merak etti. Ödülü kasabanın delisine vermek, bir bu eksikti!

"Baban nerede çalışıyor?" diye sordu.

"Hiç önemli değil, ama bankada çalışıyor" dedi Bran.

Her zamanki gibi, bu her şeyi daha dostane bir havaya sokar gibi oldu. Bran neden böyle olduğunu merak etti. Babasının gücü ve nüfuzu yoktu, Sean Ryan'a bir otobüs filosu daha satın alması için borç para verecek adam o değildi, ama insanlar bankada çalışan birinin oğluna her zaman saygı gösteriyorlardı.

"Ve biz seyahat eden bir aileyiz" dedi gururla. "Ablam Morrigan çıktığı herifle yedekten tatile gitmeyi planlıyor. Herhangi bir yere. Dünyanın herhangi bir köşesine."

"On sterlini sana şimdi vereceğim" dedi Sean Ryan. "Valla güzel bir isim, ayrıca güçlü bir tınısı var. Bran Otobüsleri. Bölgenin ve Ülkenin En İyisi. Bu gerçekten iyi bir isim, yahu."

Sean Ryan üzerinde Dean Swift'in resimleri olan bir yığın pembe banknotun arasından bir on sterlin çekti. Bran kibarca başını salladı ve katılımı için Bayan O'Connor'a teşekkür etti.

Bir kez üstesinden geldikten sonra, adı ona o kadar da kötü gelmemeye başlamıştı. Tam gıdalı yeni yiyecekleri düşününce neredeyse ağzı sulanıyordu. Mademki otobüs şir-

BELONGS TO KAMUS TEAM

keti "Bran" adını alacaktı, mademki paragöz Bay Ryan bunun güçlü bir isim olduğunu söylemişti ve verdiği on sterline ilaveten hazır olduğunda bir Avrupa yolculuğunun parasını ödeyecekti, okul arkadaşlarının elinde artık onunla dalga geçmek için hiçbir koz kalmıyordu.

